

Giới thiệu Cung Chiều Nữ Bác Sĩ

Câu chuyện hay Cung Chiều Nữ Bác Sĩ của tác giả Niên Tiểu Hoa thuộc truyện ngôn tình cổ đại lấy bối cảnh kiếp trước cô cơ khổ không nơi nương tựa, cũng bởi vì không có chỗ dựa, cuối cùng bị hàm oan bỏ tù.

Một lần sống lại, được bảo bối tổ truyền, có được không gian, học y dược của Thành thần y. Mở phòng khám, xây dựng công ty, mua nhà mua đất, nhận tổ quy tông, giá trị con người càng ngày càng cao, đối ngũ cầu hôn càng lúc càng lớn.

"Đại thiếu gia, hôm qua tiểu công tử Triệu gia giả bộ bệnh đi đến chỗ thiếu phu nhân tương lai cầu được chữa bệnh..." Người giúp việc nói.

Người nào đó với gia khẩu vị quá nặng, rất không vui: "Đánh chân chó của cậu ta, phá hủy ngũ tạng lục phủ của cậu ta! Giả bộ bệnh? Ông đây để cậu hoàn toàn bị bệnh luôn!"

"Vâng! Chẳng qua là Đại thiếu gia... Cậu làm gì vậy?"

Người nào đó ăn hết một bàn đồ ăn quá thời hạn, người giúp việc khó hiểu.

"Bị bệnh, tôi muốn đi tìm vợ chữa bệnh!" Một người con trai nào đó giả bộ suy yếu.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Nữ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Trùng Sinh Mười Năm Trước.

Ánh mặt trời bên ngoài chiếu vào cửa sổ, Cảnh Vân Chiều nhíu mày, từ từ mở mắt, đầu đau muốn nứt luôn, cô đứng lên, tóc dài buông xỏa xuống, Cảnh Vân Chiều ngẩn người, là ai đang đùa cô vậy?

Mái tóc dài của cô không phải đã bị Kiều Hồng Diệp cắt bỏ không còn dài nữa sao? Sao lại vẫn còn?

Trong không khí tản ra một mùi thơm ngát nhàn nhạt, Cảnh Vân Chiều quay đầu nhìn lại, trên mặt bàn có một chén cháo ngọt, chẳng qua là vừa nhìn qua trong lòng cô lại hung hăng chấn động!

Nơi này là chỗ ở trước kia của cô!

Phòng ngủ sạch sẽ, trên bàn là bình hoa lưu ly mà cô thích nhất, bên trong cắm vài cành trúc phú quý, trên giường một màn lụa màu xanh, mọi thứ trong phòng cũng không giả gì mấy, khi có những đồ vật này là thời điểm hạnh phúc nhất cả đời cô.

Trong lòng Cảnh Vân Chiều vô cùng hoang mang, tay run rẩy cầm lên cái gương bên cạnh, bên trong là một khuôn mặt quen thuộc nhưng có chút xa lạ.

Đây là cô, nhưng là cô của nhiều năm trước!

Chẳng lẽ, cô sống lại? !

Hai tay Cảnh Vân Chiều nắm chặt, khuôn mặt trong gương, tấm lịch trong phòng, tất cả đồ vật nói cho cô biết, ý nghĩ của cô không sai, đây là mười năm trước! Năm cô mới mười lăm tuổi!

Nắm chặt tay, mọi chuyện kiếp trước coi như một con ác mộng, làm cho cô khắc cốt ghi tâm!

Nhớ tới những chuyện kia, trong lòng Cảnh Vân Chiều run rẩy, một lát sau, mới xuống giường mở cửa, trong phòng khách là những khuôn mặt quen thuộc, Cảnh Vân Chiều nhìn thấy khuôn mặt của kẻ thù, chỉ cảm thấy máu huyết trong người đều nóng lên, hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Trong phòng khách có bốn người, hai người lớn, hai đứa nhỏ.

Mẹ của cô Diệp Cẩm, cha dượng Kiều Uy Dân, cùng với một đôi song sinh trai gái, Kiều Hồng Diệp và Kiều Từ Châu.

Kiếp trước cô vẫn nghĩ Diệp Cẩm là mẹ ruột của cô, nhưng sau này mới biết được, kỳ thật cô chỉ là một đứa con được nhặt về nuôi, thứ thuộc về cô chỉ là miếng ngọc bội cô luôn đeo trên người có khắc tên, có lẽ là tên cô, hoặc họ của cô, Diệp Cẩm vẫn đối với cô không tệ, nhưng dưới tình huống cô không tranh chấp với hai đứa con Kiều Hồng Diệp và Kiều Từ Châu của bà.

Về phần cha dượng Kiều Uy Dân. . . Trong mắt Cảnh Vân Chiều tràn đầy chán ghét và hận ý.

Kiếp trước cũng khoảng thời điểm này, Diệp Cẩm bị bệnh nặng qua đời, cô trở thành con hoang mà người nhà không ai hoan nghênh, Kiều Uyển Dân là một người đàn ông đề tiện, ham mê tình dục, không có bà vợ Diệp Cẩm, lại muốn động tay động chân với cô, khi đó tuổi cô nhỏ lại nhất gan, chỉ có thể vụng trộm trốn tránh không dám tố giác, vẫn cho rằng chỉ cần cô nhanh ra ngoài học đại học thì có thể tránh tên súc sinh này.

Lại không nghĩ rằng người đàn ông này căn bản không nghĩ tới khi cô đến trường học, ông ta lấy danh nghĩa người giám hộ ép buộc cô nghỉ học, để cô ở trong nhà giặt quần áo nấu cơm cho ba cha con họ.

Cô ở nhà mà trong lòng run sợ sống năm năm, ngược lại là không có bị Kiều Uyển Dân thực hiện được, chỉ có điều lại vì bị Kiều Hồng Diệp phát hiện tâm tư của Kiều Uyển Dân, Kiều Hồng Diệp tung tin đồn khắp nơi, nói cô quyến rũ cha dượng, khiến cô mất thanh danh, mỗi lần đi ra ngoài đều phải bị người khác chỉ trích.

Năm hai mươi tuổi, cô vô tình gặp một bạn học cũ, đôi phương nhiệt tình theo đuổi cô, náo loạn đến người đứng đầu trong thị trấn cũng biết.

Cô biết tình huống của mình, căn bản không có chấp nhận, nhưng mà Kiều gia vẫn buông tha cho cô.

Dưới sự tức giận của Kiều Uyển Dân rốt cuộc không nhịn được ra tay với cô, đêm đó trong quá trình phản kháng, cô lỡ tay giết chết người, rõ ràng là phòng vệ chính đáng, lại bị Kiều Hồng Diệp và Kiều Tử Chân đôi trắng thay đen, cô bị buộc phải ngồi tù.

Mà người oanh oanh liệt liệt theo đuổi cô, cũng tại lúc cô ngồi tù thì nói cho cô biết, anh ta căn bản không thích cô, sợ dĩ làm như vậy, chỉ vì kích thích Kiều Hồng Diệp, người anh ta thật sự thích, chỉ có một người là Kiều Hồng Diệp.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Nữ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Phúc Tinh Ngăn Cản Thần Hung Ác

Nhớ tới chuyện cũ trước kia, Cảnh Vân Chiêu hận lúc này không thể khiến người này gặp báo ứng, chẳng qua trong lòng cô cũng rõ ràng, lúc này cô vẫn là người con gái không có thể lực chống đối họ, nếu như tùy tiện làm ra cái gì, nhận được vẫn là mình!

"Chị, chị đã tỉnh rồi à? Thật sự là quá tốt, mẹ cũng bệnh thành như vậy, em thật sự rất sợ nhà chúng ta lại xảy ra chuyện gì..." Kiều Hồng Diệp giả vờ giả vịt nói.

Sắc mặt Diệp Cẩm tái nhợt, đã là bệnh nguy kịch, giống như cô nhớ kỹ không sai, qua đời cũng chính là chuyện mấy ngày nay, bây giờ đang chuẩn bị hậu sự rồi.

"Vân Chiêu, con đó cũng không hiểu chuyện rồi, mẹ con vẫn còn đang bệnh, con không ở trong nhà chăm sóc, ngược lại cùng những tên lưu manh sống chung một chỗ, nếu không phải lúc đó cảnh sát đi ngang qua, con muốn có kết cục gì đây? !" Kiều Uyển Dân nhiên là một dáng vẻ người cha hiền lành.

Lần này cô té xỉu kỳ thật toàn bộ là do Kiều Hồng Diệp ban tặng.

Mặc dù năm nay mới mười lăm tuổi, nhưng trong huyện thành lên trung học, ngày hôm qua là thứ sáu, tan học, trên đường cô chuẩn bị ngồi xe về nhà, gặp mấy tên côn đồ, cường ép giữ cô lại, trước mặt nhiều học sinh đi ngang qua muốn động thủ động cước với cô, giả bộ đáng vẻ giống như rất quen thuộc, sau đó lại kéo cô tới bên trong ngõ nhỏ, lúc đó nếu không phải vừa đúng lúc có một cảnh sát đi ngang qua, cô sợ mình căn bản sẽ không còn trong sạch rồi!

Vốn là cô hoàn toàn không biết chuyện này là có âm mưu, thẳng đến khi Diệp Cẩm chết, cô vô tình nhìn thấy Kiều Hồng Diệp liên lạc với mấy tên côn đồ đó, giờ mới hiểu được chân tướng sự thật!

Kiều Hồng Diệp so với cô nhỏ gần một tuổi, nhưng dù thế nào cô cũng không nghĩ tới, tuổi cô ta nhỏ như vậy mà có tâm cơ như thế, nhẫn tâm như vậy!

"Cha, cha cũng biết, thành tích của con trong toàn trường xếp hạng nhất, cách xa vạn dặm với người thứ hai, cha cảm thấy học sinh như vậy có khả năng cùng mấy tên côn đồ đó có quan hệ sao? Chuyện này rõ ràng cho thấy những người kia cố ý khi dễ con." Cảnh Vân Chiêu không hề cố kỵ nói.

Nếu là lúc trước, lúc này cô sẽ nhẫn nhịn, nhưng bây giờ, nếu như không muốn ở chung với mấy người này nữa, cần gì phải cẩn thận từng li từng tí!

Kiều Hồng Diệp nghe xong lời này của Cảnh Vân Chiêu, mặt lúc đỏ lúc trắng.

Cô và Cảnh Vân Chiêu cùng với Kiều Tử Châu đều học chung một trường, nhưng khác nhau chính là, thành tích của em trai không tốt, là chi tiền mới được vào học, mà mặc dù cô đã dùng hết toàn lực, cũng chỉ có thể đứng thứ hai khi khảo thi toàn trường!

Cảnh Vân Chiêu giống như là một ngọn núi lớn, thành tích vĩnh viễn so với cô ta tốt, thậm chí mặc kệ cô ta cố gắng thế nào, cũng không đuổi kịp!

Có điều, kỳ thật số tuổi của Kiều Hồng Diệp nhỏ hơn Cảnh Vân Chiêu phải học sau, nhưng lúc trước Cảnh Vân Chiêu đến trường, Kiều Hồng Diệp và Kiều Từ Châu không phục, chết quá kéo đánh chính là để cho Diệp Cẩm tìm quan hệ, cho hai người đến trường sớm, mới khiến ba người khác tuổi nhau nhưng học cùng một cấp.

"Mẹ... Lão sư nói thành tích của con có thể tiến bộ, có điều gần nhất con thật sự không có cách giống như chị an tâm học tập như vậy, con lo lắng cho sức khỏe của mẹ, mẹ, con thật sự rất sợ, mỗi lần đi học cuối cùng con vẫn không thể tập trung tinh thần, ngủ cũng ngủ không ngon..." Kiều Hồng Diệp lập tức ôm cánh tay Diệp Cẩm nói.

Rốt cuộc là con gái ruột, ánh mắt Diệp Cẩm nhìn Kiều Hồng Diệp vĩnh viễn đều tràn đầy cưng chiều.

Trong lòng Cảnh Vân Chiêu lạnh lùng.

Diệp Cẩm người mẹ này trong lòng cô vẫn rất kính trọng, dù sao bà ấy nuôi mình hơn mười năm, nhưng trái tim vẫn lạnh.

Diệp Cẩm nhìn cô rất ít có vẻ mặt như thế, phần lớn thời gian đáng tươi cười đều có chút giả dối, từ nhỏ khiến cho cô làm cái này làm cái kia thay Kiều Hồng Diệp, chỉ cần cô không đồng ý, Diệp Cẩm sẽ tức giận, không đánh nhưng sẽ mắng.

Trước kia trong lòng cô không rõ, vì cái gì đều là con gái lại khác biệt lớn như vậy, nhưng bây giờ là đã hiểu.

Cô là được Diệp Cẩm nhặt được, khi đó Diệp Cẩm đã mang thai, bà vốn định bỏ đứa nhỏ đi, nhưng lại sợ làm vậy, trong lòng bất an tìm thầy bói một quẻ, thầy tướng số nói mặc dù mạng cô cứng rắn, nhưng đối với đứa nhỏ của Diệp Cẩm mà nói chính là phúc tinh, có thể ngăn cản thần hung ác, phù hộ con của bà cả đời bình an phú quý...

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Nữ Bá Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Uống Lộn Thuốc

Nếu như lúc trước người xem tướng đó không có nói như vậy, chắc hẳn hôm nay cô còn có thể sống sót trong căn nhà này, nhưng dù có chết ở bên ngoài, cũng tốt hơn so với kiếp trước cô ở Kiều gia mà phải chịu nhục hành hạ cuối cùng còn bị bỏ tù.

"Vân Chiêu, Hồng Diệp là em gái của con, làm gì có người chị nào lại đi nói lời ngấm ngầm hại em gái mình chứ? Thành tích con tốt, còn không phải do di truyền gen của mẹ sao? Hơn nữa Hồng Diệp là một đứa nhỏ tốt, từ nhỏ đến lớn cũng chiều theo con, bằng không con có thể đứng nhất toàn trường sao? Khục khục!" Diệp Cẩm nói liền một hơi xong, ho đến mặt đỏ bừng.

Đối với bệnh của mình, bà đã cam chịu số phận rồi, chỉ lo lắng cho hai đứa con của mình mà thôi.

Bà thậm chí có chút ít hoài nghi, có phải lúc trước nghe theo tên tướng số đó đem Cảnh Vân Chiêu về nhà, bây giờ mới giảm tuổi thọ của bà hay không.

"Mẹ nói đúng, con quả thật cái gì cũng di truyền từ mẹ, Hồng Diệp di truyền cha nhiều nhất, mẹ nhìn con với Hồng Diệp xem, một chút cũng không giống đâu!" Cảnh Vân Chiêu cố ý nói.

Trong cổ Diệp Cẩm nghẹn một hơi, trừng mắt nhìn cô.

Bà cảm thấy hôm nay đứa nhỏ Vân Chiêu này giống như là uống lộn thuốc, nói chuyện đều mang theo dao găm, làm cho người ta không thoải mái.

"Được rồi được rồi, con lúc nào cũng ba hoa như vậy! Cũng nên học Hồng Diệp một chút đi, con gái phải dịu dàng hiểu chuyện, bằng không sau này sao tìm được nhà chồng!?" Diệp Cẩm tức giận, thân thể càng ngày càng không thoải mái.

Bệnh của Diệp Cẩm đến vô cùng nhanh, như ngày thường cũng không thấy bà có chỗ nào không thoải mái, nhưng đột nhiên có một ngày bị đưa đi bệnh viện, kiểm tra ra là gan có một khối u, còn là ác tính mới chết chứ.

Đã trải qua một đoạn thời gian trị liệu, chẳng qua không có tác dụng gì, hơn nữa tóc cũng không còn, toàn bộ người nhìn qua ỉu xìu.

Kiều gia cũng chỉ là nhà bình thường, trong tay không có nhiều tiền, một thân bệnh của Diệp Cẩm, tiêu đi hơn phân nửa tiền gửi ngân hàng, bác sĩ lại để cho người nhà chuẩn bị hậu sự, trong lòng Diệp Cẩm rõ ràng bản thân sống không được bao lâu, cho nên mới cố ý muốn về nhà, bà cũng không muốn chết trong bệnh viện kinh khủng kia đâu.

Mà trong lúc ở nhà thân thể của Diệp Cẩm quả thật cũng khá hơn một chút, vì vậy càng không muốn đi bệnh viện.

Cảnh Vân Chiêu không muốn um sùm cũng bà nữa, quay người đi tới phòng bếp, lấp đầy bụng của mình.

Cô là người thiếu nợ Kiều gia, nhưng nhiều năm cô luôn làm nội trợ trong nhà, còn có kiếp trước ở bên ngoài làm công tiền mà cô kiếm được, một phần không giữ lại, toàn bộ đều đưa cho Kiều gia, cuối cùng còn phải rơi vào kết cục thảm như vậy, mặc kệ như thế nào thì vậy cũng đã đủ rồi!

Hơn nữa, từ nhỏ thành tích của cô đã tốt rồi, cho dù là lúc tiểu học cũng không ít lần tham gia thi đua có được tiền thưởng, về sau cô càng không tốn hay tiêu một đồng tiền của gia đình, bình thường còn phải nom nớp lo sợ ăn ít uống ít, dựa vào cái gì?

Về phần chén cháo trong phòng, cô cũng không dám ăn.

Kiếp trước chính là ăn chén cháo kia, cô mới bị tiêu chảy ở nhà ngay người một tuần lễ.

Trước kia cô cho là không có gì hết, vẫn cảm thấy ở trong nhà này cô hạnh phúc lắm, nhưng bây giờ cô không nghĩ như vậy.

Người trong nhà ăn cũng không nhiều, Cảnh Vân Chiêu cũng không chọn, đơn giản ăn một chút, trong lòng cũng đang tính toán chuyện sau này.

"Chị, trong phòng không phải có cháo sao? Sao chị còn tới phòng bếp ăn?" trong lòng Kiều Hồng Diệp có chút mất hứng, hỏi.

"Cháo lạnh rồi chị cũng không dám ăn, ngộ nhờ bị tiêu chảy thì làm sao bây giờ? Hơn nữa thứ hai còn có cuộc thi, sao có thể ăn thức ăn không an toàn như vậy được, chị có thể chắc là ăn vô sẽ bị tiêu chảy." Cảnh Vân Chiêu có chút thâm ý trả lời.

Trong lòng Kiều Hồng Diệp hoảng hốt: "Nào có ai nói như vậy, ăn cháo lạnh lại bị tiêu chảy? Chị, chị càng ngày càng yếu ớt rồi!"

"Hồng Diệp, thân thể em luôn tốt không yếu ớt, bằng không em ăn chén cháo kia đi?" Cảnh Vân Chiêu ngược lại trào phúng.

"Cảnh Vân Chiêu! Chính con cũng sợ tiêu chảy lại kêu Hồng Diệp ăn nó làm cái gì! Con nhỏ này hôm nay muốn tạo phản phải không? !" Cảnh Vân Chiêu vừa mới nói xong, sau lưng liền truyền tới tiếng gào thét của Kiều Uy Dân.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Nữ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Không Có Lương Tâm Bạch Nhãn Lang

Năm nay Kiều Uy Dân hơn bốn mươi tuổi, bởi vì lúc còn trẻ có bộ dáng đẹp trai, vì vậy mặc dù tuổi đã lớn, cũng không quên cách ăn mặc, mặc kệ là ở nhà hay ở bên ngoài, trên người dù sao vẫn xịt chút nước hoa, chải đầu bóng loáng.

Chẳng qua là tướng tùy tâm sinh, ông vĩnh viễn là tên háo sắc dâm đảng khó sửa đổi, nhìn qua có chút hèn mọn bỉ ổi, nhất là ở tuổi này mà trên mặt không có một cọng râu, lại phối hợp với nụ cười kia của ông, nhìn qua giống như một tên thái giám.

"Cha, vừa rồi con tốt bụng hỏi chị một câu, không nghĩ tới chị lại hùng hổ dọa người như vậy." Kiều Hồng Diệp không chút ngại ngùng bỏ đá xuống giếng.

Cha mẹ đã sớm nói cho cô ta biết thân thế của Cảnh Vân Chiêu, nếu như cô là chị ruột của mình cũng thôi đi, nhưng chẳng qua cô chỉ là được mẹ nhặt từ bên ngoài về!

Mẹ nói, Cảnh Vân Chiêu là phúc tinh ngăn chặn hung ác cho cô, nếu là như vậy, phải có giác ngộ của một người giúp việc! Dựa vào cái gì mà dám đề đầu cô khắp nơi?

Trong trường học các thầy cô đều nói Kiều gia có hai đứa con gái đều thông minh, nhất là Cảnh Vân Chiêu! Mỗi lần nghe nói như thế, lòng của cô ta giống như có ngàn vạn con kiến đang gặm cắn trong đó, hận không thể nói với tất cả mọi người, Cảnh Vân Chiêu chỉ là một đứa con hoang đẻ tiện!

Nhưng cô ta biết rõ, dù cô ta nói như vậy, người khác cũng chỉ biết nói Cảnh Vân Chiêu kiên cường hiếu học, cô ta không có ngu như vậy!

"Cảnh Vân Chiêu, mau ăn hết chén cháo kia! Ông đây tạo điều kiện cho cô ăn cho cô uống, cô chọn ba lấy bốn cũng thôi đi giờ còn muốn khi dễ em gái, cô là người không có lương tâm đồ bạch nhãn lang(*như kiểu nuôi ong tai áo)! " Kiều Uy Dân bất mãn tức giận nói.

Bất quá trong lòng lại dâng lên chút khác thường.

Con nhỏ này, ông vất vả khổ cực cho ăn lớn, nhớ năm đó cũng chỉ là con bé con ốm o gầy mòn, không nghĩ tới hôm nay trưởng thành ngược lại là càng ngày càng đẹp.

Đầu của Cảnh Vân Chiêu so với Kiều Hồng Diệp cao hơn một chút, nhưng lại gầy đáng thương, chẳng qua nơi trở mã cũng chút khiêm tốn nào, bởi vậy nhìn qua cũng rất hấp dẫn.

Hơn nữa cô có mái tóc dài, màu tóc đen bóng, làn nổi bật làn da trắng vô cùng tốt của cô, so với Kiều Hồng Diệp nhỏ như ngọc bích, quả thật đẹp hơn rất nhiều.

Chỉ tiếc kiếp trước Cảnh Vân Chiêu chịu khổ quá nhiều, nhất là lúc học cấp 3, Kiều Hồng Diệp thấy cô được rất nhiều nam sinh hoan nghênh, liền động tay động chân, bên ngoài đồn đãi cô đến không chịu nổi, hơn nữa Diệp Cẩm sau khi chết cô còn phải đi làm công, một người làm nhiều chuyện như vậy, làn da cũng dần dần trở nên càng ngày càng kém, thậm chí ngay cả mái tóc dài cuối cùng cũng bị Kiều Hồng Diệp cắt bỏ đến không còn một chút gì.

Không chỉ như vậy, sau khi cô bị bỏ tù, Kiều Hồng Diệp còn không chịu buông tha cho cô, liên lạc với các tù nhân khác, chỉ cần tóc cô dài ra được một chút liền bị cạo sạch!

Lúc này trong lòng Cảnh Vân Chiêu nhen đầy lửa giận, "Mấy người cứ như vậy không hỏi kỹ xanh đỏ đen trắng sao? ! Nhiều năm như vậy, dù nuôi con chó cũng nên có tình cảm, tôi lại là một người sống sờ sờ, nhưng ngay cả một con chó cũng không bằng sao! ?"

"Chát!" Cảnh Vân Chiêu vừa dứt lời, một cái tát của Kiều Úy Dân liền đánh tới.

Lập tức, trên mặt cô có năm dấu tay đỏ đậm.

Nếu là kiếp trước bị đánh, cô sẽ ủy khuất mà khóc, nhưng bây giờ cô vô cùng tỉnh táo.

"Ấn! Hôm nay mày mà không ăn, ông không đánh chết mày là không được!" Kiều Úy Dân oán hận nói.

Trong lòng Cảnh Vân Chiêu rõ ràng, trên pháp luật Kiều Úy Dân và Diệp Cẩm là người giám hộ của cô, hôm nay cô mới mười lăm tuổi, đi ra ngoài sống căn bản không có khả năng, huống hồ, hôm nay cô mới sống lại, chưa kịp chuẩn bị cái gì, trên người cũng không có đồng nào, dưới tình huống như vậy, không thể tùy tiện đi ra ngoài.

Đi, nhất định là phải đi, nhưng cô không thể đối mặt với du luận!

Lúc trước người Kiều gia làm cho cô thân bại danh liệt, ở kiếp này, mặc kệ như thế nào, cô cũng phải báo thù cho kiếp trước! Mà một tát này... Càng tốt cho cô lợi dụng!

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiêu Nữ Bá Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Hoảng Sợ Phát Hiện Không Gian

Cảnh Vân Chiêu liếc nhìn già trẻ trong căn nhà này, cười lạnh một tiếng, trực tiếp đi qua người hai cha con họ.

"Mày đi đâu!" Kiều Úy Dân không vui kéo tay cô lại hỏi.

"Không phải cha kêu con đi ăn cháo sao? Con ăn là được!" Cảnh Vân Chiêu lạnh lùng nói ra, trực tiếp hất tay Kiều Úy Dân ra, đi trở về phòng của mình, nhìn chén cháo nguội lạnh kia, một hơi ăn sạch.

Tiền chảy mà thôi, không chết được, hơn nữa đợi đến lúc đó, dù không có sức cô cũng sẽ đứng hẹn đi thi!

"Thật là một đứa có tính nết ti tiện, một ngày không đánh hai ba lần là không chịu yên tĩnh!" Trong lòng Kiều Úy Dân đã hài lòng, nhìn cô một cái, trở về ghế sofa tiếp tục xem TV, ngược lại là Kiều Hồng Diệp bước tới, một bộ dáng muốn xin lỗi, chỉ tiếc cô ta còn chưa bước vào cửa, Cảnh Vân Chiêu liền "Rầm" một tiếng đóng cửa phòng lại, thuận tay khóa cửa....

Thân thể run rẩy, trong mắt tràn đầy hận ý.

Cô quá nhỏ bé, lấy tình huống của cô bây giờ, đừng nói báo thù, chính là tự bảo vệ mình cũng khó khăn!

Cảnh Vân Chiêu thở ra một hơi, ngồi ở bên giường, kéo sợi dây chuyền trên cổ ra.

Khối ngọc này là cô mang theo từ nhỏ, kiểu dáng kỳ thật cũng đơn giản, chỉ là hồ lô nhỏ mà thôi, phía dưới hồ lô có một chữ "Cảnh", nhìn qua cũng có lâu lắm rồi.

Theo lý thuyết nên sớm bị người Kiều gia cướp đi, nhưng sau này từ trong miệng Kiều Hồng Diệp cô biết được, lúc trước người xem tướng lúc trước cho cô nói ngọc này có linh tính, ngọc càng đeo từ nhỏ có thể áp chế sát khí trên người cô, nếu là ném đi, không chừng không thể giúp Kiều Hồng Diệp và Kiều Từ Châu ngăn cản hung thần, còn có thể khắc đến người bên cạnh.

Nếu như không phải người đó nói như vậy, chỉ sợ thứ này sớm đã bị Diệp Cẩm và Kiều Úy Dân cầm lấy đi bán rồi.

Cánh Vân Chiêu nhìn ngọc hồ lô, nhất thời thất thần, cô có chút nghi ngờ về cha mẹ ruột của mình, chỉ có điều trong nháy mắt lại tự giễu.

Nếu như cha mẹ ruột của cô thật sự quan tâm cô, sợ rằng cũng sẽ không vứt bỏ, mặc kệ cô như vậy?

Vừa muốn nhét ngọc hồ lô vào trong áo, Cánh Vân Chiêu đột nhiên cảm thấy trong đầu truyền đến một cơn đau nhức, giống như có đồ vật gì đó bị xé rách, bùm lấy đầu khó khăn giụa trong chốc lát, cơn đau nhức kia lại biến mất vô tung.

Chẳng qua là vừa ngẩng đầu, thấy hoàn cảnh xung quanh đã thay đổi.

"Đây là đâu?" Trong lòng Cánh Vân Chiêu giật mình.

Nơi đây một mảnh sương mù dày đặc, bên cạnh có miệng giếng cổ, nhìn qua có chút lâu đài, bên cạnh giếng có một tượng đá hình rồng, trong miệng phun ra dòng nước màu lam, phải là trong giếng nước.

"Lão phu đợi nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng đợi được người thừa kế. . ." Trong hư không, một giọng già nua lên tiếng.

Trong lòng Cánh Vân Chiêu nhảy dựng, "Ai! ?"

"Cô bé, con không cần sợ hãi, mở bàn quay trên bàn đá phía sau con ra, thì sẽ thấy lão phu." Ông lại nói.

Lúc này Cánh Vân Chiêu vô cùng sợ hãi, nhưng giọng nói này quả thật vô cùng hiền hòa, hơn nữa không biết vì cái gì, cô có một cảm giác thân thiết với nơi kỳ quái này, giống như rất quen thuộc.

Ma xui quỷ khiến cô đi tới bàn đá, bàn này không lớn, trên mặt bàn có khắc hoa văn kỳ quái, chính giữa hoàn toàn có một bàn quay chuyển động, Cánh Vân Chiêu hít vào một hơi, đưa tay xoay bàn quay một vòng.

Lập tức, chỉ thấy trên bàn quay đột nhiên hiện lên một tia hư ảnh, khiến Cánh Vân Chiêu lại càng hoảng sợ.

Hư ảnh này có dáng vẻ tiên phong đạo cốt(*như thần tiên), nhìn qua vô cùng hòa ái, "Ông ơi, ông, ông là. . ."

"Nếu như cháu có thể tiến vào bình ngọc không gian này, liền chứng minh cháu là hậu nhân của Cảnh Hạc ông, cô bé, cháu tên là gì?" Người này nhìn Cánh Vân Chiêu rồi hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiêu Nữ Bá Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Số Mệnh Nghịch Thiên

Cánh Vân Chiêu có chút khó hiểu, chẳng lẽ người này là ông nội của mình hay là ông cố? Nhưng dáng vẻ hư ảnh của ông như vậy? Hơn nữa, ông còn nói đây là bình ngọc không gian, dưới gầm trời này thật sự có không gian thần kỳ như vậy sao?

"Cánh Vân Chiêu." Mặc dù nghi ngờ, nhưng Cánh Vân Chiêu vẫn ngoan ngoãn trả lời.

"Bé con Vân Chiêu, theo lý thuyết con có thể kêu ông một tiếng lão tổ tông. Ông tên là Cảnh Hạc, vốn là một người Y sư xuất sắc ở Đại Lục dị giới, ngàn năm trước cơ duyên xảo hợp phát hiện đại lục này, cả đời đau khổ nghiên cứu y thuật, trị bệnh cứu người, cuối cùng sống đến ba trăm tuổi liền tiêu tan mất hết, hai tay buông xuôi, vốn nên tiến đến vòng luân hồi, nhưng không yên lòng một thân y thuật của ông, bởi vậy đặc biệt dùng đến bình ngọc không gian ở dị giới phong ấn hồn mình vào đó, chờ đợi hậu nhân có duyên đến đây nhận truyền thừa." Lão nhân thở dài nói.

"Ngọc âm không gian này vô cùng có linh tính, cần người có được số mệnh nghịch thiên, bởi vậy ông đã đợi mấy trăm năm." Ông lão lại bổ sung một câu.

Cánh Vân Chiêu nghe xong, sợ hãi, kinh ngạc, đủ loại tâm tình từ trong lòng lướt qua.

Số mệnh nghịch thiên?

Cô sống cả đời thâm trầm mà chết, vốn nên là một người không may, nhưng lại có cơ hội trùng sinh làm người, chẳng lẽ điều này chính là số phận nghịch thiên mà ông lão này nói?

"Ông ơi, ông vậy ý của ngài là, cháu chính là người ông đang đợi?" Cánh Vân Chiêu không xác định hỏi một câu, về phần câu lão tổ tông kia, lúc này có chút không kêu ra được.

"Không sai. Ông nhìn ra được, quanh thân cháu đều là chính dương cương khí, nếu là ở dị giới trước đây ông sống tất nhiên tiền đồ vô lượng, nhưng hôm nay ở chỗ này chỉ sợ cơ hội phát triển của con đã ít lại ít hơn, Vân Chiêu, không biết con có nguyện ý kế thừa y thuật của ông lão này không?" Lão nhân

mở miệng hỏi.

Trong lòng Cảnh Vân Chiêu tất nhiên là nguyện ý!

Chẳng qua là...

"Ông ơi, không nói dối ông, con không có học y..." Cô biết nếu học y học Trung Quốc phần lớn từ khi còn bé liền bắt đầu học tập, nhưng cô trước kia chưa bao giờ tiếp xúc qua, hôm nay ông lão này tùy tiện muốn dạy cô, cuối cùng lại phát hiện cô là khối gỗ mục, chẳng phải lãng phí tâm tư sao?

Ông lão nghe xong lời này, lập tức vui, "Không sao, chỉ cần cháu nguyện ý, ông tự có cách."

Cảnh Vân Chiêu nửa tin nửa ngờ, bất quá nghe ông lão đã nói như vậy, tự nhiên đồng ý, vội vàng nhẹ gật đầu.

Một thân y thuật của ông lão, nếu là có thể học được một ít, cũng sẽ được ích lợi vô cùng.

Ông lão thấy cô, đưa tay trên bàn quay hai cái, trong nháy mắt, bàn đá kéo dài về một phía, bên trong đúng là có một hốc tối (*lỗ khảm ngọc), trong hốc tối (*lỗ khảm ngọc) có một quyển sách phát ra ánh sáng màu xanh biếc.

"Đây là..." Ánh sáng óng ánh, thần kỳ vô cùng.

"Đây là sở học cả cuộc đời của ông, con đừng nghĩ sách này nhỏ như vậy thì nội dung không nhiều lắm.. Sách này là dùng linh ngọc từ dị giới của ông mang đến, tổng cộng chín mươi chín mảnh, mảnh đầu tiên là bắt đầu luyện tập đọc, mỗi lần xuất ra một miếng ngọc nhỏ cần phải có một giọt máu, những thứ đó sẽ khắc sâu vào trong đầu của cháu, thẳng đến khi cháu thu nhận toàn bộ, hoàn toàn nhớ kỹ mới có thể tiếp tục." Ông lão giải thích nói.

Lúc này Cảnh Vân Chiêu kinh hãi nhưng theo thời gian dần qua trấn định lại.

Dù sao cô cũng có thể trùng sinh, trên đời này lại có chuyện gì không có khả năng xảy ra?

"Cảm ơn ông." Cảnh Vân Chiêu cảm kích nói.

"Cháu là hậu nhân của ông, không cần nói cảm ơn? Nhưng mà cháu phải nhớ kỹ, không thể hấp tấp muốn bay cao, một lần đầu có thể hấp thu một mảnh, không được ham hố, nếu không đầu của con không ngừng dung nạp tin tức nhiều như vậy, không ngốc thì cũng điên, hơn nữa trong không gian này có thể dùng để gieo trồng một ít dược liệu, nước suối kia có tác dụng thúc đẩy sinh trưởng, nhưng không thể mang ra không gian cũng không có thể cất giữ, về trình độ thúc đẩy sinh trưởng thì căn cứ độ dày của nước suối quyết định, cuối cùng, cũng là điểm quan trọng nhất, trên đời này lòng người luôn thay đổi, ngọc âm này không thể để cho người khác biết, càng không thể dẫn bất cứ ai tiến vào, nếu như muốn truyền thừa chỉ có thể đợi đến trăm năm sau con lấy phương thức giống như ông truyền thừa lại cho hậu nhân..."

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiêu Nữ Bá Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Hấp Thu Linh Ngọc

Lão nhân nói xong những chuyện này, bóng dáng mờ ảo kia dần dần trở thành nhạt.

Trong lòng Cảnh Vân Chiêu nhất thời dâng lên tầng dự cảm không tốt, vội vàng quỳ xuống nói: "Văn bối nhất định sẽ tuân theo dạy bảo của lão tổ tông, nếu như vi phạm, nhất định chết không toàn thây!"

"Được rồi, những gì nên nói lão cũng đã nói, cháu tự giải quyết cho tốt, đúng rồi, thời gian trong không gian chậm gấp năm lần so với bên ngoài, sau khi cháu ra ngoài thì đừng hoảng sợ, còn cách ra vào không gian cũng đơn giản, chỉ cần tập trung tinh thần liền..."

Nói xong, bóng dáng mờ ảo kia hoàn toàn tiêu tán.

Cảnh Vân Chiêu nhớ kỹ những lời ông nói trong lòng, nhìn về phía bóng dáng mờ ảo đang tiêu thất kia dập đầu mấy cái.

Trời cao thương cô, để cho cô sống lại còn có được không gian thần kỳ.

Mập máy mòi, Cảnh Vân Chiêu từ trên mặt đất đứng lên, dựa theo phương thức mà lão tổ tông nói làm một lần, quả nhiên, khi vừa mở mắt, liền về tới phòng của mình.

Bất quá cùng lúc đó, bụng của cô lại ừng ục ục vang lên, liền biết chén cháo cô ăn trước khi cô ăn đã bắt đầu phát huy tác dụng..

Trong bụng đau âm ỉ, nếu như cô nhớ không sai, đêm hôm nay cô phải chịu đau khổ vì bị tiêu chảy, hơn nữa sáng ngày mai bởi vì suốt đêm đau bụng và khó chịu mà phát sốt, cả người bệnh nặng một trận, hơn một tuần lễ mới khỏi.

Hơn nữa cũng chính là trong một tuần lễ này, Diệp Cẩm qua đời, ngay cả sức tham gia tang lễ cô cũng không có sức, lại để cho bạn bè thân thích Kiều gia cùng Diệp gia lên án thật lâu, sau này mặc dù là bị úy khuất cũng không ai để ý tới.

Cảnh Vân Chiêu khó chịu ôm bụng, bước ra khỏi cửa phòng, lại phát hiện bên trong buồng vệ sinh đã có người.

"Chị hả? Xin lỗi, bụng em không thoải mái, chỉ ở bên ngoài đợi chút đi..." giọng nói Kiều Hồng Diệp rõ ràng mang theo chút mỉm cười.

Kiếp trước bản thân không có làm âm ỉ liên uống cháo, bởi vậy ngược lại là không có chuyện này, có điều bây giờ, Cảnh Vân Chiêu cũng hết cách, trong đầu muốn vào không gian, chỉ có thể trở về phòng lần nữa mới đi vào.

Khi vào trong không gian, cũng không còn đau âm ỉ như bùa ngoài.

Suy nghĩ một chút, Cảnh Vân Chiêu lấy quyển sách ra, trên mảnh ngọc nhỏ một giọt máu tươi.

Trong nháy mắt, ánh sáng xanh biếc tụ lại, Cảnh Vân Chiêu lập tức cảm thấy trước mắt biến thành màu đen, hình như có văn tự đang không ngừng xếp đặt, chỉ trong nháy mắt, lập tức chui vào trong đầu cô, trong đầu liền xuất hiện rất nhiều từ ngữ và thứ kỳ lạ.

Cô chưa từng cảm thấy đại não có thể điều khiển như vậy, những văn tự kia giống như đang được khắc sâu vào trong đầu cô, chỉ cần cô nghĩ tới, liền sẽ tự động hiện ra.

Chẳng qua khi xem lướt qua những văn tự đó, trong lòng cả kinh.

Trách không được lão tổ tông nói không thể ham hố, chỉ có miếng ngọc nhỏ như vậy mà bên trong nó có hơn một nghìn quyển sách!

Kiều Hồng Diệp bỏ một ít thuốc xổ vào trong cháo, trong đầu Cảnh Vân Chiêu không ngừng tìm kiếm, thật sự tìm được rất nhiều đơn thuốc trị liệu, có điều trong lòng vẫn bất đắc dĩ, đơn thuốc đều là đồ tốt, nhưng bây giờ cô không có cái gì, đi đâu tìm thuốc đây? Tìm kiếm thêm một chút nữa thậm chí còn cần dụng cụ mới có thể tạo thuốc trong không gian!

Các loại thuốc có thể mua, máu chó là, trên người cô không có đồng nào!

Nước xa khó cứu được lửa gần, mặc kệ là thuốc Đông y hay thuốc tây, lúc này một thứ cô cũng không có mà uống.

Trong lòng Cảnh Vân Chiêu bối rối, bất buộc bản thân bình tĩnh suy nghĩ một chút, suy nghĩ cẩn thận, trong đầu quả nhiên lại hiện ra những vật khác.

Mát xa huyết vị!

Nắm ngón tay khép lại, xoa phần bụng, đẩy xuống cổ tay, Thiên Khu, cửa quan, đại tràng, đè xuống ba huyết vị, lại lấy tay hoặc ngón tay xoa nhấn tới khi giảm đau...

Cảnh Vân Chiêu vội vàng dựa theo cách làm trong linh ngọc...mà bắt đầu, thẳng đến cảm giác được bộ vị có chút đau nhức lúc này đã đỡ hơn khá nhiều, trong lòng vui vẻ, tiếp tục mát xa, không lâu sao, càng giảm dần hẳn lên, cuối cùng cũng yên lòng.

Ra ngoài lên tiếng, Kiều Hồng Diệp vẫn còn trong buồng vệ sinh, Cảnh Vân Chiêu lạnh lùng cười.

Cô ta thích ở trong buồng vệ sinh như vậy? Được lắm, vậy tối nay tốt nhất không nên đi ra!

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiêu Nữ Bá Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Chút Náo Loạn Nhỏ.

Cảnh Vân Chiêu ra ngoài không gian, lại giả bộ làm dáng vẻ lo lắng, vội vàng đi ra ngoài hung hăng gõ cửa phòng vệ sinh.

"Hồng Diệp! Em mau ra đi... Chị không nhịn được..." Cảnh Vân Chiêu cố ý nói.

Bên trong Hồng Diệp nghe xong, càng không muốn mở cửa: "Chị, hôm nay hình như em ăn trứng cái gì rồi, bụng thật sự rất khó chịu, chị đi tìm chỗ khác giải quyết đi..."

Chỗ khác? Kiều gia không phải là gia đình phú quý như người ta, trong nhà cũng chỉ có một phòng vệ sinh, Kiều Hồng Diệp bỏ thuốc vào trong thuốc bao nhiêu chẳng lẽ cô ta không biết? Nếu là thật sự lúc đó đang đau bụng chạy xuống lầu, chỉ sợ đi không được bao xa sẽ giải quyết ngay trong quần đi!

Lúc này bụng của Cảnh Vân Chiêu không có việc gì, tự nhiên cũng sẽ không ngốc đến làm chuyện như vậy, chẳng qua là ở bên ngoài nói: "Vây... chị

chờ em một chút cũng được..."

Cô có thể khẳng định, chỉ cần cô nói như vậy, Kiều Hồng Diệp nhất định sẽ luôn chiếm cứ buồng vệ sinh không chịu đi ra!

Quả nhiên, Cảnh Vân Chiêu trở về phòng, trong buồng vệ sinh vẫn như cũ không có động tĩnh.

Gần qua mười phút, Cảnh Vân Chiêu lại một lần nữa gõ cửa, từ ngữ cũng trở nên càng ngày càng khẩn cầu, bên trong phòng vệ sinh, trong lòng Kiều Hồng Diệp có chút khó hiểu, theo lý thuyết thời gian dài như vậy, Cảnh Vân Chiêu sớm nên không chịu nổi mới đúng, nhưng vì sao cũng vẫn không thoái mái như trước?

Chẳng qua mặc kệ như thế nào, lúc này Cảnh Vân Chiêu khẳng định khó chịu đến cực hạn rồi, nếu cô có thể chịu đựng tốt như thế, vậy thì cứ chịu đựng thêm đi!

Người trong nhà cũng không biết Kiều Hồng Diệp và Cảnh Vân Chiêu đến cùng đang giờ trò quý gì, nhất là buổi tối thời điểm Kiều Úy Dân uống nhiều rượu, càng là gấp đến độ muốn đi, nhưng Kiều Hồng Diệp vẫn không chịu đi ra, Kiều Úy Dân luôn yêu thương đứa con gái ruột, lúc này cũng có chút không chịu đựng nổi rồi.

"Con nhỏ chết tiệt kia con ở trong đó để trứng hủ! Nhanh bước ra ngoài cho cha!" cả người Kiều Úy Dân toàn mùi rượu, cách một cánh cửa, Kiều Hồng Diệp cũng có thể cảm giác được lửa giận của ông.

Trong nhà, Kiều Hồng Diệp từ trước đến nay vẫn là một hình tượng bé ngoan, nhưng ngáng chân Cảnh Vân Chiêu coi như cũng được, nhưng đề cô ta trắng trợn làm ra một ít chuyện ngộ nghĩnh là không thể nào, dù sao trong mắt cô ta thanh danh vẫn vô cùng quan trọng.

Kiều Úy Dân rống như vậy, Kiều Hồng Diệp gần như trong nháy mắt mở cửa.

Kiều Úy Dân cũng một tay kéo cô ta sang một bên, sức lực của Kiều Hồng Diệp nhỏ, lập tức đụng phải bức tường ngả nhào trên đất, cả người té không nhẹ.

"Hồng Diệp em sao vậy, sao đứng cũng không vững?" Cảnh Vân Chiêu đứng trước cửa phòng ngủ của mình, cười nhạo nói.

Lúc này Cảnh Vân Chiêu, phong thái bình tĩnh, không chút nào giống như là đáng sợ cầu khẩn cô ta, nhìn qua giống như căn bản không bị chèn chát kia ảnh hưởng tới, khiến cho Kiều Hồng Diệp ngẩn ngơ, vô thức liên hỏi: "Sao chị không có chuyện?"

"Vừa rồi bụng chị có chút không thoải mái, có điều bây giờ tốt rồi, ngược lại là em, trong phòng vệ sinh ngồi lâu như vậy, không phải là có nguyên nhân đặc biệt gì đi?" Cảnh Vân Chiêu cười lạnh nói.

Kiều Hồng Diệp nghe xong, một hơi bị nghẹn trong ngực không thở được.

Lảo đảo từ trên mặt đất đứng lên, mạnh mẽ chạy thẳng tới phòng của mình, chỉ là cách khoảng vài bước, lại suýt nữa lần nữa ngã sấp xuống, có điều cũng khó trách, trong phòng vệ sinh ngồi người mấy giờ, đi đứng còn có thể lưu loát mới là lạ chứ!

Cảnh Vân Chiêu nhìn đáng vẻ chật vật của cô ta, trong mắt hiện lên ánh sáng lạnh lùng, đây chỉ là náo nhào nhỏ mà thôi, vĩnh viễn cũng không đủ!

Ban đêm, vẫn yên tĩnh như trước.

Phòng ngủ chính ngẫu nhiên truyền đến âm thanh ho khan của Diệp Cẩm. Cùng với tiếng lẩm bẩm của Kiều Úy Dân, Kiều Hồng Diệp thần kỳ lại không có bất kỳ động tác.

Lúc này bệnh của Diệp Cẩm không nằm trong phạm vi của cô, bởi vậy Cảnh Vân Chiêu cũng không nghĩ tới sẽ chữa bệnh cho bà, buổi tối và ngày hôm sau đều luôn ở trong không gian, đọc lại nội dung đơn thuốc được nhận từ trong linh ngọc.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiêu Nữ Bá Sĩ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9: Con Chồng Trước.

Những y thuật này vẫn có chút khó khăn với người mới như Cảnh Vân Chiêu, cũng may những kiến thức y thuật được khắc sâu trong đầu cô, miễn là có chỗ nào không hiểu, chỉ cần nghĩ lại thêm một chút, trong đầu liền tự động hiện ra giải thích.

Bên ngoài qua một ngày một đêm, trong không gian cũng đã là năm ngày, Cảnh Vân Chiêu cảm giác sau khi hấp thu linh ngọc, sức mạnh lý giải cũng tốt lên rất nhiều, bởi vậy tiến bộ cũng rất thần tốc, những dược liệu đơn giản với cô mà nói đã không tính là hoàn toàn không biết gì cả.

Thứ Hai, là thời gian trở lại trường.

Cảnh Vân Chiêu và hai chị em Kiều gia cùng đến trường, mà trường này trong huyện Hoa Ninh cũng là số một số hai.

Mà Cảnh Vân Chiêu sông bên trong trấn Ninh Hương, dựa vào bản lĩnh thật sự thi đậu trường này, học sinh ít đến thương cảm, mà Cảnh Vân Chiêu lại có điểm cao nhất để tiến vào, không chỉ được miễn học phí, còn nhận được một phần học bổng phong phú, tên tuổi cũng vô cùng nổi tiếng rồi.

Từ thôn trấn đến thị trấn, đi xe hơn một tiếng, trên đường đi Cảnh Vân Chiêu đều mang theo khẩu trang, tóc dài có chút lộn xộn.

Quần áo trên người cô mặc vĩnh viễn đều là của Kiều Hồng Diệp không cần nữa, căn bản không cần cô làm gì họ cũng biết.

Vừa vào trường học, liền có người chỉ trở.

Chẳng qua là trong lòng Cảnh Vân Chiêu rõ ràng, phản ứng của những người này cũng không phải là bởi vì trang phục lúc này của cô, mà là chuyện hai ngày trước cô đã đưa cùng với mấy tên lưu manh kia.

"Cảnh Vân Chiêu! Lão sư nói cô trước khi thi tới văn phòng một chút!" Vừa vào lớp, liền có người trào phúng nói.

Trong lòng Cảnh Vân Chiêu sớm đã đoán được, kiếp trước bởi vì cô bị tiêu chảy, sau đó Diệp Cẩm qua đời cô lại bắt đầu bị đuổi học, dẫn đến chuyện này luôn trở thành dư chấn trong cuộc đời cô, không có cơ hội giải thích.

Mà chủ nhiệm lớp trên thực tế vẫn tương đối quan tâm tới cô, vẫn không tin cô là người như vậy, chỉ tiếc sau khi bị đuổi học lúc lão sư đến đây khuyên nhủ, lời đồn đãi trên thôn trấn đã quá nhiều, khiến cho người ta không thể không tin.

Cảnh Vân Chiêu cũng không ngừng lại, quay người liền đi.

Sau lưng, lập tức vang lên giọng nói châm chọc khiêu khích của mấy bạn học.

"Hừ, đúng là giả bộ thanh cao! Mấy cậu không thấy được, hôm thứ sáu mấy tên lưu manh rất thân mật nhiệt tình với cô ta! Hơn nữa tớ còn nghe nói bình thường cô ta dựa vào những tên tiểu lưu manh khi dễ em gái của cô ta không ít đâu!"

"Không phải là hai chị em sao? Không thể nào đâu..."

"Cậu thì biết cái gì, Cảnh Vân Chiêu là con chồng trước khi mẹ cô ta tái giá với người chồng sau, không phải là cùng cha! Hơn nữa cậu nhìn họ xem có chút nào giống chị em không? Mỗi lần có cuộc thi nào cũng bỏ cách xa Kiều Hồng Diệp vạn dặm mới cam tâm tình nguyện! Chưa thấy ai vô liêm sỉ như cô ta..."

...

Những lời nói như vậy trước kia cô nghe không ít, Cảnh Vân Chiêu cũng làm không nghe thấy.

Bởi vì hôm nay là tháng khảo thí, trong văn phòng chất đầy bài thi của học sinh, những lão sư cũng vô cùng yên tĩnh.

Cảnh Vân Chiêu vừa vào cửa, liền thấy người lão sư cũng vụng trộm nhìn.

Lớp học của Cảnh Vân Chiêu là nhất ban, chủ nhiệm lớp là cô giáo, họ Kim, đeo mắt kiếng, một đầu tóc ngắn lão luyện, tuổi tác không tính là lớn, chỉ mới hai mươi tám hai mươi chín tuổi mà thôi.

Vừa thấy Cảnh Vân Chiêu, Kim lão sư cũng có vẻ mặt phức tạp, đẩy kính mắt, nhìn về phía cô vẫy vẫy tay, ý bảo cô đi qua.

"Kim lão sư." Cảnh Vân Chiêu lễ phép kêu một tiếng.

Kim lão sư thờ dài, "Cảnh Vân Chiêu, em biết cô kêu em lên đây vì chuyện gì không?"

"Em có lẽ cũng đoán được một chút, có điều Kim lão sư, em cũng có chuyện muốn nói với cô." Cảnh Vân Chiêu nói xong, gỡ khẩu trang trên mặt ra.

Chỉ thấy khuôn mặt cô có chút sưng đỏ, nhìn qua chính là bị đánh.

Trong lòng Kim lão sư cả kinh, "Mặt em bị sao vậy!?"

Một học sinh tốt lại bị người đánh? Ai làm? Chuyện này còn phải hỏi sao!

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiêu Nữ Bá Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Bị Ai Đánh Hả?

Lúc Kiều Úy Dân dùng sức đánh thật mạnh, nếu không phải từ nhỏ đến lớn cô không ít lần bị đánh, lúc ấy sợ là không chịu nổi, mà trong hai ngày cô cũng không làm gì tới khuôn mặt, không thoa thuốc luôn, vì muốn để gương mặt như vậy cho mấy lão sư trong trường thấy rõ.

Hơn nữa ở trong không gian, dấu đỏ trên gương mặt quả thật nhạt đi, nhưng tổn thương trên thân thể vẫn duy trì đáng về vốn có, vì vậy lúc này mới bắt mắt như vậy.

"Lão sư, buổi tối thứ sáu khi em tan học đi ra ngoài liền bị một đám côn đồ ngăn cản, mấy người kia vây quanh em không cho em đi, cố ý giả bộ như đáng về thân thiết với em, sau đó kéo em tới gần bờ sông nhỏ, cũng may có một chú cảnh sát đi ngang qua, bằng không thật không biết sẽ xảy ra chuyện gì, có điều vận khí của em thật không tốt bị người theo dõi, ngoại trừ mấy tên côn đồ em cũng không trách ai, nhưng em không rõ ai ở trường học tung tính đồn lung tung, nói em với đám lưu manh thông đồng cùng một chỗ..."

"Vậy vết thương trên mặt em là do mấy người kia đánh?" Kim lão sư cau mày hỏi.

Vết thương kia cũng không nhẹ, cũng hai ba ngày rồi, không chỉ có sưng đỏ, mơ hồ còn có chút máu ứ đọng, có thể thấy được người đó ra tay ngoan độc thế nào.

"Không phải là... Lúc ấy những người kia làm em sợ, cuối cùng em té xỉu... Vết thương này..." Trên mặt Cảnh Vân Chiêu lộ ra chút bi thương, tiếp tục nói: "Là cha em đánh..."

Chuyện đó vừa nói, những lão sư ở đây ngược lại hít một hơi khí lạnh.

Cảnh Vân Chiêu với tư cách là một đệ tử có thành tích tốt trong thành phố, gia cảnh của cô cũng được chú ý, hơn nữa những lão sư cũng biết, cô có một người cha được tôn là Kiều Úy Dân!

Nếu là cha ruột, sao có thể ra tay nặng như vậy? !

Bỗng nhiên Kim lão sư đứng lên: "Ông ta đánh em? Ông ta vì cái gì mà đánh em? Cảnh Vân Chiêu, em nói tất cả cho cô biết, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, có phải em làm sai chuyện gì khiến cha em tức giận hay không?"

"Cũng không có gì, nguyên nhân chính là chén cháo, chén cháo đã nguội em sợ ăn vô sẽ bị đau bụng không thoải mái, ảnh hưởng cuộc thi hôm nay, vì vậy muốn hâm nóng, cha ta chỉ nhất thời tức giận tát em một cái, muốn em ăn hết chén cháo kia." Cảnh Vân Chiêu thuận miệng nói, thật giống như chuyện này ở trong mắt cô chỉ là một chuyện nhỏ.

Nhưng mấy lão sư ở đây nghe được lại khác nhau rồi.

Nào có đạo lý phụ huynh bắt buộc con mình ăn cháo nguội? Trong nhà này Cảnh Vân Chiêu bị đối xử tệ vậy sao? Mà ngay cả muốn hâm nóng chén cháo cũng không được?

"Em.. Cảnh, Cảnh Vân Chiêu.. Mẹ của em cũng không ngăn cản cha em sao? Còn em trai em gái của em..." Kim lão sư bán tín bán nghi hỏi.

Cảnh Vân Chiêu hít mũi một cái, "Mẹ của em thân thể không được tốt, không quản được nhiều như vậy, hơn nữa chỉ là việc nhỏ mà thôi, ăn một chén cháo cũng sẽ không chết người, mẹ của em dù biết cũng sẽ không nói nhiều... Kim lão sư, chuyện trong nhà em đã quen rồi, ngược lại thì không sao cả, chính là bọn lưu manh kia... Em không muốn sau này xảy ra chuyện tương tự như vậy, trường học có thể báo án giúp em được không?"

Năm nay cô mới mười lăm tuổi, ngoại trừ người nhà, nơi có dựa vào tất nhiên là trường học, nếu như cô ngu ngốc tự mình đi báo án, cuối cùng không sẽ bị người ta cười nhạo.

Nhìn trong mắt Cảnh Vân Chiêu lóe ra ánh sáng, trong lòng Kim lão sư run lên bần bật.

Đứa nhỏ này từ trước đến nay trong trường học không thích nói chuyện, cũng không biết là nguyên nhân gì, những học sinh kia đều nói về con bé rất nhiều, đa số là nói tính cách của con bé cao ngạo chảnh chọe.

Nhưng kỳ lạ chính là, những lão sư trong trường lại rất thích con bé.

Yên tĩnh, cố gắng, cũng chưa thấy con bé khi dễ hay khinh thường ai cả, nếu không phải có thành tích ưu tú, chỉ sợ khiến người ta có cảm giác con bé như không tồn tại.

"Em yên tâm đi, chuyện lớn như vậy nhà trường sẽ không ngồi yên, bỏ mặc đâu, em về lớp trước đi, cô sẽ nói chuyện thêm với chủ nhiệm, nhất định phải báo cảnh, hơn nữa chuyện này tuyệt đối không xảy ra một lần nào nữa"

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiêu Nữ Bá Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Nói Hưu Nói Vượn

Kim lão sư vừa nói lời này, Cảnh Vân Chiêu vội vàng nhẹ gạt đầu, chẳng qua là còn chưa đi khỏi văn phòng, điện thoại trên bàn Kim lão sư vang lên.

Nghe giọng nói đầu giây bên kia, sắc mặt Kim lão sư tối sầm.

Một lát sau, nói: "Cảnh Vân Chiêu, lần này em không thể khảo thí rồi, kêu em gái em cùng đến bệnh viện thị trấn đi, tình huống bây giờ của mẹ em không tốt..."

Cảnh Vân Chiêu sững sờ, cô không nghĩ tới Diệp Cẩm gặp chuyện không may lại sớm như vậy.

Kiếp trước cô không thể đến trường, tự nhiên chỉ thông báo cho một mình Kiều Hồng Diệp, mà cô phát sốt ở nhà hỗn loạn, thậm chí cũng chẳng rõ bên ngoài xảy ra chuyện gì, vốn cho là còn phải vài ngày, bây giờ xem ra, Diệp Cẩm bệnh nặng đưa vào bệnh viện sau đó cũng không phải lập tức chết ngay.

Nói tới Diệp Cẩm, trong lòng Cảnh Vân Chiêu cũng là trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Mặc kệ vì sao Diệp Cẩm nhận nuôi cô, nhưng mà bà cũng nuôi cô nhiều năm như vậy, hơn nữa trước kia cô vẫn cho rằng Diệp Cẩm là mẹ ruột của mình, vì vậy tình cảm mẹ con vẫn phải có.

Toàn bộ Kiều gia, cũng chỉ có với Diệp Cẩm, cô có oán nhưng không hận.

Cảnh Vân Chiêu cũng không dám dừng lại, vội vàng chạy đến lớp bên cạnh kêu Kiều Hồng Diệp.

Nhìn dáng vẻ cô ta như vậy, cũng nhìn không được kiếp trước sau khi cô bị bệnh, Kiều Hồng Diệp hào hứng bừng bừng đi tham gia cuộc thi, còn tưởng rằng lần này sẽ đoạt giải nhất, lại không nghĩ rằng dù không người cạnh tranh, chính cô ta cũng không thể như nguyện tham gia cuộc thi, cảm giác người tính không bằng trời tính sợ là để cho Kiều Hồng Diệp tức giận thật lâu.

Bệnh viện thị trấn cách trường học cũng không xa, lúc hai người Cảnh Vân Chiêu chạy đến, sắc mặt của Diệp Cẩm mặt mày nằm ở trên giường bệnh, thật giống như tùy thời sẽ chết.

Kiều Úy Dân trầm mặt, trong nháy mắt nhìn thấy Cảnh Vân Chiêu, trong mắt chợt lóe lên một tia thâm ý.

"Hồng Diệp, mẹ con lần này sợ là không qua khỏi..." Kiều Úy Dân nhỏ giọng nói.

Trong lòng Cảnh Vân Chiêu có chút trào phúng, thời gian Diệp Cẩm bị bệnh cũng không ngắn, tiền trong nhà hao phí không ít, già trẻ giàng co một lúc, nói tới thương tâm, từ lúc phát bệnh được mấy tháng cũng đã thương tâm xong rồi.

Hôm nay trong lòng ba cha con họ sợ là vẫn thờ dài một hơi, ước gì Diệp Cẩm chết sớm chút?

"Cha... con biết một đơn thuốc, thử nấu thuốc có thể dễ mẹ khôi phục chút sức lực..." Cảnh Vân Chiêu suy nghĩ một chút, vẫn nói ra.

Ở trong không gian, cô cố gắng tìm đơn thuốc, chẳng qua là bên trong miếng linh ngọc thứ nhất căn bản không tìm thấy phương pháp trị liệu hết hoàn toàn, cô chỉ biết chút nguyên nhân bệnh, cũng chỉ đề bà khỏe hơn chút, kéo dài sự sống mà thôi.

Tuy nói không thể trị tận gốc, nhưng lấy tốc độ học tập của cô, chỉ cần gấp rút thời gian, có lẽ vẫn có cơ hội trị khỏi bệnh hoàn toàn cho Diệp Cẩm.

Dù sao lão tổ tông không chỉ có kinh nghiệm nghề y ba trăm năm, hơn nữa còn đến từ dị giới, từ đồ vataj bên tông linh ngọc cô biết được, thủ đoạn của ông chỉ sợ so với y sư bình thường còn thần kỳ hơn!

"Mày? Biết cái gì! Tao thấy mày chính là muốn bị đánh!" Kiều Úy Dân đâu nghe lọt tay, đưa tay liền muốn đánh tiếp.

"Dừng tay!" Cửa phòng bệnh vang lên một giọng nói quen thuộc, chỉ thấy Kim lão sư vội vàng kéo Cảnh Vân Chiêu ra sau: "Kiều tiên sinh, anh là trưởng bối, sao có thể hờn chút là đánh người!?"

Vừa rồi cô cũng lo lắng, vì vậy đi sau hai người, không nghĩ tới Kiều Úy Dân quả thật là như vậy, một lời không hợp liền muốn ra tay đánh người!

Tuy nói, lời nói của Cảnh Vân Chiêu quả thực không thể tin, nhưng mẹ của con bé bị bệnh nặng, chỉ sợ cũng chỉ thử khi tuyệt vọng, rõ ràng đứa nhỏ có hiếu tâm đáng khen, vậy mà chỉ bị đánh?

Kiều Úy Dân cũng sử diện, nhìn Kim lão sư, thu tay về, "Kim lão sư, con bé là đứa nhỏ thích nói hưu nói vượn, nếu không đánh nó, nó không nhận được bài học đâu!"

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiêu Nữ Bá Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Nghiệm Chứng Phương Thuốc

"Cha, con muốn tốt cho mẹ, nếu như cha không tin đơn thuốc của con, có thể lấy đi nhờ bác sĩ xem một chút, nếu bọn họ nói không được, vậy cha muốn làm gì cũng không muộn..." Cảnh Vân Chiêu nói.

Cô cứu Diệp Cẩm là vì công ơn nuôi dưỡng của bà, nếu cứu sống được người, sau này Diệp Cẩm vẫn đối xử với cô như trước, cô sẽ không chối bỏ tình cảm nuôi dưỡng này.

Kiều Úy Dân nghe xong liền xì mũi coi thường, đừng nói đơn thuốc con nhỏ này không đáng tin, nếu thật sự có thể cứu người, ông cũng không có khả năng đồng ý!

Bệnh này của Diệp Cẩm kéo dài không chỉ một ngày hay hai ngày rồi, trước sau đã bỏ ra hơn hai mươi vạn, nếu là trị liệu đến sống dở chết dở, sau này ai xuất tiền ra?

Ông lấy vợ, là phụ nữ ẩm giường sinh con cho ông, không phải là một con ma bệnh!

"Được rồi, con nhỏ này càng ngày càng nói nhảm rồi! Cút ra ngoài cho tao!" Lúc này Kiều Úy Dân cũng không muốn cho Kim lão sư mặt mũi, trực tiếp hét lớn.

Phòng bệnh này bên trong vốn là nên yên tĩnh, một tiếng rống như vậy, lại để cho người bên cạnh liên tục lắc đầu.

Cảnh Vân Chiêu hít sâu một hơi, biết rõ nói nhiều ở đây cũng không có ý tứ, dứt khoát đi ra phòng bệnh.

"Cảnh Vân Chiêu, tuổi em nhỏ như vậy, có được đơn thuốc gì đó, không phải là đang nói dối đi?" Kim lão sư có chút không vui hỏi.

"Như vậy đi lão sư, cô đi tìm bác sĩ với em, em có nói dối hay không đến lúc đó bác sĩ sẽ trả lời." Cảnh Vân Chiêu nói xong, cũng không đợi Kim lão sư đáp lại, trực tiếp kéo tay cô đi về phía bác sĩ trung y.

Bác sĩ trưởng của Diệp Cẩm là bác sĩ tây y, đơn thuốc này đưa cho ông ta chưa chắc ông ta hiểu được, vì vậy Cảnh Vân Chiêu đi đến phòng khám bệnh của bác sĩ trung y nổi tiếng nhất.

Trong đây vị bác sĩ trung y đã sáu bảy mươi tuổi, rất nổi tiếng, lúc trước Cảnh Vân Chiêu và Diệp Cẩm đi bệnh viện cũng có nhìn thấy.

Hơn nữa lúc trước Diệp Cẩm lo lắng bệnh cũng tới nơi này xem qua, Lão Trung Y cũng cho vài đơn thuốc, nhưng đồng thời nói cho bà biết bệnh này cần ba phần trị liệu bảy phần nuôi dưỡng, không thể nóng vội, nhưng Diệp Cẩm sợ bản thân chết sớm, kiên trì sau vài ngày liền không tin, quay đầu đi tìm Tây y.

Đợi đến lúc bà biết rõ Tây y hoàn toàn không thể cứu sống bản thân cũng đã quay lại, chẳng qua là lúc đó đã bỏ lỡ cơ hội trị liệu, Lão Trung Y cũng lực bất tòng tâm.

"Cô bé nhỏ, nhìn mặt cháu rất quen..." Lão Trung Y nhìn cô một cái, hỏi.

"Cam lão sư, cháu là Cảnh Vân Chiêu, mẹ tên là Diệp Cẩm, lúc trước có đến đây xem bệnh..." Cảnh Vân Chiêu nói xong, từ trong túi quần lấy ra một tờ giấy, giải thích nói: "Là như vậy, bây giờ bệnh tình mẹ cháu rất nguy kịch, cháu tìm một đơn thuốc, muốn cho ông xem một chút có thể để cho bệnh của mẹ chuyển biến tốt hơn được chút nào không..."

Cam lão y sư tò mò nhìn cô một cái, việc lạ mỗi năm đều có, năm nay đặc biệt nhiều nha.

Ngày thường rất nhiều người tìm ông xem bệnh, nhưng tìm ông xem phương thuốc thì cô là người đầu tiên.

Có điều nghe lời nói của cô, ông cũng nghĩ tới, đứa nhỏ rất hiếu thuận, lúc ấy mẹ của cô nằm viện luôn bận trước bận sau mà chăm sóc, nên bác sĩ trong bệnh viện điều có ấn tượng sâu sắc.

Tay già nua tiếp nhận đơn thuốc, mở ra nhìn nhìn.

Chẳng qua vừa nhìn, sắc mặt ông liền thay đổi, "Cô bé! Phương thuốc này con từ đâu có được?"

"Là sư phụ cháu dạy cháu, chỉ có điều sư phụ thích đi du lịch bốn phía, mấy thứ cháu biết không nhiều lắm, chỉ có thể kéo dài bệnh tình, vẫn không có cách trị tận gốc." Cảnh Vân Chiêu tìm một cái cớ, cũng có chút khản trương nói.

Đây là lần đầu tiên cô đơn thuốc lão tổ tông dạy, cũng không biết có đúng hay không.

"Cháu không biết nhưng ông biết! Chỉ cần dựa theo phương thuốc này liên tục uống trong bảy ngày, bệnh tình nhất định sẽ có chuyển biến tốt đẹp, sau

đó lại uống thuốc của ông..." Trong mắt của Cam lão sư mang theo nồng đậm kích động.

Đầu óc của ông thật là đàn, sao có thể tìm ra phương thuốc như vậy!

Cam lão sư vừa nói, Kim lão sư ở phía sau hoàn toàn chấn kinh rồi, lúc này cũng biết nói cái gì cho phải.

"Đi, đi xem mẹ của cháu..." Cam lão sư vội vàng nói.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiêu Nữ Bá Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Buông Tha Trị Liệu

Một nhóm ba người hấp tấp chạy đến phòng bệnh, Kiều Úy Dân đang cùng bác sĩ nói gì đó.

"Bác sĩ Vương, lúc trước người nói bệnh này có thể có cơ hội tốt, hiện tại chúng ta bỏ ra nhiều tiền như vậy, vợ của ta tính mạng đều sắp không còn, bệnh viện các người cũng không cho một lời giải thích sao?"

"Kiều tiên sinh, Tôi cũng chỉ nói có cơ hội a, không nghĩ tới vậy bệnh tình chuyển biến nhanh như vậy, dù sao thể chất cá nhân luôn khác nhau." Bác sĩ ở một bên giải thích nói.

"Ta đây mặc kệ, trong nhà còn đơn thuốc của người kê kia, những thuốc kia đều là nhập khẩu hết, hiện tại nàng cũng không thể ăn, thuốc này người phải lấy cho ta rồi!" Kiều Úy Dân trong lòng biết rõ bệnh viện không có khả năng cho bồi thường, thuốc đó yêu cầu vẫn là trả được.

Đó là những thuốc nhập khẩu còn hơn một nghìn khối, trong nhà chất đống nhiều như vậy, nếu có thể mua trở về, tự nhiên là lợi nhuận đúng là không chỉ một chút.

"Vây... Đi đi, quay đầu lại đem thuốc người cầm về chưa đựng tới, tôi cho người xử lý..." Bác sĩ Vương chỉ có thể nói vậy.

Cam lão sư lắc đầu, đi tới.

"Kiều tiên sinh đúng không? Là như vậy, con gái của người đưa tới phương thuốc ta xem, tuyệt đối có thể thực hiện, người xem bây giờ là không phải đi đem thuốc đi bán..." Cam lão sư nói.

"Có ý tứ gì?" Kiều Úy Dân có chút khó hiểu.

Cảnh Vân Chiêu chính là đứa con hoang một mỗi ngày ở nhà không có ra khỏi cửa, phương thuốc của nàng có thể sử dụng? Đây không phải chê cười sao!

"Ý tứ rất đơn giản, người bệnh được cứu rồi, chỉ cần các người dựa theo phương thuốc này bốc thuốc uống thuốc, thì có thể sống..." Cam lão sư tiếp tục giải thích nói.

Lời này nói ra, Kiều Úy Dân lông mày nhéo một vòng lại một vòng.

Một lát sau, cuối cùng đã mở miệng: "Phương thuốc này đúng Cảnh Vân Chiêu không sai đi?"

"Đúng." Cam lão sư nhập lại không phủ nhận.

"Nếu như vậy tôi không đồng ý!" Kiều Úy Dân trực tiếp lạnh nói một câu, lại nói: "Các người những thứ bác sĩ này, trước một khắc nói hết thuốc chữa, chúng ta cũng bắt đầu chờ chết đâu rồi, người lại tìm đến cái phương thuốc gì, hay vẫn là nữ nhi của ta cung cấp cho, nếu như nói như vậy chúng ta còn không bằng ngay từ đầu khiến cho nữ nhi của ta quản lý rồi? ! Hơn nữa, nàng chính là một tiểu nha đầu cũng còn chưa trưởng thành, phương thuốc của nàng ngộ nhờ xảy ra vấn đề gì các người có thể chịu trách nhiệm không! ?"

"Người bệnh đã như vậy, lại hòng cũng hòng không được nơi nào, không bằng thử một lần..." Cam lão sư không nghĩ tới người bệnh khó chơi như vậy.

Như thường ngày đều là những người bệnh kia đến đây cầu người đó kê đơn người, đây là người lần thứ nhất uốn ngược nghiêm mặt cầu người khác.

"Thử? Dựa vào cái gì thử! Vợ của ta chịu khổ nhiều như vậy cuối cùng có thể giải thoát rồi, các người còn muốn lại để cho nàng chết cũng không đến an bình sao? ! Hơn nữa... bác sĩ Vương, người là bác sĩ của vợ ta, hiện tại lại nhảy ra một người lão đầu là chuyện gì xảy ra?" Kiều Úy Dân lại nói.

Vây bác sĩ Vương đúng người bác sĩ trẻ tuổi, du học trở về, tiền đồ vô lượng, lúc này cũng có chút không vui.

Dù sao bệnh nhân này đã là bị người phán quyết tử hình rồi, nếu là bị người khác cứu sống, về sau người chiêu bài không phải là đều bị đập phá?

"Cam lão sư, tôi tôn trọng ngài là trưởng bối, bắt quá... Người như vậy có phải hay không có chút không hợp quy củ? Hơn nữa thân thích người nhà nói tất cả không cần, nếu như tiếp tục kiên trì mà nói nên không tốt lắm đâu?" Vương lão sư chông chất trên trời cười nói.

Cam lão sư nhìn một bụng tức giận, từ chưa thấy qua không nói lý lẽ như người nhà này.

Ngày đó Cam Tùng Bách ở bệnh viện này cũng là nhân vật có mặt mũi, cũng đã như thế xác định phương thuốc có thể cứu người, vẫn còn bị vứt bỏ như rác rưởi giày dép!

Hơn nữa, hẳn sống đến này mấy tuổi, nhìn người hay vẫn là không sai đây.

Này Kiều Úy Dân phải không thư phương thuốc có thể cứu người sao? Không, rõ ràng chính là không muốn cứu người mà thôi!

Hắn là cố tình làm nghề y, cũng không biết làm sao đối phương không muốn, hẳn thì có biện pháp gì?

Lập tức, sâu thở dài một hơi, quay đầu phóng ra phòng bệnh, trước khi đi, nhìn Cảnh Vân Chiêu liếc, nói: "Tiểu nha đầu, phụ thân ngươi không chịu quản lý, ta đây cũng không có biện pháp, ta xem ngươi hay vẫn là cam chịu số phận đi."

Cảnh Vân Chiêu nhẹ gật đầu: "Ta hiểu, đa tạ Cam lão sư rồi."

Đồng dạng, nàng hảo ý, đối phương không tiếp nhận, vậy cùng nàng không có quan hệ rồi, từ nay về sau nàng không nợ Kiều gia bất kỳ vật gì, vậy đến phiên nàng đòi nợ!

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiêu Nữ Bá Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Tổ Cáo Tội Trạng

Kiều Úy Dân thực sự chọc giận Cam Tùng Bách lão sư này, đồng thời cũng chọc giận Kim lão sư.

Dù sao Kim lão sư tuổi còn trẻ vốn là một lòng nhiệt tình, lúc này có chút đồng tình với Cảnh Vân Chiêu, thậm chí càng tỏ ra lo lắng cho cuộc sống sau này của nàng.

"Mẹ ruột" vừa chết, nàng ở trong nhà như sói như hổ, rốt cuộc muốn tiếp tục sống như thế nào? Tuy nói còn có một đôi em trai em gái, nhưng vừa mới Kiều Hồng Diệp cùng Kiều Từ Châu ở một bên thờ ơ lạnh nhạt, nhìn qua cùng Cảnh Vân Chiêu không chút nào thân mật!

Kim lão sư cũng là một người mềm lòng, nhưng lúc này cũng không có cách, an ủi Cảnh Vân Chiêu một chút, lúc này mới trở về trường học.

Diệp Cẩm mạng chỉ còn một hơi ở đây, buổi tối tự nhiên là tại bệnh viện qua, Kiều Úy Dân người này có đàn ông chủ nghĩa, chưa bao giờ thích chiều cổ người khác, nhưng hẳn lại lo lắng Cảnh Vân Chiêu thừa dịp không có người khác thời điểm vụng trộm dùng kia phương thuốc, cho nên lần đầu tiên lưu ở trong bệnh viện trông coi.

Kiều Hồng Diệp coi trọng thanh danh, tự nhiên cũng ở lại, trái lại Kiều Từ Châu được nuông chiều từ bé, mới đến nửa đêm 11 giờ đã không chịu nổi, không chút nào quản cách nhìn người khác, trực tiếp về nhà nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau buổi chiều, phòng bệnh giữa truyền đến một trận tử khí.

Vài trắng che xuống, là Diệp Cẩm không tiếng động ra đi.

Cảnh Vân Chiêu thở dài một tiếng, muốn trách cũng chỉ có thể trách Diệp Cẩm tìm một người chồng không đáng tin.

Tang lễ của Diệp Cẩm tiến hành rất đơn giản, thân thích bằng hữu tiến đến chia buồn một phen, người một nhà tiếp đãi khách đến, làm ẩm tửu vài ngày sau, tất cả mọi người về mặt mũi.

Tang lễ sau khi kết thúc, tất cả mọi người thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Trong nhà, Kiều Úy Dân rốt cục không cần làm bộ như vẻ mặt bi thương đáng vẻ, vẻ mặt thoải mái uống chút rượu, trên bàn cơm Kiều Hồng Diệp cùng Kiều Từ Châu mặc dù có chút khổ sở, nhưng trải qua lâu lần lộn chạy tới lui như vậy, ít nhiều cũng có chút ăn không tiêu, cũng trầm tĩnh lại.

"Ba, ngày mai ta cùng Từ Châu liền đi học như thế nào? Khóa trình bỏ xuống quá nhiều, đi trễ có lẽ liền theo không kịp rồi." Kiều Hồng Diệp lấy lòng nói.

Kiều Úy Dân rượu hồng lên mặt, choáng váng hồ gật đầu nói: "Đi thôi đi thôi, các ngươi ba cái đều đã đi thôi."

"Ba ba... Về sau mẹ không ở nhà, việc vặt trong nhà chúng ta cũng không ai dọn dẹp, mà trong khoảng thời gian mẹ sinh bệnh này viện phí tốn không ít tiền bạc, hiện tại nuôi sống chúng ta ba người đến trường nhất định rất vất vả... Đều do ta tuổi quá nhỏ, không thể thay ba ba chia sẻ." Kiều Hồng Diệp vẻ mặt xin lỗi nói.

Cảnh Vân Chiêu nhướn mày cười lạnh, nếu nàng nhớ rõ không sai, Kiều Hồng Diệp chỉ nhỏ hơn nàng không tới một tuổi mà thôi.

Hơn nữa, nàng lời này có ý tứ gì nàng vẫn không rõ sao? Không phải là muốn để cho nàng tuổi lớn nghỉ học ở nhà chăm sóc này một nhà già trẻ sao?

Diệp Cẩm tại khi đó, cũng từng có ý tứ để cho nàng nghỉ học, sợ dĩ không nói tâm tư kia, một mặt là bởi vì nàng đến trường không hề tiêu tiền, về phương diện khác nhưng lại là vì lo lắng người khác nghị luận.

Cảnh Vân Chiêu thành tích tốt rất nhiều người đều đã rõ ràng, dưới loại tình huống này nghỉ học, tất nhiên sẽ có người nói nàng đối đãi từ nữ khác nhau, lời người đáng sợ, Diệp Cẩm tự nhiên tự nhiên không muốn bị người chỉ chỉ điểm điểm.

"Tốt con gái, người là đứa bé ngoan..." Chỉ tiếc Kiều Úy Dân lúc này say khướt, từ đầu nghe không hiểu Kiều Hồng Diệp ý tứ.

Kiều Hồng Diệp vốn còn muốn làm sáng tỏ chuyện, nhưng xem ba ba bộ dạng này, lại sợ ngày hôm sau hấn lại đã quên chuyện này, rõ ràng ần nhẫn tiếp xuống.

Sáng sớm hôm sau, lại chỉ có thể nhìn Cảnh Vân Chiêu trước ra ngoài, ở sau lưng tức giận dậm chân.

Nghĩ nghĩ, Kiều Hồng Diệp trực tiếp vọt vào trong phòng Kiều Úy Dân, một phòng mùi rượu nhất thời để cho nàng không nhận được nhịu mày.

Chỉ thấy Kiều Úy Dân mặc cái quần lót nằm vắt vẻo ở trên giường, cửa sổ nắm chặt, đầy nhà lộn xộn, Kiều Hồng Diệp càng thích sạch sẽ, thấy như vậy một màn trong lòng đều có chút ghê tởm.

Bất quá dù sao cũng là chính mình ba ba, Kiều Hồng Diệp thở ra một hơi, tiến lên lớn tiếng nói: "Ba! Người mau rời giường..."

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiêu Nữ Bá Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15: Học Không Tốt

Kiều Úy Dân đầu đầu như muốn nứt ra, có chút buồn bực: "Nha đầu chết tiệt kia, sáng sớm gọi hồn à! Có chuyện gì thì nhanh lên nói, không cần ảnh hưởng lão tử đi ngủ!"

Kiều Hồng Diệp trong lòng bực tức, nhưng đối Kiều Úy Dân lại hết cách, chỉ có thể kiên trì nói: "Ba ba, ta cùng tỷ xin phép nhiều như vậy ngày, hôm nay cũng không cần đi học, chỉ cần buổi tối có thể trường học là có thể, đúng là tỷ tỷ sớm như vậy liền đi, người nói nàng có phải hay không lại đi gặp những tên côn đồ a?"

Kiều Hồng Diệp vẫn xin phép ở nhà, lúc này lại không biết, những tên hôn đản ngày hôm qua đã bị bắt quy án.

Trường học bởi vì có kỵ Cảnh Vân Chiêu đang để tang mẹ, lại còn là người học sinh, nên có kỵ cảm xúc của nàng, mới không có báo cho biết, nhưng chỉ cần nàng đến trường học, Lão sư nhất định mang nàng đi cảnh sát cục để nhận diện.

Kiều Úy Dân mơ mơ màng màng mở to mắt: "Người nói tỷ người đã ra ngoài rồi hả ?"

Kiều Hồng Diệp vội vàng gật gật đầu: "Hiện tại mới hơn bảy giờ a, liên tính ngồi xe từ từ đến thị trấn cũng sẽ quá chín giờ, ba ba, người nói tỷ tỷ nàng hẳn thích không cùng những tên côn đồ ngồi chung một chỗ? Bằng không vì cái gì mà đi vội a? Đúng rồi, com, com cũng chưa làm. . ."

Nhiều năm qua, đồ ăn trong nhà cùng với lớn nhỏ việc nhà đều là do Cảnh Vân Chiêu xử lý, nhưng gần đây rất kỳ quái.

Bởi vì gần đây trong nhà người tới tương đối nhiều, Cảnh Vân Chiêu không những làm cơm, mà còn làm được vô cùng tốt, thân thích bằng hữu cũng khen cực kỳ, nhưng những việc nhà này cũng không thấy nàng làm, bởi vì chuyện vốn nhiều, cho nên nàng cùng ba ba cũng không để ý.

Nhưng hôm nay lại rất nghiêm trọng, Cảnh Vân Chiêu năm sáu giờ đồng hồ đã rời khỏi giường đến phòng bếp lẩn qua lẩn lại, nàng vốn tưởng rằng sau rời giường là có thể hâm đồ ane lại ăn, lại không nghĩ rằng, trong nồi cháo một giọt không dư thừa, Cảnh Vân Chiêu chỉ làm cho chính mình uống!

Không chỉ có như vậy, đêm qua nàng bảo Cảnh Vân Chiêu giặt quần áo nhưng hôm nay tất cả đều vắt ở ngưỡng cửa nhà, Cảnh Vân Chiêu vậy mà không thay nàng giặt sạch!

Cùng trước kia so sánh, trước sau chênh lệch để cho Kiều Hồng Diệp khó có thể chịu được.

Mà còn đừng nói là Kiều Hồng Diệp, liền ngay cả phản ứng của Cảnh Vân Chiêu thì Kiều Từ Châu đã chịu không nổi, ở trong phòng mắng vài câu.

Kiều Úy Dân vừa nghe lời này, não đại cũng thanh tỉnh rồi.

Mặt âm trầm, qua một lúc lâu sau mới nói: "Hồng Diệp, người đi làm cơm, còn nha đầu Vân Chiêu kia, chờ nàng trở lại ta liền không đánh chết nàng không được! Như vậy còn tuổi nhỏ vậy mà cùng con đồ yêu đương, học không tốt!"

Kiều Hồng Diệp vừa nghe đến việc để cho chính mình nấu cơm, có chút không vừa ý, nhưng nghĩ lại thuận thế nói: "Ba, trong trường học mọi người nói tỷ bị những tên con đồ này bao dưỡng rồi. . . Xem nàng sa ngã như vậy trong lòng ta thật sự rất khổ sở, nếu không. . . Nếu không người để cho nàng về nhà một đoạn thời gian, để cho nàng cùng những tên con đồ này phân rõ giới hạn đi!"

Kiều Hồng Diệp tìm đập đầu nhanh vài phần, nàng nằm mộng cũng muốn để cho Cảnh Vân Chiêu về nhà, không có Cảnh Vân Chiêu, nàng liền là xứng với tên thực toàn bộ hiệu đệ nhất, người nào cũng sẽ không nói nàng không bằng cái đã chúng kia rồi !

Kiều Úy Dân vừa nghe, liếc mắt nhìn nữ nhi một cái, không biết suy nghĩ cái gì.

Bất quá vài giây công phu, liền gật đầu nói: "Đề nghị của người cũng không phải không thể thực hiện, lão tử nuôi nha đầu kia nhiều như vậy năm, để cho nàng đọc sách đến trường cũng không phải là để cho nàng đi quyến rũ nam nhân! Giữa trưa ta bồi người đi trường học, thuận tiện mang nàng về nhà!"

Kiều Úy Dân trong đầu nhin không được nhớ tới dáng người gầy linh lung kia, lại cảm thấy được thân thể khó có nhin kích thích.

Vợ hán đã chết, sau này khẳng định cũng là muốn kết hôn một nhị lão bà.

Bất quá trong lòng hán cũng rõ ràng, đến lúc đó cưới tới nữ nhân tuyệt đối không có khả năng trẻ tuổi, mà hán nuôi Cảnh Vân Chiêu nhiều như vậy năm, như thế nào cũng không thể không công tiện nghi người khác, cho dù là không thể làm chút gì, ở nhà nhin được.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiêu Nữ Bá Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Số Tiền Đầu Tiên

Kiều Úy Dân tâm tư xấu xa, lúc này Kiều Hồng Diệp đương nhiên không rõ ràng lắm, suy nghĩ đến việc Cảnh Vân Chiêu sẽ không ở trường học phiên nàng, tâm tình nhất thời tốt hơn nhiều.

Dựa theo Kiều Úy Dân yêu cầu ngoan ngoãn làm bữa sáng.

Chẳng qua Kiều Hồng Diệp cho tới bây giờ đều là hai tay không dính nước, hôm nay làm đồ ăn tự nhiên là khó có thể nuốt xuống, lại bị Kiều Úy Dân răn dạy một trận.

Mà lúc này, Cảnh Vân Chiêu đã đến thị trấn.

Trên người nàng trừ bỏ tiền bạc bên ngoài để ngồi xe chỉ có mấy chục khối mà thôi, học bổng của nàng không nhiều, trong nhà lại không cho sinh hoạt phí, thỉnh thoảng dựa vào dạy học sinh tiểu học hoặc là học sinh trung học học bổ túc kiếm một chút khoản thu nhập thêm, nhưng ngày lại quá được khô khan.

Có điều lần này, nàng tìm được một phương pháp kiếm tiền.

Đã nhiều ngày trong nhà làm tang sự bận tới mảy tới mảy, trong nhà rất nhiều hoa quả đều đã lãng phí hư mất, mà nàng thừa dịp Kiều gia kia mấy người không có ở nhà thời điểm đem hạt giống quả táo cùng hạt giống cây quýt giữ lại, buổi tối thời điểm tiến vào không gian thử trồng một phen, hiệu quả lại là phi thường không sai.

Trong không gian kia long đầu thạch điều chảy ra nước có tác dụng trợ sản (giúp sinh trưởng nha! Các bạn đừng nghĩ linh tinh hehe), bất quá mỗi một lần đều muốn năm chắc trình độ.

Loại hoa quả phổ thông này muốn làm cho chín muồi, nước cùng Long miệng nước suối chỉ cần 500:1 tỉ lệ liền ngay có thể, nếu là hơn, kia cây ăn quả tuy nhiên sẽ không chết, nhưng dài ra quả táo lại đặc biệt lớn, nếu là lấy ra này bên ngoài, chắc chắn sẽ khiến cho không ít xôn xao.

Mà còn, nguyên bản nàng cho rằng long đầu thạch điều kia chảy ra nước đó là nước giếng, nhưng thí nghiệm sau đó mới biết được không phải.

Miệng giếng cổ kia có độ lí tưởng cực kì cao, có khả năng trực tiếp dùng để uống, không cần đến bên ngoài tiếp dụng nguồn nước khác, vô cùng tiện dụng.

Xuống xe sau đó, Cảnh Vân Chiêu tìm một địa phương hẻo lánh, đem cái sọt chuẩn bị trong không gian đem ra, bên trong chất đầy giỏ quả táo, mà cái sọt này còn lại là uống vào quá liều Long miệng nước suối quả táo nhánh đan thành, rất cứng cỏi.

Ngay cả này trên trăm cân gì đó lưng ở sau người, trăm rất nặng.

May mà nàng muốn đi địa phương cũng không xa, không quá bao lâu liền đỡ xuống gánh nặng, mở quán.

Cây quyết giá bán thiên thấp, nàng cần tiền gấp, cho nên vẫn như cũ đem chúng nó ở lại bên trong trong không gian đầu, mà những quả táo này, lại hồng lại tròn, nhìn qua so với trong siêu thị đầu bán những cái này lại vẫn muốn nhìn thật tốt nhiều, khẳng định được bán.

Không quá 10 phút, quả nhiên có người đã đi tới.

"Quả táo này bán thế nào?" Người tới sờ sờ quả táo kia, vẻ mặt thích, để sát vào vừa nghe, cảm thấy được nhà này quả táo mang theo một cổ hương vị say nồng tươi mát, không giống nhà khác, dính đầy các loại nông được, phía trên nhan sắc đều có chút kỳ quái.

Kiểu gia tất cả thứ cần thiết đều là do Cảnh Vân Chiêu chọn mua, bởi vậy cũng biết phổ biến giá cả.

"A di, quả táo sáu khối một cân." Cảnh Vân Chiêu lộ ra một tia mỉm cười, khách khí nói.

Tuy nói không tiện nghi, nhưng này quả táo chất lượng tốt, đồng dạng giá cả so với nhà khác nhưng là hào quá nhiều.

Nữ nhân vốn là đối với chủ quầy nữ sinh tuổi trẻ này có chút tò mò, lúc này nghe thanh âm khách khí, trong lòng đối với Cảnh Vân Chiêu cũng sinh ra một tia hảo cảm, cũng không đo dự, nhặt hơn mười quả táo bỏ vào bọc.

Những thứ này quả táo một đầu phổ biến lớn hơn một chút, tuy nói số lượng không nhiều lắm, nhưng đảo mắt Cảnh Vân Chiêu liền buôn bán lời 30 đồng tiền, có nữ nhân này dẫn đầu, phía sau sinh ý lại càng càng phát ra tốt.

Ngắn ngủn khoảng ba bốn giờ, liền đem cái sọt bán sạch không còn một mảnh.

Lần mò trong túi hơn bảy trăm khối, Cảnh Vân Chiêu trong lòng đều đã dâng lên một chút kích động.

Kiếp trước sống nhiều như vậy năm, nàng đều thay người khác sinh sống, ở bên ngoài làm vài phân công, nhưng trên tay mình vẫn như cũ là thân không một xu.

Mà đời này, nàng nhất định không thể để cuộc sống giống như trước!

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiêu Nữ Bá Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Chợ Được Liệu

Ở một bên nhóm người chủ quầy hăm mộ nhìn sang, Cảnh Vân Chiêu thu thập đồ đạc rồi đi, trong lòng nàng rõ ràng, chính mình hiện tại chỉ là đứa con nít, loại này kiếm tiền phương thức thỉnh thoảng một lần còn được, nếu là thời gian dài, khẳng định là chọc người đồ mất.

Bất quá lão tổ tông dạy thư từ bên trong, có một thân luyện võ công pháp, nàng ở trong không gian luyện qua vài ngày, thể chất có chút tiến bộ, nhưng vẫn chưa đủ để tự bảo vệ mình, cho nên hôm nay vẫn là muốn cẩn thận là hơn.

"Tiểu nha đầu? Vừa mới quả táo là người bán?" Cảnh Vân Chiêu mới đi vài bước, phía sau truyền đến một tiếng thanh âm già nua quen thuộc.

Cảnh Vân Chiêu hơi nghiêng đầu, liền nhìn thấy ở bệnh viện thỉnh giáo Cam Tùng Bách lão y sư, lão nhân lúc này cả người đường trang, ngược lại như là ra ngoài tản bộ, cùng lúc ở bệnh viện công tác trạng thái hoàn toàn khác nhau.

"Cam lão y sư người như thế nào ở trong này?" Cảnh Vân Chiêu khách khí gật gật đầu, hỏi.

"Vừa mới nữ nhi của ta đưa chút quả qua đây, hàng xóm đều đã cảm thấy được không sai, đảo mắt đã bị người khác chia tiêu xong rồi, ta cái này chính chủ còn không có ăn vào a. . ." Lão y sư cười cười, "Ta có việc đi tới nữ nhân kia, chỉ có để thể bản thân ta đến xem coi, nói là một nhìn qua mười lăm mười sáu tuổi tiểu nha đầu, không nghĩ tới đúng là người."

Cam lão y sư tò mò cực kỳ, nha đầu kia nên là vẫn còn không đến mười sáu tuổi, lại chính mình mở quầy kiếm tiền?

Bất quá cẩn thận suy nghĩ, lại có chút âm đạm, cha nàng vừa thấy đó là một thấy lợi là ham, vợ bệnh nặng ở giường khi đó nghĩ đến đều là những nhập khẩu được, thậm chí rõ ràng có cơ hội cứu vợ hán một mạng, hán vậy mà cũng không không đồng ý!

Thật sự là không rõ, như vậy một người nam nhân như thế nào có như vậy có hiểu biết nữ nhân.

Cảnh Vân Chiêu đối này lão y sư cũng rất có hảo cảm, "Hôm nay quả táo đều đã bán xong rồi, nếu không ngày mai giữa trưa ta vội tới người đưa chút, sự tình lần trước còn không có cảm ơn người a!"

"Việc nhỏ mà thôi, có cái gì tốt cảm ơn, mà còn nói đến cảm ơn càng nên ta cảm ơn người, đúng rồi, ta không thể bạch chiếm người kia phương thuốc thiện nghi, người cùng ta đi xem đi ngân hàng, ta lấy ít tiền cho người." Cam lão y sư vội hỏi.

Thuốc này vừa đối với trung y sư mà nói đều là cực kỳ trân quý, mà kia còn một phương thuốc nếu là dụng tốt, tiền tài không nói đến, Ngay cả thanh danh cũng có thể kiếm thượng không ít.

Bọn hắn những thứ này làm nghề y, chưa hẳn vì tiền, nhưng này trong lòng ít nhiều còn sẽ để ý thanh danh, mà còn sau này khó bảo toàn không sẽ gặp phải giống vậy người bệnh, đến lúc đó khẳng định là muốn dụng phương thuốc này, nói như vậy, này tiểu nha đầu đã có thể thiệt thòi lớn.

Cảnh Vân Chiêu đã nhiều ngày vẫn xem y thuật nhiều là một chút thời cô làm cơ sở nghề y, bên trong cũng bao gồm một chút quy củ, lão tổ tông cũng tại Nạp Linh ngọc bên trong nhắc nhở nàng tầm quan trọng phương thuốc, cho nên lúc này cũng hiểu cách làm Cam lão y sư.

Lão y sư phẩm hạnh tốt, tiền này nàng nếu là không cần, sau này hẳn tất nhiên sẽ không an tâm, ngược lại là không tốt.

Chỉ là, phương thuốc là nàng cầu lão y sư xem, không hiểu thu của hắn tiền bạc, nàng lại cảm thấy quá mức liều lĩnh chút.

Nghĩ nghĩ, Cảnh Vân Chiêu nói: "Tiền bạc liền không cần, bất quá ta thực có chuyện muốn xin người giúp đỡ một chút."

"A...?" Cam bác sĩ về mặt tò mò.

"Ta nghĩ muốn mua chút dược loại, nhưng ta không ít nhiều kinh nghiệm, trên người cũng chỉ có mấy trăm đồng tiền, ta này tuổi chính mình đi mua mà nói không thể thiếu muốn bị lừa mất mưu, cho nên còn xin lão y sư người giúp giúp ta, nếu như rảnh rỗi mà nói, mang ta đi chợ dược liệu nhìn xem, người là trung y sư, khẳng định là quen thuộc." Cảnh Vân Chiêu giải thích nói.

Nàng như vậy vừa nói, Cam Tùng Bách càng phát ra tò mò rồi.

Một tuần trước ở bệnh viện thời điểm, nha đầu kia đã nói chính mình có một sư phó, lúc ấy bởi vì lo lắng bệnh tình người bệnh, chưa kịp hỏi kỹ, hiện tại xem nàng bộ dạng này, như là người mới học, cũng không biết là vị danh y nào thu đồ đệ. . .

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiêu Nữ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Mua Sắm Dược Liệu

Có điều là bất luận là ai, đối phương y thuật khẳng định không thấp, nếu không cũng không thể viết ra phương thuốc như vậy, danh sư xuất cao đồ, mặc dù là người mới, nha đầu kia cũng khẳng định có chỗ hơn người.

Cam Tùng Bách hứng thú, làm sao cự tuyệt? Trực tiếp đồng ý.

Chợ dược liệu ở huyện Hoa Ninh này không tính lớn, nhưng chim sẽ tuy nhỏ ngũ tạng đều đủ, bên trong đủ loại hạt giống hoặc là mầm thảo dược đều cực kỳ đầy đủ hết, một già một trẻ ngồi xe nửa giờ, mới đến chợ này có chút hẻo lánh, đập vào mắt một cỗ hương vị tươi mát.

Chợ ở dưới mặt cầu của một tòa nhà (k hiểu cho lắm!), gặp phải nhất điều Trường Hà, bên trong trừ bỏ dược thảo, cũng buôn bán các loại tranh hoa điều, phi thường náo nhiệt.

Lão sư thật là quen thuộc, một đường mang theo nàng thường thức cảnh sắc, nhưng có điều là dừng lại nhiều, mãi đến đích lúc này mới giới thiệu.

"Nhà này, tổ tiên ông chủ cũng làm thầy thuốc, cũng chính mình bào chế dược liệu, có điều là hiện tại sinh ý không tốt lắm, trừ phi đặc biệt để cho hắn hỗ trợ bào chế, nếu không bình thường cũng không làm những cái này, còn kiểm chức một chút hoa cỏ. . . Này điểm nhìn qua tuy nhiên lẫn lộn một chút, nhưng bên trong gì đó bảo đảm là so với địa phương khác đầy đủ rất nhiều." Cam Tùng Bách cười nói.

Cảnh Vân Chiêu cẩn thận quan sát một lần, cửa hàng này cùng khác cửa hàng so sánh nhìn qua là cũ kỹ hơn, cửa hàng bên ngoài lều bên trong bày đặt gì đó đều rất chỉnh tề, quan trọng hơn là, chủ tiệm này đối đặc tính thực vật hình như hiểu biết rất rõ ràng, có chút hương vị hội tương xung dược thảo đều đã tách ra để, để ý cũng không phải tổng thể khả năng thưởng thức cái đẹp, mà là dược tính.

Chỉ nhìn điểm này, Cảnh Vân Chiêu liền biết Cam lão sư ánh mắt không sai.

"Cam thúc, người lần này cần mua chút gì?" Chủ tiệm lúc này lại càng ra đón, vẻ mặt ý cười hỏi.

Cảnh Vân Chiêu cũng có chút kinh ngạc, nhìn hấn đối được tính hiểu, nàng còn tưởng rằng chính là ông già, lại không nghĩ rằng, người này hết sức trẻ tuổi, nhìn qua cũng chỉ có ba mươi tuổi mà thôi.

"Lần này ta là mang một người bạn nhỏ đến xem coi, có mua hay không còn đang tại nàng." Cam Tùng Bách giải thích nói.

Lời này vừa nói, ông chủ tiệm cũng có chút tò mò nhìn về phía Cảnh Vân Chiêu, trước mắt sáng lên.

Chỉ thấy nữ sinh này màu da trắng nõn, một đầu tóc dài đen tuyền cao buộc lên, lộ ra cái trán trơn bóng, làm cho người ta cảm giác tinh thần một loại sạch sẽ, mấu chốt là nữ sinh này mặc dù có chút gầy, nhưng bộ dáng tốt, một đầu cũng cao gầy, nhìn qua cực kỳ có khí chất.

Cảnh Vân Chiêu cũng không luống cuống, "Ta muốn một chút hạt giống thường dùng, tỷ như xà sàng tử, khổ tham, Đại Hoàng, Nam Tinh, thông khí những thứ này, thầy ta thích trồng gieo trồng mấy thứ này, nhưng là không cần tính toán nhiều, người mang ta đi chính mình chọn là được."

Nàng dù sao vẫn không thể nói là chính mình chọn, dù sao Kiều gia ở tại thôn trấn thượng, nhưng trong nhà lại liên bán mẫu đất đều đã không.

Kiều Úy Dân lúc còn trẻ đầu tư một nhà xưởng nhà chủ nhỏ, hấn là người hợp tác, bình thường vẫn đều là nhân rồi, hàng năm có một chút thu nhập cũng không tệ lắm, nhưng không tính là dày.

Có một thầy hấp dẫn chú ý người khác, cuối cùng so với chính nàng ta xuất đầu đều mạnh mẽ.

Nếu không nếu là bị người biết nàng có không gian thần kỳ, chỉ sợ không thấy được mặt trời ngày hôm sau, lão tổ tông cảnh cáo chuyện của hấn đều đều có lý do.

Chủ tiệm họ Lục, lúc này vừa nghe, vội vàng dẫn Cảnh Vân Chiêu vào tiệm.

Trong phòng xiêm áo hàng loạt chất túi tiền, bên trong là hạt giống lớn lớn nhỏ nhỏ khác nhau, từng gói to đầu đều đã treo nhãn hiệu, viết những tên hạt giống.

Hôm nay vừa lúc là mùa xuân, bên trong này đại đa số hạt giống đều đã ở mùa gieo, bởi vậy Cảnh Vân Chiêu mua cũng không cần băn khoăn nhiều.

Bộ dáng lựa chọn kia, nhìn qua hoàn toàn đúng một y si, Cam lão sư trong lòng càng tán thưởng, chỉ là đáng tiếc, nha đầu tốt như vậy, đã có sư phụ, trong lòng nhin không được có chút ăn dấm.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiêu Nữ Bá Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Về Nhà Tự Kiểm Điểm

Những hạt giống thông thường này đều hai trăm đồng một ký, hơn nửa phần lớn đều không cao hơn một trăm khối, những hạt giống đắt tiền thì Cảnh Vân Chiêu mua rất ít, tận lực mua một ít thảo dược, chỉ có điều dù sao thì tiền tài có hạn, mặc dù là nỗ lực tiết kiệm, nhưng cũng chỉ mua hơn hai mươi loại.

Nhìn những hạt giống khác, trong mắt Cảnh Vân Chiêu đều tỏa ra lục quang, Cam lão y sư và ông chủ Lục nhìn cũng có chút buồn cười.

Chẳng qua nguyên tắc thì Cảnh Vân Chiêu vẫn phải có, trước mắt cô không có tiền mua cũng không có nghĩa là sau này không có tiền, bởi vậy trực tiếp cự tuyệt ý tốt của lão y sư.

Chỗ mau hạt giống đã tìm được rồi, sau này nơi bán được liệu cũng không khó tìm.

Thuốc đông y lớn nhất thị trấn chính là chỗ mua thuốc, những hạt giống này của cô không bao lâu nữa có thể thành thực, đến lúc đó không khó bán với giá tốt.

Giải quyết xong chuyện khẩn cấp, tâm tình Cảnh Vân Chiêu buông lỏng rất nhiều, cùng lão y sư tạm biệt vụng trộm bỏ những hạt giống đã mua vào không gian, liền trực tiếp đi trường học.

Lúc trước xảy ra chuyện bọn lưu manh, Kim lão sư cũng đã có nói gấp báo cảnh sát, theo lý thuyết cũng nên có câu trả lời mới đúng.

Sau khi đi tới trường học thì cảm nhận được một mảnh bình tĩnh, bầu không khí cũng thả lỏng hơn nhiều, nhưng Cảnh Vân Chiêu đi ngang qua chỗ nào, người chung quanh vẫn như trước vẫn có vẻ mặt thật đặc sắc.

"Cảnh Vân Chiêu, vừa mới ba ba của cậu xông thẳng vào trường học, tức giận quá trời, nói tuổi cậu còn nhỏ không lo học nên muốn dẫn cậu về nhà tự kiểm điểm!" Đột nhiên, một học sinh mở miệng cười nhạo một câu.

Lúc này Kim lão sư đã tức giận trợn trắng mắt, cho tới bây giờ chưa thấy qua người đàn ông làm ba mà vô lại như vậy.

Quả nhiên chỉ là con nuôi, nếu là con gái ruột, ông ta có thể lớn tiếng la hét như vậy sao? !

"Mày câm miệng! Con nhỏ chết tiệt kia rút cuộc mày hướng về ai đây hả! Nếu lại nói bậy mày cũng đừng đi học!" Kiều Úy Dân đang nổi nóng, quay đầu vừa quát, lập tức làm cho Kiều Hồng Diệp tắt âm thanh.

"Kiều tiên sinh, Cảnh Vân Chiêu là một học sinh tốt, chuyện của em ấy chúng tôi đã điều tra rõ, mấy tên lưu manh không có quan hệ gì với em ấy..." Chủ nhiệm lau mồ hôi trên trán, giải thích nói.

Thanh tích của Cảnh Vân Chiêu như vậy, chỉ cần sau này bồi dưỡng thật tốt, không có gì bất ngờ xảy ra, nhất định có thể thi đậu trường đại học tốt nhất, hạt giống tốt như vậy, phải là vì chuyện này đuổi học, chẳng phải là đáng tiếc?

Chủ nhiệm vừa nói vừa khách khí đưa lên một ly nước trà hy vọng ông ta bớt nóng, nhưng Kiều Úy Dân sao có thể nghe lọt? Trực tiếp gạt đổ ly trà, phát ra một tiếng giòn vang chói tai.

"Giờ mà không có quan hệ! Tôi là ba của nó! Tôi có thể không biết đức hạnh của nó là gì sao! Cũng chỉ có mấy người chẳng phân biệt được thị phi, thay đổi đen trắng mới sẽ tin tưởng bó! Trong trường học đều truyền khắp nơi, thật coi tôi là người ngu?"

Kiều Úy Dân vẫn như trước không có chút thu liễm.

Sắc mặt Cảnh Vân Chiêu xanh mét, bước vào trong phòng.

Lạnh lùng nhìn chằm chằm người đàn ông khoác áo da kia, tàn nhẫn nói: "Ông là cha tôi sao? Kiều Úy Dân, con ruột của ông chỉ có hai người Kiều Hồng Diệp và Kiều Tử Châu!"

Quát lạnh một tiếng làm cho những lão sư kia trong lòng chấn động, càng có lão sư vội vàng chạy ra đón, "Cảnh Vân Chiêu, em mau giải thích với ba của em, mấy tên lưu manh kia cảnh sát đã bắt được, muốn dẫn em đi nhận thức, nhất định có thể trả lại trong sạch cho em..."

Chuyện đó vừa nói, đôi mắt Kiều Hồng Diệp trừng lớn.

Bắt được? !

Hai cha con cô ta từ khi bước vào cửa không cho người ta cơ hội giải thích, căn bản không rõ ràng tung tích những tên lưu manh kia, nhất là Kiều Hồng Diệp, càng là không nghĩ tới trường học lại báo cảnh sát, trong lòng nhất thời khản trương lên.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Nữ Bá Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Không Có Huyết Thống!

Chẳng qua tuy nói khản trương, nhưng Kiều Hồng Diệp có lẽ vẫn còn một chút may mắn.

Mấy tên lưu manh kia quen biết cô ta mấy năm, trước kia cảm tình cũng không tệ, sau này cũng giúp cô ta không ít, nhất định là sẽ không khai cô ta ra đầu. . .

Nghĩ như vậy, Kiều Hồng Diệp nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Cảnh Vân Chiêu tiến vào văn phòng, nói với mọi người: "Các vị lão sư, bởi vì chuyện của em mà mọi người phải chịu ủy khuất, Vân Chiêu thật sự cảm thấy thật có lỗi, chẳng qua Vân Chiêu vẫn có chuyện phải nhờ mọi người cùng trường học giúp đỡ, chuyện ủy khuất này, em thật sự không muốn tiếp tục chịu đựng nữa!"

"Cảnh Vân Chiêu mày ủy khuất cái gì! Tao thấy mày ba ngày không bị đánh là muốn leo lên nóc nhà lật ngói rồi hả!"

Kiều Úy Dân động thủ đã thành thói quen, khi thốt ra lời này, không tự chủ được giơ tay lên, chẳng qua lúc này cánh tay cũng không có đánh vào trên mặt Cảnh Vân Chiêu trên mặt, mà là bị cô cản lại.

Một tuần trước, mỗi ngày cô đều tranh thủ một chút thời gian đi vào không gian, khoảng thời gian đó đa số cô đều vừa hấp thụ y thuật bên trong nạp linh ngọc, vừa luyện võ công, bởi vì thời gian ngắn nên không có bao nhiêu thành quả, nhưng khí lực trên tay so với trước kia lại lớn hơn nhiều.

"Tao thấy mày được lắm rồi đó! Còn biết trốn, tao không đánh chết đứa con hoang không biết liêm sỉ như mày là không được mà. . ." Hành động của Cảnh Vân Chiêu lập tức chọc giận Kiều Úy Dân, lập tức muốn lao đến.

Cũng may xung quanh cũng có mấy người nam lão sư phản ứng kịp thời, trong nháy mắt mấy người kiềm chế ông ta lại, chẳng qua trong lòng cũng đều phát lạnh.

Có người cha như vậy, chỉ sợ còn không bằng làm một đứa cô nhi còn tốt hơn!

"Kiều Úy Dân, bây giờ nói tôi là con hoang, chính ông thừa nhận tôi không phải là con gái của ông rồi! ? Đã như vậy, ông có tư cách gì ra lệnh bắt buộc tôi nghỉ học! Huống chi, có một số việc tôi không nói cũng không có nghĩa là tôi không biết!" Cảnh Vân Chiêu mất lạnh nhìn ông ta, tiếp tục nói: "Các vị lão sư, mọi người biết rõ em là con gái chồng trước của Diệp Cẩm, nhưng không biết là kỳ thật Diệp Cẩm cũng không phải là mẹ ruột của em!"

"Năm đó trong lúc Diệp Cẩm mang thai, nhặt được em còn trong tã lót, vốn định vứt bỏ, nhưng có một thầy bói nói em có thể ngăn cản hung ác cho hai đứa con của bà, liền chịu đựng mà đưa em về nhà, khi đó em không biết sự thật, như thường ngày gặp ba mẹ lạnh nhạt với em như vậy còn có chút ủy khuất khó hiểu, nhưng sau này trùng hợp em đã biết chân tướng, giờ mới hiểu được nguyên nhân trong đó!"

"Bất kể như thế nào, Diệp Cẩm nuôi em hơn mười năm, em kính trọng cảm kích, bà ấy vừa mới qua đời, em vì bà ấy đốt giấy để tang không hề có một câu oán hận, chỉ có điều, Diệp Cẩm cs ân với em, nhưng Kiều Úy Dân không có! Những năm gần đây ông ta không đánh thì mắng em, tình nguyện tin tưởng lời đồn đãi bên ngoài cũng không tin lời nói của em! Hôm nay lại buộc em nghỉ học, cũng không phải bởi vì em phạm sai lầm, mà là vì trong nhà thiếu hụt một người giặt quần áo nấu cơm mà thôi!"

Hai mắt Cảnh Vân Chiêu đỏ bừng, làm cho người ta hoảng sợ.

Mà những lời nói của cô, khiến tất cả mọi người chấn kinh rồi.

Ngay cả Kiều Úy Dân cùng Kiều Hồng Diệp cũng vậy, căn bản không nghĩ tới, Cảnh Vân Chiêu đã biết thân thế của mình!

"Cảnh Vân Chiêu. . . Nói như vậy, em cùng Kiều Hồng Diệp, Kiều Tử Châu cũng không có bất kỳ quan hệ máu mủ gì hết?" Kim lão sư ngược lại hít một hơi khí lạnh, hỏi.

Nếu như Cảnh Vân Chiêu là Diệp Cẩm sinh, vậy bọn họ có lẽ còn có thể kỳ vọng Kiều Úy Dân cố kỵ vợ đã chết đối xử tốt với Cảnh Vân Chiêu một chút. . .

Nhưng bây giờ, Cảnh Vân Chiêu không có bất kỳ quan hệ máu mủ gì với Kiều gia, mà ngay cả Kiều Úy Dân cũng nói cô là con hoang, đối với "Con hoang", Kiều Úy Dân đừng nói là tận tâm, chỉ sợ ngay cả đối xử tử tế cũng không thể rồi à!

Lập tức, vẻ mặt mấy lão sư cũng đều nghiêm túc hẳn lên.

Trước đó cố kỵ Kiều Úy Dân dù sao cũng là trưởng bối của Cảnh Vân Chiêu, mới khách khí như thế, nhưng mà hiện tại. . .

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiêu Nữ Bá Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Không Nhận Người

Mọi người nhìn Kiều Úy Dân bằng ánh mắt chán ghét, Kim lão sư liền ghét bỏ nói thẳng "Kiều tiên sinh, chúng tôi hiện tại muốn Cảnh Vân Chiêu và nói rõ ràng chuyện này một lần..."

"Có cái gì mà phải nói, tôi muốn để cho nó nghỉ học về nhà, các người chỉ là lão sư chẳng lẽ ngăn cản được sao." Kiều Úy Dân tức giận

"Là không thể ngăn cản, nhưng điều kiện tiên quyết là ông có tư cách làm người giám hộ của con bé mới được! Còn nữa, thành tích học tập của Cảnh Vân Chiêu rất giỏi cũng không có lấy của ông một đồng nào đến trường, con bé dựa vào năng lực của chính bản thân, ông có tư cách gì cướp đoạt quyền lợi của con bé?" Kim lão sư lại nói

"Có phải đầu óc mấy người có vấn đề hay không? Lão tử không tốn tiền cho nó đến trường nhưng nuôi nó mười mấy năm! Nó ở bên ngoài làm bậy làm bừa ảnh hưởng đến danh dự của Kiều gia chúng tôi!" Kiều Úy Dân tức giận, ông ta không nghĩ làm thủ tục nghỉ học mà thôi lại phiền toái như vậy

Nếu là ngày thường có lẽ học cũng không quản, nhiều lắm là vì Cảnh Vân Chiêu số khổ mà thờ dài một phen, nhưng hôm nay Kiều Úy Dân náo loạn làm họ tức giận

Hơn nữa theo lý thuyết, chỉ cần có đầy đủ chứng cứ chứng minh Kiều Úy Dân không có tư cách làm người giám hộ liền có thể liên hệ lãnh đạo bên trên hoàn toàn huỷ bỏ quyền giám hộ của ông ta, chỉ là nhắc tay mà thôi

"Ông nói tôi ở bên ngoài làm bừa? Tốt, Kim lão sư vừa cũng nói, đã bắt được mấy tên côn đồ nói vậy hiện tại thẩm vấn chắc cũng đã xong dù sao hiện tại tôi cũng cần ký tên, vậy thì cùng đi hỏi kết quả là được." Cảnh Vân Chiêu lạnh nhạt nói

"Đi thì đi, chết không hối cải, mày chờ đó cho lão tử, chờ mày về nhà, tao đánh chết mày" Kiều Úy Dân hung tợn nói

Cảnh Vân Chiêu cũng không sợ, về nhà? Cô không hẳn sẽ trở lại nơi gọi là nhà kia!

Chuyện Cảnh Vân Chiêu ồn ào rất lớn, thêm nữa trong trường học lời đồn đại nhảm không ngừng, cô lại là học trò ưu tú nhất nếu xử lý không thích đáng đối với danh dự trường Nhật Trung cũng bị ảnh hưởng. Vậy nên hiệu trưởng dẫn theo Kim lão sư cùng Cảnh Vân Chiêu và Kiều Úy Dân trực tiếp đến đồn cảnh sát

Bởi vì có liên hệ trước, vừa đến đã có cảnh sát đem tư liệu cho họ

"Cảnh Vân Chiêu đồng học, là mấy tên du côn này đúng không?" Nhìn một lúc, cảnh sát hỏi.

Cảnh Vân Chiêu cau mày cô cố gắng nhớ lại ký ức kiếp trước lúc chuyện này xảy ra, nghĩ nửa ngày cô vẫn cảm thấy thiếu một người "Chủ cảnh sát, chủ nhiệm em nhớ rõ là sáu người, hiện tại chỉ có 5 người...Vội lại, người còn lại kia chính là đại ca bọn họ đều nghe lời anh ta..."

Cảnh sát vừa nghe, cũng cả kinh "Cháu nhớ không lầm chứ?"

"Không có, người đàn ông kia tuổi cũng không lớn, hơn hai mươi, đeo bông tai, bộ dáng tạm được cũng không có gì đặc biệt..." Cô từ từ nói

Không có gì đặc biệt mới phiền toái, biến người mệnh mông sao mà tìm được?

Không chừng những người này bị bắt, anh ta đã trực tiếp trốn đến nơi khác

Thật ra tội này cũng không tính lớn, nhất là những tên côn đồ kia còn là vị thành niên, nhưng vấn đề là trước đã có cảnh sát tận mắt nhìn thấy bọn hắn muốn thực hiện hành vi cưỡng bức, nếu bị kết tội, về sau cả đời đều rửa không sạch tội.

"Azzzz, cái này cũng không dễ điều tra, mấy tên du côn ở trấn không có tên tuổi, trước kia cùng lắm là làm chút chuyện xấu nhỏ, liền không nghĩ giờ to gan như vậy... Bất quá cháu yên tâm, cảnh sát chúng tôi sẽ tận lực vây bắt người đó, chỉ sợ là lâu như vậy, sợ là đã chạy xa rồi"

Cô cũng hiểu điều này, chỉ là có chút đáng tiếc mà thôi

"Hừ! Cái gì chạy xa rồi? Cảnh Vân Chiêu mày già ngu hã! Hôm nay mày mới hơn 7 giờ liền ra cửa, buổi chiều mới đến trường học, trong lúc này làm gì chứ! Mấy tiếng đồng hồ, tao thấy là mày đi gặp tên côn đồ làm chuyện xấu kia thì có."

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiêu Nữ Bá Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Dừng Về Nhà!

Edit: Duy

Kiều Úy Dân luôn luôn càn quấy như vậy, hôm nay sự thật đã chứng minh Cảnh Vân Chiêu căn bản không có chút quan hệ gì với đám lưu manh kia, sao bỏ được thể diện?

Lúc này nghe xong còn một tên chạy trốn mất, lập tức nổi đóa lên.

Cảnh Vân Chiêu nghe xong, cũng không giận ngược lại cười.

Vừa rồi chuẩn bị đến cục cảnh sát, cô cũng đã nghĩ đến Kiều Úy Dân nhất định sẽ nhắc tới chuyện buổi sáng cô không ở trường học, vì vậy trước khi đi đã mượn điện thoại trong văn phòng liên lạc với Cam lão y sư rồi.

Có điều cũng may Cam lão y sư lưu lại số điện thoại cho cô, nếu không bây giờ thật sự là nhảy vào sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch!

"Chủ nhiệm, Kim lão sư, vẫn phiền toái mọi người chờ thêm chút nữa, người buổi sáng ở cùng với em rất nhanh sẽ đến đây." Cảnh Vân Chiêu nói.

Cảnh Vân Chiêu nói không được bao lâu, liền thấy một ông lão đi về phía cô.

"Thì ra là Cam lão y sư!" Kim lão sư lập tức thở dài một hơi.

Cảnh Vân Chiêu cũng chính thức giới thiệu, nói: "Vị này chính là bác sĩ Cam Tùng Bách, nhậm chức ngay tại trong bệnh viện huyện, thanh danh nhân phẩm, tuyệt đối là số một số hai, lời ông ấy nói tuyệt đối không có khả năng là giả, sáng nay tôi đến thị trấn vừa đúng lúc gặp phải ông ấy, bởi vì tôi cảm thấy hứng thú với đông y, nên cùng ông ấy đi dạo trong cho được liệu, sao ở trong mắt Kiều Úy Dân, Cam lão y sư liền biến thành tên côn đồ?"

Kiều Úy Dân lập tức ghen đỏ mặt.

Như thế nào cũng không nghĩ tới, người tới sẽ là ông già này!

"Thì ra là Kiều tiên sinh a. . . Chúng ta cũng không phải lần đầu tiên gặp mặt, có mấy lời tôi nói thẳng, lúc trước tôi thấy đứa nhỏ này đưa ra phương thuốc, tin chắc phương thuốc đó có thể cứu vợ của ông, nhưng ông lại không chịu dùng, lúc ấy tôi đã cảm thấy ông là một người không biết phân rõ phải trái, lại không nghĩ rằng ông không chỉ vô tình vô nghĩa với vợ mình, ngay cả một đứa bé cũng nhẫn tâm như vậy. . ." Cam Tùng Bách thở dài nói.

Một mạng người, cũng là bởi vì sự cố chấp của ông ta mà mất.

Hôm nay Cam Tùng Bách vừa ra trận, Kiều Úy Dân muốn há mồm mấy vạn lần cũng không cách nào tiếp tục nói hươu nói vượn.

Mặc dù trong lòng của ông vẫn là cảm thấy Cảnh Vân Chiêu đang nói dối, cũng biết không có chứng cứ, đến mức một bụng tức giận, chỉ có thể thôi, nhắc chân liền chuẩn bị rời đi.

Chẳng qua người còn chưa đi, chủ nhiệm trường học cũng đã đi trước một bước.

Càng trực tiếp mời ông ta tới thị trấn, hy vọng họ quyết định lại quyền giám hộ một lần nữa.

Trần Ninh Hương này thậm chí là địa phương nhỏ bé trong huyện Hoa Ninh, xử lý những chuyện này cũng không phức tạp, mấu chốt là có trường học nhúng tay, sau đó nói rõ nguyên do, lúc này muốn quyết định!

Bây giờ Cảnh Vân Chiêu mới mười lăm tuổi nhiều mà thôi, không cha không mẹ, không anh không chị, người chịu trách nhiệm giám hộ cô tạm thời tùy do trên huyện ủy gánh chịu.

Từ nay về sau, Kiều Úy Dân còn muốn lấy tư cách bố dượng làm chút chuyện căn bản là không thể nào!

Một loạt chuyện phát sinh cực nhanh, thậm chí Kiều Úy Dân cũng không phản ứng kịp, tất cả cũng đã muốn kết thúc, những chứng cứ kia cũng đã hoàn toàn chứng thực tốt, còn muốn lật lọng cũng không kịp rồi.

"Không nhận ông đây là cha nữa rồi đúng không? ! Tốt! Tốt! Từ hôm nay trở đi mày cũng đừng về nhà!" Kiều Úy Dân thở hỗn hển, ném ra một câu liền trực tiếp rời đi.

Trong lòng Cảnh Vân Chiêu cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở ra.

Trùng sinh đến bây giờ, cuối cùng đã giải quyết xong vấn đề quyền giám hộ, từ nay về sau, Kiều Úy Dân còn muốn như kiếp trước có tâm tư đen tối với cô đã không thể rồi.

Mà cô sớm đã chuẩn bị cho tốt, muốn rời khỏi Kiều gia, vì vậy giấy tờ này kia cũng đã đặt ở trong không gian, quần áo chỉ lấy theo mấy bộ mà bản thân kiếm tiền mua được, còn lại những thứ kia là của Kiều Hồng Diệp, cô tự nhiên cũng không có khả năng tiếp tục thu.

Sau này, bình thường học ở trường, còn thứ bảy chủ nhật cô đã có ý định từ lâu, không gian lớn như vậy, cô tùy tiện tìm một chỗ trốn vào đi ngủ là được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiếu Nữ Bá Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Có Thêm Ông Nội

Edit: elizabethcill

Cảnh Vân Chiêu ý lại sự chuẩn bị của trường học, nhưng Cam lão y sư và Kim lão sư hiển nhiên không nghĩ như vậy.

"Cảnh Vân Chiêu, căn nhà của cô gần trường học, trong nhà cũng không có người ngoài, cô thấy em về sau không cần trọ ở trường, trực tiếp ở cùng cô đi, cũng thuận tiện chiếu cố em." Kim lão sư giảng giải.

Đứa nhỏ mới mười lăm tuổi mà thôi, nếu ở trong trường học, không có trường bồi quan tâm, như thế nào cũng cảm thấy thiếu chút gì đó.

Cam lão y sư nghĩ, cũng nói: "Nói ra, ngược lại tôi cũng có phòng ở gần trường học mấy người. . ."

Cảnh Vân Chiêu kinh ngạc nhìn qua, chỉ nghe Cam lão y sư nói tiếp: "Căn nhà cũng không lớn, ba phòng ngủ một phòng khách, trước mắt cũng có hai

người ở, một là cháu gái của ta, một là cháu trai của ta, hai người cũng đến trường, mà còn khéo là, cùng người tuổi tác cũng ngang nhau, có điều bọn hần còn nhỏ, không muốn cùng người lớn ở cùng nhau, người nếu là nguyện ý cũng có thể tiếp cận nào nhiệt, có điều căn nhà này có là thu phí. . ."

Kim lão sư vừa nghe thu phí, nhất thời nhũ lông mày, vừa muốn mở miệng, liền bị Cam lão y sư ngăn cản.

"Phí tổn là ba điều kiện, điều thứ nhất, thành tích phải có tên trong top 20, thứ hai, mỗi tháng ta sẽ tiến hành khảo sát phương diện y học, cường độ không lớn, nhưng nhất định phải vượt qua kiểm tra, điều thứ ba là, mỗi tháng phải đi theo ta đến khám bệnh tại nhà ít nhất một lần."

Cam Tùng Bách nói xong, Cảnh Vân Chiêu liền hiểu.

Cháu gái cùng cháu trai của Cam Tùng Bách, chắc là không nghe quản giáo, muốn chính mình sinh hoạt, miễn cho người lớn tham gia liền không có tự do, cho nên Cam Tùng Bách liền yêu cầu ba điều này, giống như là thích hợp làm cho bọn họ sinh hoạt thoải mái mà lại tránh cho bọn hần quá phận nhàn rỗi.

Có điều là hần như vậy vừa nói, Cảnh Vân Chiêu đích xác động tâm rồi.

Nếu ở trường học, buổi tối tiến vào không gian liền cần đề dặt cẩn thận, mà Cam Tùng Bách y thuật không lợi hại lão tổ tông, nhưng dù sao cũng là lão y sư đã vài thập niên.

Cô hiện tại vừa mới khởi bước, nếu có thể cùng ông ấy quan sát đến khám bệnh tại nhà, đối với cô cũng có ích.

Chỉ là, nói là phí tổn, trên thực tế hữu ích vô hại, nàng không thể vô duyên vô cớ chiếm tiện nghi.

Sắc mặt Cảnh Vân Chiêu nghiêm túc, mở miệng nói: "Cháu cũng không bác sĩ kêu người, cả gan gọi người một tiếng ông nội Cam, người nói căn nhà cháu xác thực cực kỳ thích, có điều là sư phụ từng dạy cháu, vô công bất thụ lộc, người giúp cháu rất nhiều, nếu không duyên cớ nhận lòng tốt của ông cháu thật sự băn khoăn, mà còn sư phụ cũng lưu lại cho cháu một chút tiền bạc, sau này từng tháng cháu có thể giao cho người một chút tiền thuê nhà. . ."

Cam Tùng Bách sắc mặt cũng nghiêm túc, "Cháu cũng đã kêu ông nội Cam, ông đây liền nhận cháu làm cháu gái! Có đạo lý nào ông nội lấy tiền thuê nhà của cháu gái? Nếu người băn khoăn, về sau thường tới giúp việc cho ta, ta không cho người tiền công không được sao! ?"

Cảnh Vân Chiêu sùng sốt, nhất thời đỏ mặt.

Vừa mới sốt ruột, đúng là đã quên một tiếng "Cam ông nội" này còn có một ý tứ khác.

Có điều là Cam Tùng Bách tính tình hiền lành, y thuật cao minh, thấy nàng cũng chỉ có vài lần mà thôi, lại không tiếc giúp đỡ, có thể nói nàng kiếp trước sống hai mươi mấy năm, bên người cũng không có trưởng bối nào đảm đương(mặc cho) được như hần vậy.

Trong lòng không khỏi mềm nhũn, cứ cười nói: "Được! Ông nội, sau này người cứ việc sai bảo là được!"

Câu ông nội này kêu trong trẻo, Cam Tùng Bách vui.

Xoa đầu Cảnh Vân Chiêu, quay đầu nói với Kim lão sư: "Lão sư, xấu hổ, ta cháu gái này thích y thuật người cũng biết, sau này theo cháu trai cháu gái ta cùng một chỗ cũng có thể kết giao bằng hữu, người yên tâm đi, Vân Chiêu là đứa bé ngoan, ta đảm bảo về sau không để cho đứa nhỏ này chịu bất kỳ ủy khuất nào, cũng phiền toái người về sau trong trường học nhiều hơn chiếu cố rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiêu Nữ Bá Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Nhân Phẩm Không Có Vấn Đề

Edit: Duy

Kim lão sư có chút há hốc mồm, không nghĩ tới tiết mục "Ông cháu" quen biết nhau này tùy ý như vậy .

Chẳng qua trong lòng cũng có chút vui vẻ, có thêm một trưởng bối yêu thương, dù sao vẫn là tốt, huống chi Cam Tùng Bách là bậc thầy trung y nổi danh trong huyện thành, dòng dõi y hương, Cảnh Vân Chiêu lại thích y thuật, nhất định là trăm lợi không hại.

Chuyện đã định thì phía sau càng đơn giản hơn.

Hôm nay cô không cần đi học, cho nên ở trong trường học thu dọn chút giường đệm, buổi tối liền trực tiếp đi đến nhà trọ của Cam Tùng Bách.

Cam Tùng Bách muốn đưa cô qua, chẳng qua nghe nói Cam Tùng Bách và cháu trai cháu gái của ông từng có ước định, nếu như không phải là thời gian

"Thu phí", dù có chuyện gì cũng không được tùy tiện quấy rầy, bởi vậy cũng chỉ là gọi điện thoại báo cho biết một chút.

Kia cư xá tên là "Ôn Hình Hoa Uyển", cũng không lớn, phòng như tên, nhìn qua đơn giản nhưng ấm áp.

Hiện tại cô ở tầng năm, nghe nói còn tặng kèm lầu các nhỏ, phía trên có nhiều loại hoa cỏ, chờ qua mấy tháng thì hương thơm đầy phòng.

Cảnh Vân Chiêu nhẹ nhõm lên lầu, gõ cửa, rất nhanh có một nữ sinh mặc áo ngủ hình thỏ mở cửa.

"Chị họ nuôi?" Nữ sinh hỏi.

Cảnh Vân Chiêu khoe miệng gật gật, nghe xưng hô là lạ, có điều vẫn kiên trì nhẹ gật đầu.

Gật đầu một cái, trong nháy mắt bị túm vào cửa, chỉ nghe nữ sinh nói tiếp: "Em là Tô Sở, nghe ông ngoại nói chị lớn hơn em hai tháng, cho nên coi như là chị họ của em. Anh họ đang trong phòng đọc sách, anh ấy tên Cam Cận Thần, lớn hơn chúng ta một tuổi... Lúc học tiểu học vì lưu lại, cho nên học cùng năm với chúng ta! Em nghe rất nhiều về chị, Cảnh Vân Chiêu, người đứng đầu trường học của chúng ta!"

Cảnh Vân Chiêu có chút kinh ngạc, lần đầu tiên có người biết rõ cô là ai, còn cũng không tránh khỏi có chút kiêng kị.

Thấy Cảnh Vân Chiêu kinh ngạc, Tô Sở lại lải nhải nói: "Là ông ngoại nói cho em biết, ông nói hôm nay chị đi cục cảnh sát, những tên lưu manh đã bị bắt, sự thật chứng minh những lời đồn đãi kia không có bất cứ quan hệ nào với chị, mặc dù em cũng không rõ ràng lắm lúc đầu là có chuyện gì xảy ra, nhưng ông ngoại em nhìn người chuẩn nhất, ông có thể nhận chị làm cháu gái nuôi, chứng minh nhân phẩm của chị không có vấn đề!"

Tô Sở nói xong, duỗi lưng một cái, "Chị ở bên phòng sát vách của em, bên trong quét dọn xong, chị trước làm quen hoàn cảnh một chút, em cũng muốn đi học bài chút, cách cuộc thi của ông ngoại còn có mấy ngày!"

Nói xong, chớp choàng trượt trở về nhà.

Cảnh Vân Chiêu thờ ra một hơi, quan sát phòng này một lần.

Phòng ở cũng không nhỏ, khoảng 120m, phòng bếp buồng vệ sinh đều rất đầy đủ, chỉ là trong phòng có chút lộn xộn, các loại đồ ăn vặt, còn có rất nhiều sách, quả thật là bừa bộn một mảnh.

Mở ra phòng của cô cũng có chút thích.

Gian phòng phía mặt trời, bức màn là màu vàng, trong sáng vô cùng, giường, giá sách tủ quần áo cũng đều đầy đủ hết, thoả mãn đến cực điểm.

Lúc trước ở Kiều gia, phòng cô ở là phòng nhỏ nhất, bên trong màn hoặc là bình hoa trang trí một ít, cũng là hàng tiện nghi rẻ tiền cô cố mua được, nếu không nhìn qua không có chút nào cảm giác ấm áp.

Đơn giản sửa sang lại đồ trong phòng một chút, càng cảm nhận không khí ấm áp của nhà.

Làm ẩm ỉ một ngày, ban ngày mua đồ vật còn chưa sửa sang lại, sau khi khóa cửa lại cô trực tiếp tiến vào không gian.

Trong không gian, mấy cái túi được sắp gọn gàng, nhìn qua những hạt giống kia dường như càng thêm giàu có sinh cơ.

Cảnh Vân Chiêu cầm lấy cái xẻng nhỏ, dựa theo trình tự gieo trồng ghi bên trong nạp linh ngọc lấy những hạt giống toàn bộ vùi vào trong đất, lại dùng nước suối màu lam thúc đẩy sinh trưởng, liền an tâm tiếp tục học tập y thuật.

Thời gian không gian gần mười hai giờ, chỉ thấy những hạt giống kia lúc này đã thay đổi bộ dáng, bùng bùng sinh cơ, bởi vì nước suối xanh tí lệ khác nhau, độ thành thực cũng không giống nhau, nhưng vẫn thành công còn sống!

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiêu Nữ Bá Sĩ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Không Gian Sản Sinh Trùng*(Côn Trùng, Sâu Bọ)

Diện tích không gian vô cùng lớn, nhất là sau khi cô hấp thu nạp linh ngọc, cảm giác lại lớn rất nhiều hơn lúc trước cô tiến vào.

Những hạt giống này, phần lớn Cảnh Vân Chiêu chỉ mua một kg, ví dụ như đảng sâm, mặc dù số lượng không nhiều lắm, lại đủ để gieo trồng nửa mẫu, sau khi thu hoạch chế thành hoa quả khô, nửa mẫu này ít nhất cũng có chừng một trăm kg, cho dù là năm mươi đồng một kg, chỉ cần qua tay cô đem những đảng sâm này bán đi, có thể kiếm được năm nghìn đồng tiền!

Đã có không gian tiện lợi này, sau này cô có loại được gì cũng có thể trồng mau hơn rất nhiều, có lời không bồi thường sinh ý.

Tâm tình Cảnh Vân Chiêu vô cùng tốt, người bên ngoài cần hai ba năm mới có thể có được liệu thành thực, ở chỗ này thì mới mười hai giờ, nếu rời khỏi không gian, thậm chí bên ngoài cũng mới qua hơn hai giờ, có thời gian nghịch thiên này, chỉ sợ không có người biết không đo mất.

Chẳng qua nhìn một mảng lớn dược liệu này, Cảnh Vân Chiêu lại có chút đau đầu.

Tiền này quả thật kiếm nhanh, nhưng mất công sức rất lớn, như là cô có trên ngàn vạn mẫu thảo dược, chẳng lẽ đều muốn bản thân tự thu hoạch?

Cảnh Vân Chiêu nghĩ tới chỗ này, trong đầu nhớ lại một số mảnh vỡ trong trí nhớ, lập tức vui vẻ.

Trong linh ngọc cũng có đề cập tới phương diện này!

Vội vàng tập trung tinh thần, trong nháy mắt phương pháp giải quyết lập tức hiện lên.

Không gian này mặc dù là ở dị giới của lão tổ tông cũng là bảo bối, không giống không gian khác chỉ có thể dung nạp vật chết, mà diện tích không gian theo lực tinh thần cường đại mà càng rộng lớn.

Đối với Cảnh Vân Chiêu mà nói, mỗi lần cô hấp thu nạp linh ngọc, cũng như “Mở rộng dung lượng não”, lực tinh thần cũng tùy theo trở nên càng mạnh mẽ hơn.

Nếu cô muốn giải quyết phiền toái bản thân tự động thủ gieo trồng và thu hoạch, chỉ cần nhỏ một giọt máu tươi trên mặt đất, liền dẫn xuất Khí Linh trong ngọc âm không gian này ra, còn dư lại tất cả thì có Khí Linh thay cô quản lý!

Đã có phương pháp, Cảnh Vân Chiêu tự nhiên sẽ vận dụng liên tục không ngừng. Cẩn đầu ngón tay, chỉ thấy một giọt máu rơi vào bùn đất, trong nháy mắt biến mất không thấy đâu, khi nhìn qua, nơi máu tươi biến mất toát ra một khí tức màu lam.

Cảnh Vân Chiêu lui về phía sau, đảo mắt, chỉ nhìn chỗ đó chui ra rất nhiều tiểu côn trùng băng màu lam!

Nhìn những tiểu côn trùng bộ dáng đồ thịt vù vù kia, vô cùng đáng yêu, làm như đã bị máu tươi của cô chỉ dẫn, lập tức đi về phía cô.

Côn trùng băng màu lam này mới bằng ngón cái, không khỏi hoài nghi, nó nhỏ như vậy sao giúp cô làm việc.

Dường như cảm nhận được Cảnh Vân Chiêu hoài nghi, chỉ thấy trên trăm côn trùng đột nhiên bò về phía thảo dược, chỉ thấy chúng nó có tiến vào trong đất, có bò lên trên lá, ôm lá cây, thân thể nhúc nhích vài cái, một cây dược liệu lập tức bị nhỏ tận gốc.

Động tác nhanh chóng, chỉ trong nháy mắt, một mảnh đáng sâm lớn kia đã toàn bộ bày ở trước mặt cô.

“Cảm ơn, cảm ơn các bạn.” Về mặt Cảnh Vân Chiêu kinh ngạc.

Lúc này, chỉ thấy đám côn trùng chính tề xếp thành hàng, vênh đầu lên đứng thẳng, chậm rãi khom người chào cô, bộ dạng đáng yêu như vậy khiến trong lòng Cảnh Vân Chiêu giật mình.

Chẳng qua đã có bọn nó, hỗ trợ, Cảnh Vân Chiêu cũng hoàn toàn yên lòng, lại khiến chúng nó hỗ trợ thu toàn bộ các dược liệu thành thực khác.

Không gian có công năng giữ tươi, bởi vậy muốn phơi nắng những dược liệu này thành hoa quả khô tự nhiên là không thể nào, vì vậy những dược liệu này, Cảnh Vân Chiêu chỉ có thể bán toàn bộ thực phẩm tươi sống, muốn kiếm đủ tiền, mua một phòng ở, mới có thể giải quyết.

Trong không gian ba ngày sau, bên ngoài là sáng sớm ngày thứ hai, vừa đúng thời gian đến trường, lúc này Cảnh Vân Chiêu mới đi ra ngoài.

Ngoài cửa, Tô Sở đang đợi cô, còn Cẩm Cận Thần, vẫn không có nhìn thấy.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiêu Nữ Bá Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Lòng Lang Dạ Sói

Tô Sở thay một chiếc áo bành tô màu hồng, mang một đôi giày tinh xảo, mà Cảnh Vân Chiêu thì mặc một bộ quần áo thể thao bình thường nếu so sánh, bộ đồ của Cảnh Vân Chiêu tiện nghi giá rẻ hơn nhiều.

"Chị họ, màu này không thích hợp với chị, da chị trắng, mặc đồ đỏ hoặc là màu trắng khẳng định rất đẹp!" Tô Sở không chút keo kiệt khích lệ cô.

Bộ dáng của Tô Sở xinh đẹp, giống như em gái đáng yêu nhà bên, Cảnh Vân Chiêu cũng có thể tưởng tượng trong trường học Tô Sở hẳn là tốp người được hoan nghênh.

Có điều trong mắt Tô Sở, Cảnh Vân Chiêu để cho cô kinh điển.

Cô thấy Cảnh Vân Chiêu rất nhiều lần, giống như các buổi lễ trong trường học, đều là cô làm học sinh đại biểu diễn thuyết, mỗi một lần giọng nói nhàn nhạt, mặc kệ phía dưới nói về cô như thế nào, cũng không chút hé răng.

Kỳ thật bộ dáng Cảnh Vân Chiêu rất đẹp, trước đây nhìn qua cảm thấy trên người không có khí chất gì, có chút cảm giác ảm đạm, nhưng bây giờ sao cũng cảm thấy như biến thành một người khác, mặc dù chỉ mặc đồ thể thao, cũng đã vô cùng có khí chất.

"Không ăn điểm tâm sao?" Cảnh Vân Chiêu không có ý kiến gì về bộ quần áo này, hỏi.

"Trong nhà chỉ có mì ăn liền... Hôm nay anh họ đi trước, bằng không em sẽ có cháo ăn..." Về mặt Tô Sở đau khổ nói.

Khóe miệng Cảnh Vân Chiêu giật giật, thờ dãi.

Bây giờ thời gian còn sớm, Cảnh Vân Chiêu để cho Tô Sở chờ, chính mình đi nấu cháo cho hai người.

Tâm tình của Tô Sở như một đứa trẻ, vừa thấy Cảnh Vân Chiêu nhận làm cơm tới thuận tay, nhất thời mở miệng nói: "Chị họ, trước kia ở nhà mỗi ngày đều là chị nấu cơm à? Chị nấu cháo ngon hơn anh họ rất nhiều!"

Anh họ Cam Cận Thần kia năng lực nấu cơm chỉ tốt hơn cô một chút, đáng vẻ không giống như Cảnh Vân Chiêu làm được như vậy, thơm ngon ngào ngạt!

"Sau này muốn ăn chị giúp em làm là được." Cảnh Vân Chiêu cười cười, nói. Nếu không phải lúc quan trọng, từ trước đến nay Cảnh Vân Chiêu rất ít nói chuyện.

Một buổi sáng chỉ có Tô Sở một mình không ngừng lải nhải, ngay từ đầu Cảnh Vân Chiêu còn có kiên nhẫn trả lời mấy câu, nhưng về sau phát hiện, Tô Sở này có lối suy nghĩ khác người, hai người nói chuyện thường thường không có chung tiết tấu, từ từ cũng chỉ đáp lại theo tiếng, làm người lắng nghe.

Ăn xong điểm tâm, hai người đi đến trường học.

Bên ngoài, ánh mặt trời vô cùng tốt, dường như ăn mừng tân sinh là cô.

"Xem kia, Cảnh Vân Chiêu..." Vừa vào trường học, đột nhiên có người thấp giọng kêu gọi.

"Ngày hôm qua Kiều Hồng Diệp trở về thì ở trong lớp khóc, tớ hỏi rất lâu cô ta mới nói, thì ra Cảnh Vân Chiêu cũng không phải là mẹ cô ta sinh, là Kiều gia nhặt về, có điều ngày hôm qua ba của Kiều Hồng Diệp không phải tới nào loạn sao, còn đi cục cảnh sát, sau cùng nghe nói Cảnh Vân Chiêu có ý muốn dọn đi ra ngoài, nói cách khác, phân rõ giới hạn với Kiều gia rồi..." Một nữ sinh nhỏ giọng nói.

Giọng nói tuy nhỏ, nhưng phạm vi vài bước xung quanh cũng nghe được rõ ràng.

Cảnh Vân Chiêu nhìn lướt qua nữ sinh kia, có chút ấn tượng.

Nhất Trung này là trường học tốt nhất trong huyện Hoa Ninh, bộ phận cao nhất chỉ hơn hai mươi lớp học, cô học ban nhất, Kiều Hồng Diệp học ban hai ở cách vách.

Hai người hai lớp học cách gần đó, lại là "Người một nhà", cho nên thường xuyên có chỗ so sánh, cô nhớ rõ kiếp trước, cũng là nữ sinh Lữ Giai này nói nhiều, thường thường đi theo bên cạnh Kiều Hồng Diệp, nếu Kiều Hồng Diệp bị nhiều ủy khuất, thay Kiều Hồng Diệp xuất đầu, hung hăng nói xấu cô một trận.

Lúc này Lữ Giai vẫn như cũ giống kiếp trước, mặc dù nhìn Cảnh Vân Chiêu, vẫn vô cùng đắc ý, ngược lại còn nói lớn tiếng.

"Có chút người, cho rằng thành tích tốt là có thể muốn làm gì thì làm, vậy mà còn tự ra ở riêng! Mặc dù không phải cha mẹ ruột, nhưng ân tình còn lớn hơn cha mẹ ruột, vậy mà nói không cần là không cần, thật chưa thấy qua người nào lòng lang dạ sói như vậy!"

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiêu Nữ Bá Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Là Muốn Làm Mẹ Kế?

"Lữ Giai cậu nói nhỏ thôi..." Tiếng của những nữ sinh khác lập tức nhắc nhở.

Mặc dù mấy cô cũng không thích Cảnh Vân Chiêu, nhưng dù sao cũng không có xích mích gì với Cảnh Vân Chiêu, huống chi ngày hôm qua ba của Kiều

Hồng Diệp đến quây, trong lòng mọi người đều không thoải mái, cũng chưa từng thấy người đàn ông nào mặt dày như vậy.

"Mấy người đừng kéo tôi!" Lữ Giai không nghĩ được nhiều như vậy, vẫn không đổi sắc mặt, tiếp tục nói: "Tôi không có làm chuyện sai tại sao phải nhỏ giọng! Mấy người cũng không nghĩ, mặc dù cô ta không phải là chị ruột Kiều Hồng Diệp, nhưng được Kiều gia nuôi lớn đến bây giờ, hoàn thành trường học thứ nhất, có tư cách gì không nhận cha mẹ! Hơn nữa, ngày hôm qua chú Kiều tức giận như vậy cũng là có nguyên nhân, nếu không phải cô ta ở một chỗ với mấy tên lưu manh, cũng không trở thành như vậy!"

"Cậu nói bây giờ gì đó! Những lưu manh kia đã bị bắt, không có chút quan hệ gì với chị họ!" Một bên Tô Sở nghe xong, nhất thời xù lông.

Thật sự không hiểu, vì sao có người cứ thích bịa đặt chuyện như vậy!

Về mặt Cảnh Vân Chiêu nhân nhạ, gần Tô Sở ở sau lưng, trực tiếp đi về phía Lữ Giai.

"Cậu ở cùng một chỗ với tôi sao? Cậu biết cuộc sống trước kia của tôi hả? Hay là cậu có thuật đọc tâm biết rõ trong lòng tôi nghĩ gì đó? Nếu như không có, cậu có tư cách gì thay Kiều Úy Dân nói chuyện? Ừm~ hiện tại Kiều Úy Dân tang vợ đó, cậu đối xử tốt với Kiều Hồng Diệp như vậy, là muốn làm mẹ kế hả?" Cảnh Vân Chiêu trực tiếp trả lời.

Mặc dù ở kiếp trước, Lữ Giai này cũng là bạn thân khuê mật của Kiều Hồng Diệp.

Nếu như nói khảo thí đầu tiên cô đã đoạt đồ vật của Kiều Hồng Diệp, chọc cô ta ghen ghét thì cô sẽ không lời nào để nói, nhưng cô chưa bao giờ nhầm vào Lữ Giai, cũng chưa bao giờ gây ra bất cứ tổn thương gì.

Lữ Giai không chỉ một lần lấy danh nghĩa bạn thân ra mặt hạ thấp cô đi không đáng một đồng, trước kia cô giả bộ như không nghe thấy không phát hiện không rảnh mà để ý, nhưng bây giờ không có khả năng!

Mọi người dù sao cũng là nữ sinh mười lăm mười sáu tuổi, Lữ Giai nghe nói như thế trong nháy mắt mặt đỏ lên. "Tôi mới không có! Cậu chính là một người con hoang dựa vào cái gì nói tôi như vậy!" Giọng nói của Lữ Giai run rẩy, sợ người khác tin tưởng lời nói của Cảnh Vân Chiêu.

Cô gơ tay lên, chỉ vào Cảnh Vân Chiêu, một bộ dáng muốn đánh nhau, ngược lại có chút dọa người.

Hình tượng Lữ Giai và Kiều Hồng Diệp hoàn toàn khác nhau, tuy rằng cũng là tóc dài, nhưng nhìn qua cũng không phải rất đẹp, khuôn mặt bình thường, bởi vì thời kỳ trưởng thành, trên mặt có chút mụn đậu, màu da không đẹp như Kiều Hồng Diệp.

Hôm nay tức giận lên, chỉ cảm thấy mấy chỗ mụn đậu kia đều muốn bật đi ra, bộ dáng dữ tợn, Cảnh Vân Chiêu nhìn muốn buồn nôn.

"Tôi là con hoang, cho nên tôi đáng chết, nên bị khi dễ sao?" Cảnh Vân Chiêu đưa tay hung hăng đánh vào cánh tay đang chỉ của cô ta xuống. "Tôi không thích người khác chia vào người của tôi, mà còn là đồ bẩn!"

"Cô không biết xấu hổ! Nói ai là đồ bẩn!"

Từ trước đến nay Lữ Giai rất miễn cảm với khuôn mặt của mình, lúc này bị Cảnh Vân Chiêu nói như vậy, thì không chịu nổi, vừa nói xong, cũng không để ý người bên cạnh ngăn trở, trực tiếp đánh tới Cảnh Vân Chiêu.

Bộ dạng giương nanh múa vuốt như một bà điên, đưa tay đánh tới khuôn mặt của Cảnh Vân Chiêu, nếu như trước trùng sinh có lẽ Lữ Giai còn có thể thực hiện được, nhưng bây giờ, Cảnh Vân Chiêu ở trong không gian cũng hao phí không ít thời gian luyện võ, mặc dù công phu mèo quào cũng không tính là gì, nhưng khí lực hay phản ứng, đều mạnh hơn nữ sinh nhỏ Lữ Giai nhiều.

Chỉ thấy cô đưa tay bẻ ngón tay của Lữ Giai, hung hăng kéo, người xung quanh mơ hồ nghe được âm thanh "Răng rắc" truyền đến.

Lữ Giai bị đau, "Á á" kêu vài tiếng, nước mắt cũng tuôn ra.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiêu Nữ Bá Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Đánh Thành Trẻ Sơ Sinh Béo Ú

Edit: ๖๖๖๖๖

Bị Cảnh Vân Chiêu kiềm chế hai tay, Lữ Giai lại bắt đầu dùng chân, hoảng hốt đạp tới cẳng chân.

"Rầm!"

Còn không có nhìn thấy chân, cả người đã bị Cảnh Vân Chiêu trực tiếp quăng ngã.

Tình cảnh hai người này đánh nhau mặc dù không phải vô cùng đồ sộ, nhưng dù sao cũng là sáng sớm, học sinh đều tụ tập ở trong sân trường, rất nhanh kéo thành một đoàn, một đám nhìn tình cảnh trước mặt hoàn toàn kinh ngạc đến ngây người.

Chỉ thấy hai chân Cảnh Vân Chiêu bước qua, ở trước mặt mọi người trực tiếp cười ở trên người Lữ Giai, "Chát chát" đó là tiếng hai bàn tay tát vào mặt người!

"Giải thích!" Ngừng đánh, lạnh giọng quát.

Lữ Giai bị đánh có chút mơ hồ, cho tới bây giờ cô ta không nghĩ tới có một ngày sẽ ở trước mặt các bạn học bị người khác tát vào mặt!

"Mày là con hoang! Con hoang không có lương tâm! Còn ngủ với người khác . . ." Lữ Giai trừng mắt thật to, nhưng chết sống không chịu cúi đầu.

Về mặt Cảnh Vân Chiêu càng đáng sợ, cười lạnh, "Biết tung tin đồn nhảm có tội gì không? Miễn cho cô sau này làm đường lỡ bước, hôm nay tôi sẽ để cho cô nhớ!"

Nói xong, tay kia hung hăng vung mạnh, rõ ràng tiếp tục đánh xuống.

Liên tục mấy bạt tay, mặt Lữ Giai như nổ đom đóm, nước mắt ào ào chảy xuống, hai gò má đau nhức nóng lên, nói cũng nói không nên lời.

Cảnh Vân Chiêu không có khuynh hướng bạo lực, nhìn Lữ Giai không mở miệng, cũng không ra tay lần nữa, rõ ràng đứng lên.

Chẳng qua đánh liên tiếp mấy bạt tay, cũng một lát sau, thời điểm bảo vệ chen lấn vào, Cảnh Vân Chiêu đã im lặng đứng ở nơi đó, vừa nhìn vào thấy như hiện lãnh để bắt nạt.

"Mấy đứa cũng chỉ là nít chơi chơi không lo học giỏi! Sáng sớm đã đánh nhau, mau đi tới văn phòng với tôi!" Về mặt bảo vệ tức giận nói.

Nhất là nhìn chằm chằm Cảnh Vân Chiêu, về mặt càng không tốt,

Ngày hôm qua thì ba cô, quậy tới ông không thể nào bình yên, hôm nay cô lại như thiêu thân lao ra ngoài, trước kia cảm giác đứa nhỏ này ít nói, điềm tĩnh, mà lúc này. . . Nhìn nữ sinh kia xem, mặt cũng sưng lên, thật sự là đáng thương!

"Bác, phiền bác lấy theo băng ghi hình." Cảnh Vân Chiêu cũng không phản kháng, chẳng qua lúc gần đi nhìn bác bảo vệ nói.

Sở dĩ cô dám quang minh chính đại đánh trở về không phải vì cô tức giận, mà cô biết rõ nơi này có camera theo dõi.

Cô đánh người là không đúng, nhưng cô chỉ mạnh mẽ để không bị đánh mà thôi.

Gây sự trước là Lữ Giai, người động thủ trước cũng là cô ta, cho tới nay nói năng lỗ mãng trước mặt mọi người cũng chỉ có một mình cô ta mà thôi!

Mà cô, chẳng qua là bị ủy khuất, nếu không phản kháng, chẳng lẽ phải đợi bị Lữ Giai chọc thành vai mặt hoa(trong tuồng hát thời xưa)?

Nghe Cảnh Vân Chiêu nói, bác bảo vệ có chút không hiểu được.

Chẳng qua suy nghĩ một chút, cảm thấy tám phần mười cũng cần lấy camera đến nhìn một cái, lúc này để cho người khác đi trước, còn chuẩn bị một phen.

Cảnh Vân Chiêu là khách quen văn phòng này, bây giờ bảo vệ còn nói cô đánh người, nhất thời lại thành tiêu điểm

Giáo viên của hai lớp, lập tức đối địch lên.

"Cô Kim, không phải tôi nói, học sinh ban của mấy người quá không tuân thủ quản lý giáo dục rồi, quả thật là phần tử bạo lực. . . Chuyện ngày hôm qua tôi còn chưa lấy lại tinh thần, hôm nay lại gây chuyện, truyền ra ngoài cũng không tốt . . ." Giáo viên ban hai tận tình khuyên bảo.

Mặc dù cô cũng thích Cảnh Vân Chiêu, nhưng dù sao trước mặt học trò của mình, nói thế nào cũng không thể hướng về "người ngoài"?

Hơn nữa, chuyện này vừa nhìn thì biết Lữ Giai ăn một.

Nói ra, Cảnh Vân Chiêu ra tay thật độc ác, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn bị đánh như vậy, đầu tay một tầng rồi một tầng, cũng đã sưng giống như trẻ sơ sinh béo ú rồi!

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiêu Nữ Bá Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Phòng Vệ Chính Đáng

Edit: ๔D๔๔

Sắc mặt cô Kim cũng có chút khó xử, trong lòng suy nghĩ, có lẽ ngày hôm qua Cảnh Vân Chiêu vừa trải qua biến cố lớn như vậy, trong lòng chịu đựng áp lực quá lớn mới như thế...

"Cảnh Vân Chiêu, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Cô Kim nghiêm túc hỏi.

Cảnh Vân Chiêu cũng không cảm thấy thái độ cô Kim có gì không ổn, dù sao vị nữ giáo viên này nổi danh xử sự công bằng, cô ấy không có mở miệng trực tiếp trách cứ, đã là vô cùng tín nhiệm cô.

"Cô Kim, đánh người là em không đúng, em xin lỗi bạn ấy trước." Long mày Cảnh Vân Chiêu giãn ra, nhìn về phía Lữ Giai mặt mũi bầm dập mở miệng nói: "Thật xin lỗi."

Thốt ra lời này, không đợi người khác mở miệng, Cảnh Vân Chiêu lại nói: "Nhưng mà em không hối hận, hơn nữa em cũng chỉ là phòng vệ chính đáng."

Lập tức, cô Kim có chút tròn tròn mắt.

"Có ý gì? Chẳng lẽ là... Lữ Giai ra tay trước?" Giáo viên ban hai lập tức kinh ngạc nói.

Lúc này Lữ Giai khóc thở không ra hơi, mặt vừa sưng đỏ người, căn bản không nói được lời nào.

"Hôm nay vừa vào cửa trường học, Lữ Giai vừa trào phúng vừa châm biếm nói xấu em, em đáp lại vài câu, không biết làm sao bạn ấy tức giận, chia vào người của em mắng con hoang, lão sư, bị cha mẹ ruột vút bỏ không phải lỗi của em, không phải ai sinh ra cũng là con hoang đâu, thử hỏi lời nói vũ nhục như vậy nếu như rơi trên người mọi người, mọi người không tức giận sao?" Cảnh Vân Chiêu chậm rãi nói.

"Cho nên em đánh người?" Cô Kim hỏi.

Nếu chỉ có vậy, về tình có thể tha thứ, chỉ là ra tay không khỏi quá độc ác chút.

"Không có." Về mặt Cảnh Vân Chiêu kiên định: "Bạn ấy nói chuyện, em đáp lại câu, chọc bạn ấy tức giận, đưa tay muốn bắt mặt của em, mọi người cũng đã thấy chiều dài móng tay bạn ấy rồi, nếu quả thật cào trúng mặt em, mặt mày trầy xước là tất nhiên, em cũng không thể mặc cho bạn ấy vừa đánh vừa mắng, cho nên mới ra tay với bạn ấy, nhưng không nghĩ tới bạn ấy cũng chỉ là hồ giấy, ra tay trước lại không đánh được em mà thôi."

Thốt ra lời này, mấy thầy cô đều có chút bó tay rồi.

Cũng không nhịn được nhìn móng tay Lữ Giai, quả thật dài đến dọa người.

"Lữ Giai, có phải chuyện giống như Cảnh Vân Chiêu nói hay không?" Giáo viên ban hai đau đầu hỏi.

Lữ Giai nghe xong, khóc gật đầu, lại lắc đầu, "Em không, không có đánh tới cô ta..."

Đâu chỉ không có đánh tới? Tay mới đưa tới thì bị kim chế, phía sau chính là Cảnh Vân Chiêu một người ra tay!

"Cậu không đánh tới tôi bởi vì tôi nê kíp thời, nếu như tôi phản ứng chậm? Trong lòng cậu có lẽ rõ ràng khuôn mặt nó quan trọng với nữ sinh như thế nào!" Cảnh Vân Chiêu hừ lạnh một tiếng, không chút khách khí trả lời.

Lúc này, đột nhiên mấy thầy cô ở đây cảm thấy, Cảnh Vân Chiêu dường như đã thay đổi.

Trước kia mỗi lần ở trước mặt giáo viên, cũng đều rất yên tĩnh, tùy ý an bài, có đôi khi bị ủy khuất cũng không nói, nếu như không phải là thành tích tốt, mấy thầy cô cũng không nhớ tới có một người như cô.

Nhưng bây giờ, tính tình so với trước kia, cũng có cá tính rồi.

Vừa nghĩ tới khuôn mặt, Lữ Giai chỉ mình mặt: "Cô giáo.. Cô ta cũng không thể đánh em thành như vậy..."

"Trên đường em cũng xin lỗi nhưng bạn ấy không có đáp ứng, lại tiếp tục mở miệng mắng em, dưới tình huống như vậy em mất đi lý trí xúc động cũng là chuyện bình thường, hơn nữa, nếu như ngay từ đầu Lữ Giai không có khiêu khích, em cũng sẽ không như vậy, còn có chuyện đâm lưu manh kia, em không rõ ràng chuyện này vì cái gì còn có thể để cho Lữ Giai với mấy người khác ăn nói bậy bạ, cảnh sát cũng đã công bố chân tướng rồi, mà mấy người đó còn vũ nhục em như vậy, là muốn tạo thành tổn thương lần thứ hai cho em sao! ? Nhất là Lữ Giai, hành vi bịa đặt sinh sự của bạn ấy đã sinh ra âm ảnh trong lòng em, mặc dù bạn ấy chưa trưởng thành, nhưng nếu em kiện lên cấp trên, người giám hộ của bạn ấy cũng phải gánh trách nhiệm đúng không?"

Chương 31: Làm Rõ Lời Đồn

Edit: DươngPhiPhi

Tuy nói cần đến sự can thiệp của pháp luật nhưng xem ra cũng không phải nhận trách nhiệm gì nặng nề lắm, nhưng mà khẳng định cũng sẽ phải nộp chút tiền phạt.

Cảnh Vân Chiêu nói vô cùng chính xác, từng âm thanh phát ra làm cho Lữ Giai sợ đến phát run lên.

Cảnh sát sẽ công bố chân tướng? Chân tướng là cái gì... Trong lòng có chút khó hiểu, không phải mọi người đều nói Cảnh Vân Chiêu có quan hệ ờ ám với mấy tên côn đồ sao, chẳng lẽ... Không phải?

Cô Kim thờ dài một hơi: "Chuyện này thầy đã thương nghị cùng cấp trên, tin đồn trong trường học lan truyền rất nhanh, cho nên sẽ làm rõ sự việc này qua radio vào giờ thể dục buổi sáng lấy lại công bằng cho em..."

Một học sinh tốt, nếu bị những lời đồn này hủy hoại, về sau sẽ oán hận trường học này như thế nào?

"Lữ Giai, về nói bố mẹ em đến đây một chuyến đi!" trong lòng giáo viên ban hai vẫn còn bức tức, lại nói: "Em bị thiệt thòi, nhưng sao làm ra cái chuyện không thể nói lý được như thế này, Cảnh Vân Chiêu có đắc tội với em sao? Em không biết tường tận mọi việc mà lại bịa đặt như vậy, em có biết như vậy bạn ấy sẽ chịu nhiều ảnh hưởng không tốt hay không..."

Thầy giáo ban hai nói, bảo an đem camera đến sau khi nhìn rõ mọi người cũng không có nói thêm ý kiến gì.

Tuy nói không có tiếng, không biết bọn họ nói cái gì, nhưng có nhiều học sinh ở quanh đó như vậy chỉ cần tùy tiện gọi một hai người qua đây là có thể làm sáng tỏ các loại nghi vấn.

Cảnh Vân Chiêu đánh người có chút tàn nhẫn, nhưng người động thủ trước là Lữ Giai, nếu không phải Cảnh Vân Chiêu tránh được, trên mặt sợ phải chịu thương tổn không nhỏ.

"Thưa thầy, em..." Lữ Giai há miệng thở dốc, ý đồ phản kháng.

"Đừng nói nữa, cha mẹ em nhất định phải tới một chuyến, bây giờ em lên phòng y tế đi, mới còn nhi mà đã như vậy sau này còn có thể hung giữ đến mức nào nữa!" Thầy giáo ban hai hầm hừ nói, trong lòng không quá thoải mái.

Bạn học cùng lớp mà từ người ngoài đến gây sự, lại tự mình ăn thiệt thòi thật sự là không có tiền đồ rồi!

Cảnh Vân Chiêu mấp máy miệng, không nói thêm một câu nào nữa, hiện giờ sự tình công đạo đã xong rồi, nói với thầy Kim một tiếng sau đó rời khỏi phòng.

Tô Sở đứng ngoài cửa ngóng xem bên trong xảy ra chuyện gì, vừa nhìn thấy cô xuất hiện hai mắt trở nên sáng ngời "Chị thật là tuyệt nha! Làm cho Lữ Giai trở tay không kịp, còn chưa tính đến chuyện nó còn phải gọi bố mẹ đến đây nữa chứ! Khả khả, thật hả giận mà!" Tô Sở cười ngửa tới ngửa lui, không có chút hình tượng nào.

Cảnh Vân Chiêu bắt đầu nhìn cô ta một cái, nói: "Cũng thật may mắn, nếu như ở đó không có camera thì tôi cũng không làm như vậy."

Cô cũng không phải con ngốc, nếu không có chứng cứ nhất định kẻ yếu sẽ chiếm thế thượng phong, cho dù cô có nói như thế nào cũng không có ai tin tưởng.

Tô Sở thề lười, tóm Cảnh Vân Chiêu không chịu buông tay.

Bạn học xung quanh đi qua đều cảm thấy kinh sợ trước một màn này.

Cũng không biết có phải gần đây cô không hợp với phong thủy của trường học hay không, Cảnh Vân Chiêu luôn đọc lại đọc văng không thích nói chuyện với người khác, không chỉ đánh người mà vẫn có thể rút lui an toàn, vậy mà vẫn có bạn bè? Mà nữ sinh kia còn là hoa hậu giảng đường nữa chứ!

Nhất Trung lớn như vậy, cơ hồ là hội tụ toàn bộ tài tử mỹ nữ của huyện.

Mọi chuyện đều được qua các bảng xếp hạng, bỏ qua bảng thành tích còn có bảng hoa hậu giảng đường cùng bảng hot boy.

Trong bảng hoa hậu giảng đường, Tô Sở dùng hình tượng em gái nhỏ đáng yêu(loli) lấy hạng ba trong bảng xếp hạng, bề ngoài của cô treu chọc nhóm người học trường chú ý.

Tiểu nữ sinh Tô Sở này có nhân duyên rất, nhưng cách cô chọn bạn chơi cùng cũng rất có tiếng đó là không bao giờ làm bạn với kẻ hai mặt, hôm nay lại ở một chỗ cùng Cảnh Vân Chiêu, không thể không kỳ quái.

Chẳng lẽ, Cảnh Vân Chiêu này thực không giống như lời đồn đại?

Không khí chung quanh Cảnh Vân Chiêu trở nên có chút quỷ dị, mặc cho ai coi bọn họ đều là ánh mắt đánh giá khó hiểu.

Có điều ánh mắt cũng không có ác ý, cho nên Cảnh Vân Chiêu cũng cảm thấy vui mừng.

Không quá bao lâu, các học sinh đều đi đến sân thể dục.

"Đạo này trong trường học không hề thiếu lời đồn đại khó nghe, ảnh hưởng vô cùng không tốt..." Giọng nói của giáo viên chủ nhiệm phát ra từ cái loa nhỏ vô cùng nghiêm túc.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiêu Nữ Bá Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Edit: Du

Chủ nhiệm mới nói một câu, học sinh phía dưới đã xì xào bàn tán.

"Không phải nói Cảnh Vân Chiêu chứ."

"Nhất định là vậy rồi, ngoại trừ cô ta, gần đây cũng không có người nào náo ra chuyện gì đâu, nhất là ngày hôm qua, mấy cậu không có nhìn thấy ba của cô ta như thế nào đâu, tròng mắt rồi gào lên nói Cảnh Vân Chiêu đang ở cùng bọn lưu manh, vốn chỉ là nhấn lại, nhưng ngày hôm qua nháo thành như vậy có khi đó là sự thật!"

Mà ngay cả bên cạnh Cảnh Vân Chiêu, cũng có không ít người đang nói về chuyện này.

"Học sinh bên dưới hãy im lặng!" Giọng nói của chủ nhiệm lớn hơn, tiếp tục nói: "Đối với chuyện lưu manh gần đây, bạn học Cảnh Vân Chiêu đã nói với trường học để báo cảnh sát, những người kia cũng đã bắt được, sau khi thẩm vấn xác nhận không có bất cứ quan hệ nào với Cảnh Vân Chiêu, vốn hai bên cũng không biết nhau, nên không có liên quan gì tới chuyện ‘yêu sớm’, cho nên từ hôm nay trở đi, trường học hy vọng mọi người quản lý tốt miệng của mình không nên ăn nói - bịa chuyện, tất cả thầy cô của lớp cũng xin chú ý, nếu như phát hiện có học sinh nào vẫn còn gây chuyện từ việc không đâu, nhất định phải nghiêm túc giáo dục..."

Thời gian còn lại vẫn là chủ nhiệm không ngừng phát biểu, thẳng đến cuối cùng, chỉ rõ nói: "Bạn học Lữ Giai ban hai ở trường học gây chuyện, phê bình ở đây một lần coi như cảnh cáo nếu như còn tái phạm thêm lần nữa thì sẽ bị phạt nặng!"

Vừa nói xong các học sinh ở phía dưới ồn ào hẳn lên.

Trong lòng Cảnh Vân Chiêu nhẹ nhàng thở ra, trong mắt cũng hiện lên vài phần kích động.

Rốt cuộc không giống kiếp trước, để bản thân bị nhục nhã, có miệng cũng không thể biện giải được cho chính mình!

Đứng trong hàng ngũ học sinh, thân thể Kiều Hồng Diệp hung hăng chấn động, trong lòng có chút không cam lòng, cô ghét nhất là chuyện mọi người đều nghe theo Cảnh Vân Chiêu, giống như bây giờ vậy tất cả mọi người đều cảm thấy Cảnh Vân Chiêu chịu không ít ủy khuất!

Cô ta có ủy khuất gì sao? Là ba mẹ cô nuôi Cảnh Vân Chiêu nhiều năm như vậy, dù là một con chó cũng phải biết báo ân chứ!

Kiều Hồng Diệp dùng ánh mắt chán ghét nhìn chằm chằm Cảnh Vân Chiêu.

Trong lòng Cảnh Vân Chiêu hiện lên một cảm giác kỳ quái, quay đầu nhìn, cũng đúng lúc đối diện ánh mắt của Kiều Hồng Diệp, sau một khắc, khóe miệng Cảnh Vân Chiêu cong lên, không hề có độ ẩm, lạnh lùng làm cho người ta hốt hoảng.

Trong lòng Kiều Hồng Diệp nhảy dựng, lúc này khí thế yếu đi không ít, mắt tròn trố lên, lại quay đầu đi chỗ khác.

"Hong Diệp cậu làm sao vậy?" Vừa thấy sắc mặt Kiều Hồng Diệp có chút không đúng, bạn học bên cạnh lập tức hỏi.

"Không có chuyện gì, ánh nắng mặt trời quá gay gắt nên tớ cảm thấy chóng mặt." Kiều Hồng Diệp cảm thấy trong đầu "Ông ơng", cảm thấy vô cùng bức bối, thuận miệng nói một câu.

Học sinh kia nhú mày cũng không nói nhiều.

Mới sáng sớm, mặt trời ở đâu ra? Dù cho giữa trưa, nhưng cũng không phải mùa hè, sao có thể phơi nắng đến choáng váng chứ? Hơn nữa, về mặt Kiều Hồng Diệp cũng quá dọa người rồi, dường như muốn ăn thịt người, cũng không ai đắc tội với cô ta!

Cảnh Vân Chiêu nhìn một màn này, chỉ lạnh nhạt cười cười liền xoay đầu lại.

"Cảnh Vân Chiêu, thật xin lỗi, hai ngày trước tớ nói bậy về cậu không ít, nhưng tớ không phải cố ý, vốn tớ nghĩ cậu..." Trên đường trở về lớp, đột nhiên có một nữ sinh ngăn cản Cảnh Vân Chiêu, áy náy mở miệng nói.

"Hiện tại rõ ràng sự thật thì tốt rồi, không sao." Cảnh Vân Chiêu cười nói.

Cô rất tính toán chi li với kẻ thù, nhưng đa số người trong trường học, vốn không có ác ý với cô, không cần phải vẫn cảm lấy không tha, huống hồ nữ sinh này còn tìm tới cửa nói xin lỗi, cũng chứng minh thanh danh của cô đã chuyển biến tốt đẹp.

"Lần đầu tiên tớ nói chuyện với cậu đó! Vốn tất cả mọi người nói cậu hung dữ đó, bây giờ tớ mới phát hiện, căn bản không phải như vậy! Hơn nữa thành tích của cậu tốt như vậy... Sau này tớ có thể mượn bài ghi chép của cậu không?" Về mặt của nữ sinh kia lập tức buông lỏng xuống, lại nói.

"Không có vấn đề." Cảnh Vân Chiêu cũng không thường ở chung với người khác, lúc này có vẻ lời nói ít đến đáng thương.

Chẳng qua nụ cười của cô lúc này làm cho không ít người choáng váng, ngay cả chính cô cũng không phát hiện ra một điều không ít nam sinh nhìn cô mà đỏ mặt.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiêu Nữ Bá Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33

Edit: Du

Trước đó vài ngày Cảnh Vân Chiêu xin nghỉ, bây giờ trở về lại là lấy hình tượng hoàn toàn khác nhau, làm cho trong ban tràn ngập sự hưng phấn.

Mặc dù thành tích của Cảnh Vân Chiêu tốt, nhưng vì ở trong ban không được hoan nghênh, trước kia ai cũng không muốn ngồi cùng bàn với cô, cố tình cô lại rất cố chấp, cuối cùng dứt khoát dọn xuống bàn cuối cùng ngồi một mình, không ai nói gì.

Nhưng hôm nay, Cảnh Vân Chiêu vừa vào cửa, lại quỷ dị phát hiện bàn học của mình không có.

"Cảnh Vân Chiêu! Vị trí của cậu ở chỗ này!" Trong đám người, một nam sinh đột nhiên hô một câu.

Nhìn theo nơi người đó chỉ, Cảnh Vân Chiêu ngẩn người.

Vị trí kia chính là "Đường Hoàng kim" trong lớp, nếu cô nhớ rõ không sai thì, ngồi cùng bàn là lớp trưởng, phía trước là lớp phó học tập, phía sau cũng là học sinh có thành tích thực tốt, có thể nói, một lớp này những người đứng đầu gần như đều tụ tập ở nơi đó.

Kể cả người ngồi cùng bàn với lớp trưởng.....

Cảnh Vân Chiêu nhú mày.

Tường Hạ, thành tích vẫn luôn tốt, vẫn là đội trưởng đội bóng rổ, ngay cả những gì nổi bật trong trường đều có người này, có điều thứ tự cũng không đứng trước thôi.

Cảnh Vân Chiêu nhớ rõ hần như vậy, cũng không phải vì người này quá ưu tú, do kiếp trước chính là hần điên cuồng theo đuổi mình, vốn là muốn theo đuổi đến cuối cùng lại dứt khoát vứt bỏ làm cô tuyệt vọng, cuối cùng không nghĩ tới khi cô trước một bước vào ngục giam, thì về mặt hần cười nhạo nói cho cô biết chân tướng.

Mặc dù khi đó người này vẫn theo đuổi không bỏ, nhưng cô cũng vẫn không động tâm, chỉ là trong lòng có chút cảm động thôi.

Lại không nghĩ rằng người làm cô cảm động, chẳng qua muốn lợi dụng cô để kích thích Kiều Hồng Diệp, gần như làm sinh mệnh cô không có ánh sáng

càng thêm hóa thành hư ảo.

Cảnh Vân Chiêu vốn định cự tuyệt, nhưng nghĩ đến việc làm kiếp trước của Tường Hạ, trực tiếp đi qua ngồi xuống.

“Cảnh Vân Chiêu, trước kia mọi người hiểu lầm cậu, tôi thay mặt cho các bạn trong lớp xin lỗi cậu, hơn nữa vị trí này khá tốt, sau này trong vấn đề học tập có cái gì không hiểu, chúng ta cũng có thể giúp đỡ lẫn nhau.” Tường Hạ đứng lên, diễn trò trước mặt mọi người nói.

“Cám ơn lớp trưởng.” Cảnh Vân Chiêu khách khí nói, trên mặt cũng không có kích động như trong tưởng tượng củ Tường Hạ.

Lúc này, trong lòng Tường Hạ có chút không thoải mái.

Nữ sinh trong lớp thậm yếu hấn vẫn rất nhiều, rất nhiều người đều muốn ngồi ở bên cạnh hấn, bây giờ hấn chủ động để cho Cảnh Vân Chiêu ngồi, nhưng cô một chút phản ứng cũng không có?

Chẳng qua đang diễn trò trước mặt các bạn học, hấn cũng không có thái độ không tốt, vẫn giữ khuôn mặt tươi cười ngồi xuống.

“Cảnh Vân Chiêu, tôi nghe nói cậu không ở trong nhà? Là cãi nhau với cha mẹ nháo sao? Kỳ thật, làm cha mẹ rất yêu thương con cái, chỉ là phương thức khác nhau thôi, cậu cũng không cần quá để ý, chờ đến tối thứ Sáu trở về nhà nhẹ nói lời xin lỗi, cũng không có gì, chuyện này.....” Tường Hạ ngồi xuống, thì lú rú nói.

Đột nhiên Cảnh Vân Chiêu phát hiện, thì ra Tường Hạ này vẫn luôn là sinh vật khiến người chán ghét như vậy, chẳng qua kiếp trước cô không nhìn ra mà thôi!

Mở sách vở ra, Cảnh Vân Chiêu cũng không ngẩng đầu lên, dường như không nghe thấy.

“Sao cậu không nói lời nào? Có phải trong lòng khổ sở hay không? Kỳ thật cậu cũng không cần như vậy, Kiều Hồng Diệp ở lớp kế bên không phải là em gái cậu sao, nhìn cậu ấy rất ngoan ngoãn hiểu chuyện, cậu giải thích với cô ấy một chút, để cậu ấy về nhà nói giúp cậu mấy câu, khẳng định ba cậu sẽ tha thứ cho cậu, nếu cậu thật sự không muốn, tôi cũng rất vui giúp cậu, kết thúc khóa học tôi sẽ nói với Kiều Hồng Diệp, nói câu xin lỗi mà thôi, cũng không có gì khó.....”

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiêu Nữ Bá Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34

edit: ๖๓D๖๓

Về mặt của Tường Hạ rất chân thành, phối hợp với ánh mặt trời, quả thật làm cho người ta cảm giác tốt bụng, nếu thật cô muốn làm hòa với Kiều gia, nói không chừng sẽ bị về mặt của cậu ta làm cho cảm động.

Chỉ có điều, hôm nay Tường Hạ cũng không phải người đàn ông tâm cơ kiếp trước, không khỏi quá coi thường cô rồi.

Xin lỗi Kiều Hồng Diệp? Trừ khi đầu óc cô bị úng.

"Lớp trưởng, bình thường cậu đều như vậy với mọi người hả?" Về mặt Cảnh Vân Chiêu bình thân mở miệng.

Tường Hạ sững sờ, trên mặt có chút ửng hồng: "Cũng không phải, tôi không phải sốt ruột cho cậu sao, dù sao sau này hai ta ngồi cùng bàn, chuyện của cậu cũng là chuyện của mình, tôi sẽ giúp cậu, cậu yên tâm đi.."

Nói xong, chống lại đôi mắt lạnh nhạt của Cảnh Vân Chiêu.

Đột nhiên cậu ta phát hiện, vốn là nữ sinh cậu luôn xem thường, quả thật lớn lên làm cho người ta nhìn nhiều hơn, làn da rất trắng, làm cho người ta cảm giác rất sạch sẽ, có điều khí chất nhìn qua lạnh lùng, không dễ ở chung như Kiều Hồng Diệp, có cảm giác khí thế vô cùng mạnh mẽ, nữ sinh mà, nên như y như là chim non nép vào người, hiểu chuyện thì sẽ đáng yêu hơn.

Cảnh Vân Chiêu không giận lại cười: "Hóa ra ánh mắt lớp trưởng không tốt lắm, tôi thật không biết cậu từ đâu nhìn ra tôi sốt ruột, hơn nữa chỉ ngồi cùng bàn mà thôi, cũng không phải vợ chồng, nói mập mờ như vậy không tốt lắm đâu?"

Đều là đứa nhỏ 15, 16 tuổi, Tường Hạ nghe xong hai chữ "Vợ chồng" này, thì đỏ mặt.

Lại có chút tức giận.

"Tất cả mọi người là bạn học.." Muốn mở miệng giải thích.

"Lớp trưởng, nếu như cậu thích Kiều Hồng Diệp lớp bên cạnh, vậy hãy cố gắng lấy dũng khí theo đuổi là được, lúc đó tôi sẽ không nói với cô giáo cậu yêu sớm đâu, nhưng phiền cậu đừng kéo tôi xuống nước, còn có tôi không thích người khác cách tôi quá gần, cho nên mời cậu sau này đừng đụng đồ vật nào trên bàn của tôi." Cảnh Vân Chiêu dứt khoát trực tiếp, giọng nói không lớn, nhưng mỗi chữ đều vào người Trương Hạ làm cho cậu phát mộng.

Tuổi này đúng là rất sĩ diện, thực tế nam sinh như Trương Hạ, sau khi làm lớp trưởng càng hy vọng mình có thể luôn là ánh sáng rực rỡ trong mắt bạn học, thậm chí có thể có nhiều ánh mắt ái mộ từ nữ sinh.

Nhưng Cảnh Vân Chiêu nói cái gì? Không thích người khác kéo cô xuống nước, càng không thích người khác cách cô quá gần!

Gần? Trương Hạ nhìn tay của mình, chẳng qua chỉ hơi qua một chút, một chút mà thôi, chỉ đụng một góc nhỏ của quyển sách kia thôi.

"Cậu, cậu thật không biết tốt xấu." Trong lòng nhất thời tức giận, Trương Hạ nói ra, giọng nói lớn hơn rất nhiều.

Mặc dù trong lớp làm âm ỉ, đám bạn họ đang xì xào bàn tán, Trương Hạ gắt cổ hống la lên, gần như tất cả mọi người đều nghe rõ.

Bởi vì Trương Hạ có bộ dạng đẹp trai, thành tích cũng không tệ, lại là lớp trưởng, cho nên nhân duyên trong lớp cũng không sai, nhất là tuổi này của nữ sinh đều thích nhìn người nam sinh làm cho người ta yêu thích, lúc này cậu ta tức giận như vậy., rất nhiều người đều cho rằng Cảnh Vân Chiêu lại làm chuyện xấu gì đó,

Mọi người có chút kinh ngạc, trong phòng một mảnh yên tĩnh.

Dường như Trương Hạ không có cảm giác người khác nhìn chăm chú, cố gắng trấn định lại, về mặt tận tình khuyên bảo nói Cảnh Vân Chiêu, tất cả mọi người là bạn học, phân biệt rõ ràng như vậy làm gì, hơn nữa tôi với với tư cách lớp trưởng có tâm muốn giúp cậu, cậu cũng không nghĩ tới, bây giờ cậu là học sinh, không có cha mẹ trợ giúp, lấy tiền ở đâu tiêu xài, ba cậu nuôi cậu nhiều năm như vậy không cần báo đáp, cậu cũng không nên làm cho quan hệ càng căng thẳng, còn nữa cậu nhìn Kiều Hồng Diệp xem, ngoan ngoãn biết bao nhiêu? Khi trở về cũng không nhào ra chuyện gì, cậu nên học tập cậu ấy một chút, ba cậu mới thương ...'

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiêu Nữ Bá Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35

Các bạn học không biết là chuyện gì, lúc này nghe xong Trương Hạ nói, lập tức hiểu xảy ra chuyện gì.

Cảnh Vân Chiêu khép lại sách vở, quay đầu nhìn về phía Trương Hạ, trong ánh mắt đầy lạnh lùng: "Tôi không nhìn ra là cậu đang giúp đỡ tôi đó, hơn nữa không phải ai cũng như Kiều Hồng Diệp, muốn khéo léo dịu dàng như cô ta, cậu nói vĩ đại như vậy, người biết rõ mọi chuyện thì nghĩ cậu tốt bụng, còn người không biết tình huống thế nào thì tưởng rằng cậu mới là con trai của Kiều Uy Dân ấy chứ."

"Cảnh Vân Chiêu, sao cậu có thể nói như vậy, lớp trưởng tốt bụng như vậy.." Ngồi ở phía trước Cảnh Vân Chiêu, lớp phó học tập cũng xoay đầu lại.

Lớp phó học tập tên là Diệp Thanh, lớn lên không tệ, thành tích toàn lớp đứng thứ hai, được công nhận một đôi với Trương Hạ, chẳng qua hai người bọn họ cũng không có đám thũng lớp giấy mỏng kia mà thôi.

"Đối với cậu, lớp trưởng là người tốt, nhưng với tôi thì không liên quan gì cả." Cảnh Vân Chiêu không chút lựa chọn quay về, lại nói: "Không biết rõ người đó lại muốn tự quyết định cuộc sống của người khác, mấy người đang nghĩ mình là Thượng Đế sao! Chuyện của tôi và Kiều gia dù thế nào, tôi cũng thật hiếu kỳ có phải lớp trưởng ăn nhiều muối nên rảnh rỗi quá hay không, kêu tôi đi xin lỗi Kiều gia? Tôi muốn hỏi cậu dựa vào cái gì hả?"

Tuy cô muốn có thanh danh tốt nhưng cô sẽ không tùy ý bị người khác nhào nặn. (*khi dễ)

Thanh danh, một ngày nào đó cô cũng sẽ có, bây giờ nếu có người nhắm vào mình, cô cũng không muốn miễn cưỡng chính mình.

Khí thế lạnh lùng của Cảnh Vân Chiêu, khi tức giận càng thêm dọa người.

"Tôi nói, Kiều gia nuôi dưỡng cậu lớn đến như vậy, hơn nữa cậu không về nhà sẽ không có tiền.." Trương Hạ cũng ghen một bụng hỏa khí, có chút tức giận nói.

Cậu ta rõ ràng muốn tốt cho Cảnh Vân Chiêu, quả thật chưa thấy ai không biết tốt xấu như vậy, không trách được lúc trước không ai ưa, đáng đời.

Cậu ta vừa nói như vậy, trên mặt Cảnh Vân Chiêu hiện lên nụ cười lạnh.

"Lớp trưởng Trương, cậu ngẫm mình ở bên trong bình mặt lớn lên hả, đương nhiên không biết cuộc sống của người khác như thế nào, tôi không ngại nói cho cậu biết, lúc tôi còn chưa đi học đã đi làm việc, mấy người đến trường vì tương lai, còn tôi đến trường vì học bổng, học phí của tôi không lấy một

đồng nào của Kiều gia, tiền sinh hoạt của tôi cũng là do tự mình kiếm được, cậu nói Kiều gia nuôi tôi lớn như vậy? Nhưng tôi cảm thấy cậu chính là đang châm chọc Kiều gia đó."

Trong trí nhớ Cảnh Vân Chiêu, cuộc sống trước năm 15 tuổi của mình đều rất rõ ràng.

Lúc tuổi còn nhỏ, không có năng lực kiếm tiền, thì nghĩ hết cách tham gia các trận đấu, hơn nữa chuyên chọn những trận có tiền thưởng, người khác đi dự thì luôn có người nhà bên cạnh, còn cô chỉ mãi mãi có một người.

Tới sơ trung (*cấp hai), thì cần chi tiền rất nhiều, thứ 7 chủ nhật cô sẽ đi ra ngoài làm thêm, nhưng tuổi còn nhỏ nên không ai muốn, cũng phí rất nhiều công sức mới kiếm được chút tiền ít đến đáng thương.

Trước kia cô cho rằng Diệp Cẩm và Kiều Uy Dân hi vọng cô thành tài nên mới làm như vậy, nhưng bây giờ rõ ràng bọn họ không muốn lãng phí cho cô một bữa cơm hay chén cháo, mặc dù thiếu ân tình của bọn họ, kiếp trước đã trả đủ rồi.

Tương Hạ không nghĩ tới Cảnh Vân Chiêu sẽ nói như vậy, nhất thời giật mình.

Cảnh Vân Chiêu không có tiền Kiều gia đến trường? Thậm chí ngay cả tiền sinh hoạt cũng là tự mình kiếm, không thể nào..

"Tôi không quản mấy người là tốt bụng hay ác ý, nhưng từ hôm nay trở đi, tôi hy vọng không có ai giống như lớp trưởng Tương, làm bộ lương thiện, khuôn mặt khách lệ tôi quay về Kiều gia, đây là lần đầu tiên, nếu có lần sau, tôi sẽ cho cậu biết cái gì là phải trả giá thật lớn."

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiêu Nữ Bá Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Góa Phụ Giàu Có

Edit: ๖D๖๓

Một mảnh an tĩnh trong lớp, bị một tiếng rống mang theo uy hiếp của Cảnh Vân Chiêu làm cho kinh ngạc, nhúu mày, có một đám vẻ mặt rất phong phú.

“Đừng”. Phía sau chỗ ngồi của Cảnh Vân Chiêu, đột nhiên vang lên một âm thanh đập sách.

“Nói cho cùng! Tôi thấy Tương Hạ cậu ăn no rủng mỡ không có chuyện gì mới có thể quản đến chuyện nhà người ta! Cậu đừng cho là tôi không có nghe cậu nói gì, một bộ dạng Quan Âm Bồ Tát muốn lừa ai hả? Cảnh Vân Chiêu không muốn trở về liên quan gì tới cậu, may mà người cậu nói là Cảnh Vân Chiêu, nếu là tôi, tôi cũng không nói đạo lý với cậu, một cái tát lên mặt cậu ngay đó, cậu có tin không?” Một nữ sinh phía sau đứng lên, vẻ mặt hào phóng nói.

Cảnh Vân Chiêu cũng thoáng kinh ngạc quay đầu, nhìn nữ sinh kia, trong lòng hiện lên một chút cảm thán, ra là vậy.

Tiêu Hải Thanh! Mặc dù là kiếp trước khi cô ngồi tù, cũng nghe không ít sự tích quanh vịnh của cô ấy!

Hôm nay Tiêu Hải Thanh chỉ là đại biểu lớp thể dục ban nhất mà thôi, tính cách tùy tiện, mười phần nữ hán tử, nhưng đáng vẻ rất xinh đẹp, hoàn toàn khác với hình tượng của Tô Sở.

Thành tích của Tiêu Hải Thanh cũng không phải nổi bật, nhưng cũng không kém, hơn nữa kỳ thật cô ấy rất thông minh, chỉ là tâm tư không đặt ở trên việc học mà thôi, không thích đọc sách buồn chán.

Kiếp trước khi ở Kiều gia bị đuổi học, thỉnh thoảng có thể từ miệng của Kiều Hồng Diệp nghe được sự tích của Tiêu Hải Thanh.

Tiêu Hải Thanh không thích làm ra vẻ con gái, mặc dù không có một người bạn, sau này không biết vì cái gì lại không hợp nhau với Kiều Hồng Diệp, mấy lần Kiều Hồng Diệp ăn khổ cũng vì cô ấy.

Cô biết Kiều Hồng Diệp, lấy tính tình cô ta như vậy tự nhiên không muốn chịu thiệt, khẳng định là ở bên ngoài trộn lẫn với đám du côn tìm cách đối phó Tiêu Hải Thanh, nhưng Tiêu Hải Thanh cũng có chút quyền cước, chạy không nói, trong cơn tức giận đánh Kiều Hồng Diệp đến mặt mũi bầm dập, từ đó về sau, Kiều Hồng Diệp chỉ ở trong nhà thỉnh thoảng mắng một hai câu, hình như không dám ra tay với Tiêu Hải Thanh nữa.

Sau này cô vào tù, mấy ngày trước khi chết có xem qua một tờ báo, phía trên rõ ràng nhắc tới cô ấy, nói cô ấy là một góa phụ giàu có.

Bản tin nói, thời điểm Tiêu Hải Thanh học đại học ở kinh thành không rảnh rỗi, chuyên đi quyến rũ đàn ông, mỗi lần mới gả cho người đàn ông nào đó thì người đó chết, cô ấy thuận lý thành chương kế thừa tài sản, trở thành nhà giàu có mới.

Mặc dù, cô không biết rõ về con người Tiêu Hải Thanh, nhưng lại biết, cô ấy là một nữ sinh mạnh mẽ, hai chữ quyến rũ, tuyệt đối không phải cô ấy có thể làm được.

Đến nỗi báo chí đưa tin, chỉ có thể tin một nửa.

Mặc kệ kiếp trước kiếp này, cô đều có hảo cảm với Tiêu Hải Thanh.

Trong mắt Cảnh Vân Chiêu hiện lên nồng đậm cảm ơn, quay đầu nhìn Tiêu Hải Thanh, nói: “Cám ơn, sau này nếu có người nào không có mắt tới trêu chọc tôi, thì tôi sẽ làm theo lời cậu nói!”

“Phải như vậy chứ! Được, sau này tôi bảo vệ cậu!” Khóe miệng của Tiêu Hải Thanh nhếch lên, đưa tay “Ba” một tiếng, cùng Cảnh Vân Chiêu đánh một chưởng, xem như kết bạn.

Cô ta cũng kinh ngạc, vốn cho rằng Cảnh Vân Chiêu là một người trời sinh bị ức hiếp, thì ra chuyện không phải như vậy, nhìn bên ngoài yếu đuối như vậy nhưng bên trong lại cất giấu một trái bom có thể nổ mạnh bất cứ lúc nào!

Về mặt Trương Hạ đen thui.

Nếu như nói trong lớp này cậu ta không nguyện ý nhất đắc tội ai nhất, ngoài trừ cô giáo Kim thì chính là Tiêu Hải Thanh.

Cậu ta cũng không phải sợ một nữ sinh như Tiêu Hải Thanh, mà là... cô ta không phân rõ phải trái.

Chỉ cần Tiêu Hải Thanh cho là đúng, chưa bao giờ sẽ nghe người khác nói lời vô nghĩa, còn nói nữa thì chính là một đám quăng vào mặt, hơn nữa cô ta chơi xấu, cho tới bây giờ đánh người xong cũng sẽ không thừa nhận, có đôi khi vì sợ bị phạt, thừa dịp không ai chú ý còn có thể đâm thêm một cái hăm hại người khác, vô cùng gian xảo, đánh nhiều người như vậy, đến bây giờ cũng chưa bị xử phạt.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiêu Nữ Bá Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Cũng Vì Tốt Cho Cậu

Edit:

Nhìn khuôn mặt của Tiêu Hải Thanh, nhất thời cả người Trương Hạ ù rũ rồi.

"Tôi cũng không có ý khác, chỉ vì muốn tốt cho cậu ấy mà thôi..." Trương Hạ bĩu môi, về mặt không tình nguyện, nhìn qua giống một đàn bà.

Kiểu khí chất pháo mẹ này càng làm cho Tiêu Hải Thanh khinh bỉ, liếc mắt nhìn cậu ta một cái: "Tôi không quan tâm cậu muốn tốt cho ai, dù sao đừng ghê tởm tôi và Cảnh Vân Chiêu, cậu không phải thích cùng Diệp Thanh còn có người nào đó lớp bên cạnh hợp thành một đôi sao, vậy mấy người tự gom lại đánh nhau thì tốt rồi, đừng có ra về dạy dỗ người khác!"

Cảnh Vân Chiêu cũng không nhịn được bội phục, tất cả người trong ban, chỉ sợ cũng chỉ có cô ấy có thể hung hãn cùng người khác nói chuyện mà còn để cho đối phương không có dũng khí phủ nhận như vậy.

Người con gái này, thật đúng là càng ngày càng hợp khẩu vị của cô rồi.

Kiếp trước cô tới một người bạn cũng không có, nhưng hôm nay sống lại hơn một tuần, liền gặp được Tô Sở cùng Tiêu Hải Thanh, coi như đáng giá.

"Được rồi! Cô giáo lập tức sẽ đến, mấy người có thể đừng lớn tiếng nói chuyện ảnh hưởng người khác học tập hay không!" Diệp Thanh ngồi ở phía trước bị nói đến thẹn quá thành giận, nhất thời bày ra dáng vẻ lớp phó học tập, lập tức trách cứ một tiếng.

Nhìn là đúng lý hợp tình rất lợi hại, nhưng nhìn cô ta như muốn tìm động chui vào, có thể thấy được trong lòng Diệp Thanh rất khản trương.

Cảnh Vân Chiêu cũng không phải một người thích gây chuyện, dù sao lúc này trường hợp không đúng, cũng không có tâm tư cãi nhau với Trương Hạ và Diệp Thanh.

Vẫn là Tiêu Hải Thanh, nhìn nam sinh ngồi cùng bàn với cô, trực tiếp buộc lệnh người nọ thay đổi vị trí với cô.

Lúc này mới một lát sau, Cảnh Vân Chiêu đã thay đổi chỗ ngồi hai lần, tốc độ này không ai có thể so sánh rồi.

Cô Kim vừa đi vào, cũng chỉ là liếc một cái, không chỉ có không trách cứ, ngược lại còn rất hài lòng.

Cảnh Vân Chiêu có thành tích tốt, ngồi ở phía sau sẽ ảnh hưởng sự phát triển của con bé, như vậy sao được? Nếu không phải trước kia con bé không thích ngồi chung với ai, cô hận không thể để cho Cảnh Vân Chiêu ngồi ở dưới mí mắt của mình!

Sau khi sống lại, ngày đầu tiên đi học, có chút gọn sóng đó, thì mọi chuyện rất thoải mái. Chỉ là đến sau khi tan học, trong sách của Cảnh Vân Chiêu không hiểu sao có một tờ giấy, phía trên viết mấy chữ "Tôi cũng chỉ muốn tốt cho cậu, hi vọng cậu không tức giận".

Mặc dù là tờ giấy không có kí tên, Cảnh Vân Chiêu nhìn kiểu nói như vậy cũng có thể đoán ra là bút tích của ai.

Thuận tay ném vào thùng rác.

Có chút người tự cho là đúng, cô lười phản ứng lại.

...

Huyện Hoa Ninh non xanh nước biếc, phong cảnh vô cùng tốt, mặc dù là bên trong thị trấn, không khí cũng là tươi mát vui vẻ, mà trên buôn bán phát triển cũng không sai, sau đó vào đêm, đèn đuốc sáng trưng, đẹp hết chỗ nói.

Cảnh Vân Chiêu từ chối lời mời của Tiêu Hải Thanh cùng Tô Sở, một mình đi bộ đến một nhà thuốc lớn, trước người, vẫn là cái sọt nhìn qua có chút thô, bên trong tràn đầy đáng sấm tươi mới.

Trên người cô quá ít tiền, muốn công việc đúng lý hợp tình, vẫn phải có năng lực nuôi sống mình.

Trước mặt là nhà thuốc Đông y lớn nhất huyện, cũng hơi chút xưa cũ, vừa mới vào đêm, bên trong ngọn đèn rất sáng ngời, nhưng rất rõ ràng thấy tình huống bên trong.

Cảnh Vân Chiêu không có tùy tiện đi vào, mà là ở bên ngoài đợi thật lâu.

Người tới người đi có rất nhiều người, đều là tới mua thuốc, còn giống cô đi bán thuốc thì lại không có ai.

Sau khi chờ hơn 1 tiếng, Cảnh Vân Chiêu thấy bên trong hiệu thuốc có một ông lão nhìn qua rất uy tín và có đạo đức xuất hiện, lúc này mới không chút do dự đi vào.

Vừa vào cửa, chỉ nhìn thấy mọi người trong phòng thuốc Đông y kia sững sốt.

Ông lão kia nhìn Cảnh Vân Chiêu, lại nhìn cái sọt cô đang cầm, vô cùng kinh ngạc, cau mày, nói: "Cô bé nhỏ, cháu... Đây là muốn bán dược liệu?"

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiêu Nữ Bá Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Người Pha Chế Thuốc

Dù sao đây cũng là lần đầu tiên Cảnh Vân Chiêu ra ngoài, cô có chút mê mẩn gật đầu, cô cảm thấy ánh mắt mấy người này nhìn cô có chút lạ..

Quả nhiên, ông lão kia nghe xong thì bật cười: "Cô bé chỉ sợ làm cho cháu thất vọng rồi, chúng tôi không có thu mua dược liệu, mấy thứ này của cháu ngoại trừ bán cho tiệm thuốc tư nhân, có điều họ cũng không dám mua nhiều.."

Cả người Cảnh Vân Chiêu cứng đờ, vô cùng khó hiểu.

Lại nghe ông lão kia nói: "Ồ đây là tiệm thuốc bắc, nếu mua dược liệu thì ngoại trừ những dược liệu quý hiếm, còn có thể làm nước uống, nhưng tiệm thuốc bắc cũng có hợp tác thu mua của bên dược liệu, ngoại trừ cháu bán dược giá rẻ hơn bọn họ một chút."

Cảnh Vân Chiêu nghe một lát đã hiểu.

Thuốc cũng chia làm ba loại, một là dược liệu không có được gia công, hai là dược bào chế, có thể trực tiếp pha thuốc, còn phần thứ ba là dùng làm thành thuốc pha chế sẵn, giống như một số nước thuốc đóng chai bán trên thị trường.

Cảnh Vân Chiêu có chút ảo não, mặc dù trong đầu cô có rất nhiều đồ vật nhưng để vận dụng trong thực tế thì không nhiều lắm.

"Cám ơn ông đã chỉ bảo, cháu đã biết làm sao rồi, chẳng qua ông ơi, nếu dược liệu của cháu được xử lý tốt hơn, mọi người sẽ mua chứ?" Cảnh Vân Chiêu mở miệng nói.

Tiếng nói êm ái dễ nghe, hơn nữa khuôn mặt xinh xắn quả thật làm cho người ta dễ sinh ra hảo cảm.

"Chỉ cần chất lượng tốt, trong tiệm sẽ mua, đúng rồi cô bé, nếu cháu muốn bán vội mấy thứ đó thì ngược lại ông có một chỗ.." Ông lão nhìn đáng vẻ nhu thuận của Cảnh Vân Chiêu, không khỏi nói thêm một câu.

Ánh mắt Cảnh Vân Chiêu như phát sáng trong nháy mắt.

"Ở thị trấn có một người chế thuốc rất điên cuồng, d.đ.1/q/đ chỉ cần thấy được dược liệu tốt, mặc kệ bao nhiêu cũng sẽ thu mua, chính là giá sẽ tiện nghi hơn chỗ khác một chút, cháu có thể đến đó xem thử, cũng không xa lắm.." Ông lão nói xong, lại nói địa chỉ của người đó cho Cảnh Vân Chiêu.

Cảnh Vân Chiêu cũng có chút do dự, bây giờ đã tối, địa chỉ ông lão nói quả thật không xa, nhưng xung quanh đều là hẻm nhỏ, không có nhiều người ở.

Chẳng qua nghĩ lại, Cảnh Vân Chiêu vẫn quyết định đi xem.

Cô có không gian trong người, hơn nữa cũng học võ được mấy chiêu, khả năng gặp chuyện không may vẫn thật nhỏ, không cần thiết phải buồn lo vô cớ.

Cảnh Vân Chiêu để lại mấy cây đuốc sẫm lại rồi đi theo địa chỉ ông lão cho.

Đi qua khoảng bảy tám ngõ hẻm, buổi tối ở đây không sáng như ngoài đại lộ, xung quanh chỉ có vài ngọn đèn chập chờn làm cho người ta sờn gai ốc, nếu là kiếp trước, Cảnh Vân Chiêu không có lá gan này, nhưng lúc này cô phát hiện, dũng khí của mình đã lớn hơn trước rất nhiều, cũng không cảm thấy sợ hãi với hoàn cảnh xa lạ.

Đi khoảng 40 phút, Cảnh Vân Chiêu đã tìm được chỗ đó.

Xung quanh tản ra mùi vị kỳ lạ, có mùi thuốc, nhưng cũng có mùi khác, giống như mùi khét lẹt, mùi bị ăn mòn, trộn lẫn vào nhau vô cùng quái lạ..

Đây là phòng ở có diện tích rộng, cửa lớn màu đen có vẻ âm trầm và yên tĩnh, làm cho người ta cảm giác rùng rợn, nghe được động tĩnh trong nhà, Cảnh Vân Chiêu vẫn lựa chọn gõ cửa.

Hơn mười giây sau, "Cột kết" một tiếng, cửa lớn mở ra, trước mặt là một khuôn mặt người đàn ông trung niên.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiêu Nữ Bá Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Người Chế Được

giọng nói người này khàn khàn, lại xứng với hoàn cảnh xung quanh, khiến cho người ta sợ tới mức quay đầu chạy trốn.

Cảnh Vân Chiêu có chút tò mò, khách khí nói: "Em tới bán được liệu"

Chỉ chỉ sọt dưới chân.

Người nọ nhìn lướt qua: "Vào đi"

Nói xong, trực tiếp cầm sọt của Cảnh Vân Chiêu đi vào, khí lực thật không nhỏ.

Vào trong nhà, Cảnh Vân Chiêu khiếp sợ, chỉ thấy trước mắt đặt thật nhiều giá được, vại được, đủ loại dược liệu, chẳng qua có thể thấy đã có nhiều dược liệu được dọn vào, mùi vị kỳ lạ này từ trong đó truyền đến, có điều cũng không biết mùi vị này khó ngửi đến cỡ nào.

"Thầy đang bận việc, mấy thứ này tôi sẽ mua hết, những đảng sâm này có chất lượng cũng không tệ, tôi mua cho cô 30 đồng một cân, nếu đồng ý thì tôi lấy tiền cho cô, nếu không thì lấy những thứ này về đi, sau này đừng quay lại đây." Người đàn ông này rất rõ ràng, biểu cảm trên mặt không chút thay đổi nhưng có chút dọa người.

Giá này cũng không phải quá rẻ khi mua đảng sâm, Cảnh Vân Chiêu cũng không có lòng tham, gật đầu.

Động tác người này rất nhanh, vừa thấy Cảnh Vân Chiêu đồng ý, đã xử lý sọt đảng sâm đó, gần như kiểm tra thực hư, trình độ cẩn thận quả thực làm người ta giật sột nẩy, nếu không phải Cảnh Vân Chiêu có tính nhẫn nại cao, sợ cũng không chịu nổi cách làm của người này.

Kiểm tra xong tất cả, ánh mắt người trẻ tuổi kia lộ ra kinh ngạc, không nghĩ tới dược liệu lần này tốt như vậy.

"Cho cô tăng hai đồng, sau này có thứ tốt thì mang lại đây." Người đàn ông lại nói.

Nói xong, thì ông vào phòng, không lâu cầm một xấp tiền mặt đi ra, đếm, tổng cộng có hơn bốn ngàn đồng.

"Cái gì cũng thu? Không quan trọng số lượng phải không?" Cảnh Vân Chiêu mở miệng hỏi.

"Ừ" Người đàn ông lạnh lùng nói.

Tâm tình Cảnh Vân Chiêu thả lỏng hơn, mặc dù người trong nhà này có chút kỳ lạ, nhưng có nguồn tiêu thụ này, ít nhất tạm thời cô không thiếu tiền xài, hơn nữa, nhìn được liệu có không ít loại quý hiếm, chủng loại đều có hết, hơn nữa số lượng còn rất lớn, có thể thấy được có thể thấy được chủ nhà này không thiếu tiền, có thể chịu được một vài giao dịch lớn.

Cảnh Vân Chiêu cảm thấy xoay người muốn đi, chẳng qua mới bước một bước, đột nhiên cảm thấy phòng ở phía sau có chút động tĩnh, không nhìn được quay đầu nhìn lại.

"Thầy, con vừa mua đáng sâm, chất lượng khó được.." Đi ra chính là người cuồng luyện được Tao Lão Đầu, nhìn qua có chút đáng sợ, người đàn ông nhìn thấy ông thì khách khí rất nhiều, tươi cười trên mặt cũng dần hiền lành cẩn thận.

Dáng vẻ của ông nhìn có vẻ già nhưng mặt mũi hồng hào, nhưng đầu tóc bạc rối tung, quần áo trên người lờ lờ lệch thêch, tuổi cũng không lớn lắm, chỉ khoảng sáu mươi tuổi, nhưng hai mắt lại không có thần thái gì,

khiến cho người ta cảm thấy có chút... Đáng thương.

Ánh mắt Cảnh Vân Chiêu quá mức chú ý, ánh mắt sắc bén của ông lão đó nhìn về phía cô. Chẳng qua chỉ liếc nhìn, con ngươi của ông co rút lại, cả người mới nhìn qua còn có chút sắc bén đã bước đi như bay về phía Cảnh Vân Chiêu.

Cảnh Vân Chiêu phản ứng rất nhanh, thấy ông lão kỳ lạ như vậy, tự nhiên là có thể chạy trốn, nhưng mà vừa ra khỏi cửa, ông lão kia vội vàng kêu lên: "Đợi một chút"

giọng nói có chút run run, có chút thê lương, khiến cho trong lòng Cảnh Vân Chiêu nổi lên cảm giác kỳ quái không hiểu nổi.

Không tự chủ được quay đầu nhìn.

"Tên là gì?" Ánh mắt ông lão có chút hoảng hốt nhìn cô, giống như đang nhớ lại chuyện cũ, có chút kinh hi lại có chút thất vọng, vẻ mặt phức tạp làm cho người ta không hiểu.

"Cảnh Vân Chiêu" Cảnh Vân Chiêu vẫn trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiêu Nữ Bá Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Ngày Mai Lại Đến

Ông lão vừa nghe, biểu cảm có chút nóng nảy: "Họ Cảnh, cha cháu họ gì, mẹ cháu đâu? Trong nhà có mấy người?"

Cảnh Vân Chiêu càng cảm thấy kỳ quái.

"Ngại quá, cháu là cô nhi, trong nhà chỉ có một mình cháu." Cảnh Vân Chiêu trả lời.

Diệp Cầm đã chết, cô cũng đã rời khỏi Kiều gia, cha mẹ ruột cũng không biết ở đâu, lại càng không biết sống chết, nói là cô nhi cũng phải.

Nói xong, chân mày của ông lão nhíu lại, đưa tay kéo Cảnh Vân Chiêu trở về sân, "Vậy cháu ở đâu? Có biết một người phụ nữ họ Từ không? Khoảng bốn mươi tuổi.."

Cảnh Vân Chiêu có chút mờ mịt, gật đầu rồi lại lắc đầu, biểu cảm có chút hóa đá.

Ông lão nhìn chăm chăm vào cô, vẻ thất vọng càng thêm rõ ràng.

"Nhìn kỹ, cũng không giống lắm, tuổi còn nhỏ, mặt mày sắc bén, đôi mắt cũng không mấy dịu dàng, anh khí hơn.." Ông lão nói câu khó hiểu, lại thở ra một hơi, bộ dạng lung lay như sắp đổ, người đàn ông trung niên bên cạnh bước lên đỡ ông ấy, ông lão vẫy tay: "Ông họ Từ, vừa rồi có chút thất lễ, mong cháu tha thứ"

"Không sao ạ" Cảnh Vân Chiêu nhìn dáng vẻ của ông, cũng không đành lòng trách cứ.

Ông lão họ Từ này nhìn có chút mệt mỏi, quay đầu đi vào nhà, chẳng qua khi đi mấy bước, quay đầu lại nhìn cô: "Cháu còn được liệu để bán không?"

Cảnh Vân Chiêu gật đầu, có, rất nhiều nữa là khác.

"Ngày mai, giờ này lại đến nhé" Ông lão lại nói không để ý cô.

Cảnh Vân Chiêu chỉ cảm thấy không hiểu nổi, đột nhiên trong lòng cảm thấy không trách được mấy người trong phòng thuốc bắc nói ông ấy là quái nhân, chỉ nhìn hình tượng của ông.đ.đ/l/q/đ@ toàn bộ huyện Ninh Hương này không tìm được người thứ hai.

Chẳng qua nhìn ông lão này, cũng không lo lắng đối phương sẽ gây bất lợi cho cô, bởi vì cô cũng có năng lực tự bảo vệ mình.

Cảnh Vân Chiêu trực tiếp trở về nhà, trong nhà Tô Sở có chút sốt ruột, còn có một nam sinh trắng nõn ngồi bên cạnh, dáng vẻ rất đẹp trai, chắc là Cam Cẩn Thần rồi.

"Chị họ, lá gan của chị lớn hơn bọn em nhiều, hơn nửa đêm còn dám ra ngoài, chị không sợ gặp người xấu sao?" Vừa thấy cô, Tô Sở nhẹ nhàng thở ra.

"Chị có chút chuyện cần làm, để mọi người lo lắng rồi, ngại quá." Trước kia Cảnh Vân Chiêu có thói quen bị xem nhẹ, cho nên cũng thật không ngờ trong nhà này còn có người chờ cô, nếu không cô sẽ nói trước một tiếng.

Cam Cẩn Thần liếc cô một cái, không hề rầy nói một câu, trực tiếp về phòng ngủ.

Trong ánh mắt kia Cảnh Vân Chiêu cũng hiểu, rõ ràng có khinh bỉ và hoài nghi.

Dù sao ông Cam cũng nhận cô làm cháu gái, cậu ấy là cháu ruột chắc trong lòng cũng không thoải mái? Huống chi thanh danh của cô kém như vậy.

"Tính tình anh họ rất quái rở, chị đừng để ý anh ấy." Tô Sở rất hoạt bát, thè lưỡi nhìn về phía bóng lưng của Cam Cẩn Thần.

Nhớ tới chuyện của ông lão kia, Cảnh Vân Chiêu giải thích rõ ràng với Tô Sở, miễn cho hôm sau cô ấy lại lo lắng, hơn nữa chuyện bán được liệu này cũng có chút cổ quái, cô không thể nói ra.

"Đừng rồi Sở Sở, hôm qua nghe em nói cuộc thi là do ông nội yêu cầu sao?" Đột nhiên Cảnh Vân Chiêu nhớ tới gì đó, mở miệng hỏi.

Trên mặt Tô Sở đau khổ, hắng giọng nói: "Còn không phải sao? Từ nhỏ em và anh họ đã bị ông ngoại lập mục tiêu kế thừa y học, sau này phải học y, cho dù tây y cũng phải học. Cho nên hàng tháng đều phải kiểm tra tụi em, đề mục này quả thật làm người ta giận sôi máu! Không đúng, sao chị biết là yêu cầu của ông ngoại, ..chẳng lẽ ông cho chị, cho chị..."

Nhất thời, Tô Sở mê mang rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiêu Nữ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Thời Tiết Không Đúng

Ông ngoại cũng thích đùa người khác ghê.

Tô Sở bĩu môi, vô cùng không hiểu, dù sao từ nhỏ cô và anh họ đã được học y, cho dù có chút ngốc nhưng trong thời gian dài cũng có tích lũy được một chút, cũng có trụ cột đủ làm trận mới mài giũa thì cũng ứng phó được một chút, nhưng Cảnh Vân Chiêu thì...

Thành tích của cô giỏi thật, nhưng những phần khó hiểu trên y học, những cổ ngữ đó đến cô ấy còn chưa nghiên cứu huống chi Cảnh Vân chưa từng tiếp xúc...

"Chị xong rồi, xong rồi...Chị họ, chị không biết, ông ngoại rất nghiêm túc về mặt y học, đến lúc thi, chị tốt nhất đừng viết loạn, dù có nộp giấy trắng cũng tuyệt đối tốt hơn chị viết bậy bạ".

Dáng vẻ Tô Sở đồng tình nhìn Cảnh Vân Chiêu, giống như có thể nhìn thấy lịch sử tương lai của cô.

Mặc dù, Cảnh Vân Chiêu không tinh thông về y học, nhưng mới vào học cũng có thể.

Khởi đầu của cô vốn cao hơn người khác, không biết được gì thì chỉ cần vào tìm kiếm trong Nạp linh ngọc thì có thể suy nghĩ hiểu rõ được rồi.

Hơn nữa cho dù tạm thời không hiểu hết, mấy thứ đó cũng sẽ nằm ở trong đầu cô không tiêu tán.

Tô Sở cũng không biết nhiều như vậy, cô giống như máy hát bị mở ra, không ngừng kể khổ. đ.đ/l/q/đ

Nghe lời nói của cô, hình phạt mà ông Cam rất nghiêm túc, nếu giao giấy trắng cũng vô dụng, hình phạt có thể là chép quyển sách lại mấy lần.

Nhưng nếu viết loạn thì sẽ cảm thấy thái độ của bọn họ có vấn đề, nói như vậy, không chỉ trừ tiền tiêu vặt của họ, còn trực tiếp kêu người tới giám sát, không chỉ giăng một đồng đạo lý, còn mang theo chạy bộ buổi sáng mỗi ngày, bao gồm ăn mặc ở, đi lại đều tham dự vào. .

Cảnh Vân Chiêu thật sự bội phục với ông Cam, dù sao đạo này bác sĩ y đức như ông cũng không nhiều.

Ngày thứ hai, trong trường học như thường, Cảnh Vân Chiêu đúng hẹn đi tới ngõ hẻm, còn mang theo một sọt xà sàng tử.

Lúc này tình cảnh có chút khác với ngày hôm qua, cô gõ cửa không tới ba tiếng thì cửa đã mở ra, hơn nữa ông lão kia đã ngồi ở giữa sân, vẻ mặt nghiêm túc nhìn chằm chằm cô.

Ánh mắt này làm cho người ta sợ hãi, Cảnh Vân Chiêu cảm thấy vô cùng khiếp sợ.

“Được liệu đó rất tốt, biết chúng dùng để làm gì không?” Ông lão âm dương quái khí nói.

Khoé miệng Cảnh Vân Chiêu giật giật: “Đảng sâm thường dùng cho khi hao tổn khí huyết mệt mỏi, xà sàng tử để ôn thận tráng dương...”

"Mấy thứ này của cô, ngắt lấy không hợp thời tiết." Ông lão giống như không nghe cô nói, lại nói: "Xà sàng tử cần bào chế trong mùa nóng, như vậy được hiệu mới có thể tốt nhất, bây giờ cô đưa tới, không đúng"

Giờ là mùa xuân, sao có thể thu hoạch được hai dược liệu này?

Cảnh Vân Chiêu vừa nghe, sắc mặt nhất thời trắng bệch, cô đã không nghĩ nhiều như vậy.

"Ông Từ, mấy dược liệu đó tôi lấy về không bán nữa." Cảnh Vân Chiêu nói, có chút lo lắng ông lão sẽ hỏi tới chuyện cô ngắt lấy dược liệu.

“Giữ đi, là đồ tốt." Ông lão liếc cô một cái, "Theo tôi đi qua đây."

Nói xong, cũng không chờ Cảnh Vân Chiêu đáp lại, trực tiếp đi về phía hậu viện, Cảnh Vân Chiêu có chút không hiểu, nhưng nghĩ nghĩ vẫn đi theo phía sau, chỉ thấy ông lão không nhanh không chậm, hậu viện này rất lớn, địa thế hơi cao, trên đây còn có phòng ấm với, tràn đầy dược liệu.

“Ngay cả dược liệu bào chế trong thời tiết thế nào cũng không biết, sau này bán dược ai dám mua? Cho nên sau này cô đi học rồi đến đây, bên trong này có rất nhiều dược liệu, trong tay cô có rất nhiều dược liệu tốt hơn, đừng đập hư.” Ông lão vẫn là biểu cảm đó, nhìn không ra dụng ý của ông.

Chẳng qua nhìn đến những dược liệu này cô cũng có chút động tâm.

Những gì cô học cũng có quan hệ với cách bào chế, nhưng học trong Nạp linh ngọc không giống với tận mắt nhìn thấy.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiêu Nữ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Ẩn Giấu Đàn Ông?

Đối với tính tình của ông lão họ Từ này, Cảnh Vân Chiêu luôn có cảm giác rất thân thiết, hơn nữa cảm thấy lời nói của ông già này tuy lạnh nhạt, nhưng cũng không xấu, không giống với những người gặp phải ở kiếp trước, mặc dù ngoài mặt là nở nụ cười nhẹ nhàng, nhưng trong lòng lại rất nham hiểm.

"Cảm ơn ông Từ, sau này con nhất định đến đây học đúng giờ ạ." Khoé miệng Cảnh Vân Chiêu giương lên, lộ ra một nụ cười coi như hòa nhã.

"Nếu đã như vậy, hôm nay con học thuộc quyền sách này thì ông mới cho phép đi!" Ông Từ không ngần ngại ném trực tiếp đến một quyển sách, xoay người đi ra cửa, trực tiếp nhốt Cảnh Vân Chiêu trong nhà kho.

Trong nhà kho cũng đủ ánh sáng, mở quyển sách kia vừa nhìn, cũng là về vấn đề trồng và thu hoạch dược liệu.

Sách này vốn cũng không coi là dày, nhưng nếu một người bình thường học bằng cách nhớ lời thì cũng phải mất một hai ngày.

Chỉ là, kể từ sau khi Cảnh Vân Chiêu hấp thu Nạp Linh Ngọc, trí nhớ này đã tốt hơn nhiều, nhìn quyển sách này cũng là đồ tốt, nhìn cánh cửa đóng kín, bất đắc dĩ ngồi xuống, thừa dịp thời gian không có ai, đi thẳng vào không gian, yên tâm bắt đầu đọc thuộc lòng.

Ở trong không gian, thời gian trôi qua thật sự chậm hơn nhiều.

Đội cô học thuộc lòng toàn bộ, bên ngoài đã hơn ba giờ.

Gõ cửa, trong chốc lát, người đàn ông nhận thuốc đến và mở cửa lấy cuốn sách của cô, nói thẳng: "Muốn đi ra ngoài thì hãy đọc nghe trước một chút."

Đối với hai thầy trò này, Cảnh Vân Chiêu không nói nên lời.

Nhưng dù sao đối phương cũng có ý tốt, Cảnh Vân Chiêu trực tiếp mở miệng đọc lên.

Hơn hai trăm trang sách, muốn sao lưu lại cũng mất không ít thời gian, nhưng tại sao học trò này đọc tỉ mỉ như vậy, không bỏ sót một chữ, thỉnh thoảng không nghe rõ còn phải cẩn thận hỏi thăm một lần, lúc này thấy Cảnh Vân Chiêu nói chính xác mới bỏ qua cho cô.

Cảnh Vân Chiêu không phải là một người sẽ qua loa cho xong chuyện, đã đồng ý muốn học, dĩ nhiên là rất đề tâm.

Đợi cô đọc xong, sắc trời lại trễ một chút.

"Một chữ không sai, cô có thể đi được rồi, sau này đến đây đúng giờ, đây là tiền thuốc hôm nay." Tính tình của học trò còn dứt khoát hơn cả sư phụ, nhấn nhủ cho hết lời, sau đó cũng xoay người rời đi.

Trong tay Cảnh Vân Chiêu, đột nhiên nhiều hơn mấy ngàn đồng tiền.

Cộng thêm thu nhập của ngày hôm qua, đã hơn vạn khối rồi, tốc độ kiếm tiền như thế, kiếp trước không hề nghĩ đến.

Ánh trăng bên ngoài, tốt hơn rất nhiều so với không khí trong nhà kho, hít sâu một hơi, Cảnh Vân Chiêu trở về đường cũ, nhưng mới vừa ra khỏi hẻm nhỏ, dưới ánh đèn đường, đối đầu với mấy người đi đến.

Cảnh Vân Chiêu không dám bỏ qua một chút nào, trong đầu còn đang tiêu hóa nội dung bên trong Nạp Linh Ngọc, đã bị người ngăn lại.

Ngẩng đầu nhìn lên, đối diện với ánh mắt hung hăng của Lữ Giai.

Sau ngày Lữ Giai bị đánh, thì về nhà dưỡng thương, nhìn qua, mặt kia còn có chút sưng đỏ, thế nào cũng cảm thấy mất tự nhiên.

"Tao tưởng là ai chứ! Đây không phải là Cảnh Vân Chiêu tiếng tăm lừng lẫy của trường học chúng ta sao! Tao mới vừa nhìn thấy mày đi ra hẻm nhỏ bên kia, thế nào? Hơn nửa đêm một người đi bộ ở nơi vắng vẻ à? Chẳng lẽ bên trong ẩn giấu đàn ông sao?!" Về mặt Lữ Giai đầy giễu cợt, hình như trong mắt cũng phun lửa.

Nhớ tới ngày đó bị Cảnh Vân Chiêu hung hăng bạt tai cô ta, sau đó lại đề cô ta xuống đất trước mặt mọi người, cô ta lại cảm thấy mất hết tất cả mặt mũi rồi!

Lúc ấy có giáo viên che chở cô (CVC), cô ta không thể làm gì được cô (CVC) ngược lại còn bị ba mẹ khiển trách một lúc, nhưng bây giờ ở bên ngoài, cũng không có camera, cô ta cũng không tin, lần này còn có thể để cho Cảnh Vân Chiêu chiếm được lợi!

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiêu Nữ Bá Sĩ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Chủ Động Như Vậy?

Vừa nhìn thấy Lữ Giai, Cảnh Vân Chiêu đã nghĩ đến đúng là bốn chữ "Oan gia ngõ hẹp."

Tính tình Lữ Giai khá tùy tiện, mặc dù đáng đẹp xinh đẹp và đáng yêu không bằng Kiều Hồng Diệp, nhưng cô ta cũng coi như may mắn, có mấy người anh họ yêu thương cô ta, như Mặc Lục, Lâm Tùng và Nhất Điểm Hồng, cho dù Lữ Giai không phải là một mỹ nhân, nhưng những người anh họ này vẫn rất cưng chiều cô ta, hơn nữa thường xuyên đi cửa trường học đón cô em họ này tan học, trong trường học có rất nhiều người hâm mộ cô ta.

Chỉ thấy sau lưng Lữ Giai, đứng bốn nam sinh, lớn hơn 20 tuổi, nhỏ nhất cũng là khoảng mười bảy mười tám tuổi.

"Cô ta chính là Cảnh Vân Chiêu?! Em nói là con nhỏ đó sao?" Một người trong đó bỗng nhiên tức giận hỏi.

"Anh Ba, chính cô ta hãm hại em đó! Rõ ràng là em bị thua thiệt, cô ta ở trước mặt giáo viên oan uổng em đánh cô ta! Bởi vì cô ta mà cha mẹ cũng không tin em!" Lữ Giai tức giận tố cáo.

"Thực con mẹ nó*** tiện! Giai Giai em hãy yên tâm đi! Anh nhất định giúp em hả giận!" Anh họ thứ ba (anh Ba) vừa nói xong, bốn người trực tiếp làm thành một vòng, chặn Cảnh Vân Chiêu ở đầu đường.

Lữ Giai giương ở bên ngoài, vẻ mặt hài lòng: "Anh, bên ngoài nhiều người, mang cô ta đi vào trong hẻm nhỏ rồi nói."

Lúc này, ban đêm gió lớn, cũng không có một mẻo hoang nào, cô ta cũng không tin còn có thể để cho Cảnh Vân Chiêu chạy? Hơn nữa vào trong hẻm nhỏ, chính là đánh người thành bánh mán thầu, cũng sẽ không có người biết là ai làm!

Thừa dịp người đông thể mạnh, Lữ Giai trực tiếp lôi Cảnh Vân Chiêu, uy hiếp cô đi về phía hẻm nhỏ.

Con đường này không có nhiều người, càng không có camera, căn bản không có người chú ý, trong mắt Cảnh Vân Chiêu thoáng qua một chút u ám, nhìn như rất phối hợp, một đường ồm ồm đến chân tường tối tăm bên trong.

"Dáng vẻ con nhỏ đáng ghét đó rất đẹp mắt nha, nhưng loại người như thế, chính là đưa cho mấy anh em chúng ta, chúng ta cũng nhìn cô ta thật gai mắt! Giai Giai, em nói đi, phải làm sao, chúng ta giúp em, em muốn thế nào cũng được!" Một người anh họ khác lại nói.

Lữ Giai nhò nước miếng ngay tại chỗ, chà xát, lúc này mới tiến lên: "Cảnh Vân Chiêu, mày quỷ xuống cầu xin tao đi? Không chừng tao nhất thời mềm lòng bỏ qua cho mày đó!"

Cảnh Vân Chiêu nắm chặt quả đấm nhỏ, trong đầu nhớ lại một số võ công.

"Giả bộ thanh cao cái gì! Mày tin tao lột quần áo của mày không còn một mống hay không! Trời lạnh như thế này, nhìn qua trời sẽ mưa đấy, nếu mày không có quần áo, không chừng sẽ chết rét ở chỗ này đó! Đúng rồi, tao còn mang điện thoại đi động, quay đầu lại chụp hơn mấy tấm hình mày không mặc quần áo, để cho mày mãi mãi không lẫn lộn nổi ở huyện Ninh Hương này!" Lữ Giai giống như gà trống hưng phấn, gào khóc quát to.

Nhưng cô ta gào một lúc lâu, cũng không thấy Cảnh Vân Chiêu đáp lại.

Đặc biệt là dưới bóng tối, dáng vẻ u ám, giống như quỷ, thâm nhập vào người.

Lữ Giai trừng mắt, chờ nhìn thấy cảnh đáng sợ hãi của Cảnh Vân Chiêu, vậy mà, một lát sau, lại thoáng thấy nụ cười của Cảnh Vân Chiêu, một nụ cười quả thật có chút đáng sợ.

"Mày cười cái gì!" Con người Lữ Giai đều muốn trợn lên.

Cảnh Vân Chiêu nhú mày, đưa tay cởi áo khoác mỏng trên người xuống.

"Ồ, chủ động như vậy ư, tao cho mày biết, mấy anh họ của tao cũng không thèm đáng vẻ này của mày đâu!" Lữ Giai trợn trắng mắt giễu cợt nói.

Chỉ tiếc vừa nói lời này xong, lại thấy Cảnh Vân Chiêu quần áo khoác mỏng ở trên tay, như một quyền sáo vậy, không biết cô ta (CVC) muốn giờ trò quỷ gì.

"Mày có phải muốn ăn đòn hay không!?" Lữ Giai lại gào lên.

"Phịch!" Giọng nói vừa dứt, chỉ thấy Cảnh Vân Chiêu đánh một quyền vào xương sống mũi của cô ta!

Sau khi quần áo lại, sức lực này có chút mềm nhũn, nhưng hơi sức của Cảnh Vân Chiêu cũng không giống như vậy, một quyền này đi xuống cũng không nhẹ, mà mấy huynh đệ vừa nhìn thấy, lập tức tức giận, đưa tay đánh về phía Cảnh Vân Chiêu!

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiêu Nữ Bá Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Người Là Mày Giết

Mặc dù chỉ luyện võ thuật vào buổi tối, nhưng cũng không luyện tập uổng công chút nào, tay mấy người kia còn chưa có đưa tới, chân của Cảnh Vân Chiêu đã hung hăng quét qua, trực tiếp tấn công hạ mấy người, lập tức mấy người xiêu xiêu vẹo vẹo như lui lại phía sau mấy bước.

Một chiêu này của Cảnh Vân Chiêu, khiến mấy người đều ngạc nhiên.

Vậy mà còn chưa có tỉnh hồn lại, lại nghe Lữ Giai cực kỳ tức giận bịt mũi kêu lên: "Anh ơi! Chảy máu mũi rồi! Đau quá!"

Một câu nói, lại kéo bốn người trở lại từ trong khiếp sợ, càng thêm tức giận, sức lực mạnh hơn, hung hăng xoay vòng quả đấm đập tới.

Sun520 – Diễn.Đàn.Lê.Quý.Đôn

Thân thể Cảnh Vân Chiêu chợt lóe lên, hơi cứng một chút, quả đấm xẹt qua bên tai của cô, trái tim hung hăng co rút lại, ánh mắt kia thật giống như muốn ăn thịt người vậy, đập tới một cước, trước ngực lại thoáng qua tay của một người, trong nháy mắt hung hăng bắt được tay cổ tay kia, hung hăng vịn một cái!

Lần trước đánh Lữ Giai chẳng qua là đánh mặt xấu, lần này thì khác, hai đời tối nay, đây là trường hợp đầu tiên.

Nhưng cô cảm thấy, hành động của những người này không nhanh như họ nghĩ, mặc dù đáp trả đúng có chút cố hết sức, nhưng không đến nỗi bị thua thiệt lớn.

Dù sao mấy người anh họ này cũng là đàn ông, lúc này lại bị cô gái hành hạ như thế? Tất cả cũng đều tức giận đỏ mặt.

Nhất là Lữ Giai còn không ngừng nhục mạ bên cạnh, càng làm cho mấy người nhiệt huyết dâng trào, hận không được lấy ra con dao đâm cho Cảnh Vân Chiêu một dao chém đứt.

Dù sao người anh họ lớn này cũng là một thanh niên hơn 20 tuổi, có sức mạnh, hơn nữa bọn họ nhiều người, thừa dịp Cảnh Vân Chiêu đối phó ba người kia hết sức, cầm một tảng đá ném về phía Cảnh Vân Chiêu.

Mấy người đánh đỏ cả mắt rồi, duy chỉ có Lữ Giai nhìn rõ ràng, trong lòng cả kinh.

Hòn đá kia rất bén nhọn, nếu đập trúng, tuyệt đối là trọng thương, không chừng còn có thể mất mạng.

Dù sao cũng là nữ sinh mười lăm mười sáu tuổi, thấy một màn như vậy thì hoảng sợ, nhưng tên đã lấp vào cung không phát cũng không được, cô ta hoàn toàn không còn kịp ngăn lại, thậm chí thấy vẻ mặt Cảnh Vân Chiêu làm cho cô ta chán ghét, lại có chút không muốn mở miệng.

"Phanh" một tiếng, tảng đá lớn rơi xuống đất.

"Anh Ba!" Lữ Giai vừa nhìn, cả người bối rối.

Chỉ nhìn thấy đầu của người anh họ thứ ba kia đầy máu tươi ngã xuống.

Theo một tiếng hét bén nhọn này, anh họ lớn nhất cũng sợ run, khoe môi run rẩy, có chút không dám tin.

Anh ta mới vừa rõ ràng nhắm ngay Cảnh Vân Chiêu, không sai, nhưng chỉ trong nháy mắt, Cảnh Vân Chiêu đã tránh khỏi, không chỉ có tránh khỏi, mà anh ta cũng không giải thích được sao tảng đá lại rơi trên đầu thằng Ba.....

Đúng rồi, anh ta nhìn thấy, Cảnh Vân Chiêu thấy hành động của anh ta, cho nên cô ta biết né tránh cho nên đập trúng thằng ba, hơn nữa, lúc đó về mặt cô ta nhìn anh ta đầy giễu cợt!

Cô ta cố ý!

Lúc này anh họ thứ ba co quắp ở trên mặt đất, đỉnh đầu máu chảy không ngừng, không chỉ trong chốc lát, người nọ thế nhưng không nhúc nhích!

Lữ Giai run rẩy cảm điện thoại di động lên, nhưng lại bị anh họ lớn đoạt mất: "Không thể báo cảnh sát! Báo cảnh sát thì anh xong đời! Cả đời này xong luôn!"

Hòn đá kia là anh ta cầm, người cũng là anh ta đánh, nếu báo cảnh sát, anh ta chắc chắn bị bắt!

"Anh họ lớn! Em van anh, anh Ba sẽ chết....." Lữ Giai không ngừng rơi nước mắt, bị sợ đến mất hồn mất vía, vội vàng cầu xin.

Cô ta có bốn người cô, mặc dù bốn anh họ này đều không phải là anh em ruột, nhưng quan hệ rất tốt, nhưng bây giờ anh họ lớn thế nhưng không để cho cô ta báo cảnh sát? Vậy phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ muốn cô ta nhìn anh Ba chảy hết máu mà chết ư!

Lúc này, Cảnh Vân Chiêu lạnh lùng liếc mắt nhìn, trực tiếp bước chân rời đi!Sun520 – Diễn.Đàn.Lê.Quý.Đôn

"Mày không thể đi!" Anh họ lớn như thể bị điên rồi, hét một câu.

Bước chân Cảnh Vân Chiêu ngừng lại một chút, khoe miệng lộ ra một chút giễu cợt.

"Người là mày giết, hòn đá là mày cầm! Cậu ấy là mày đánh chết!" Anh họ lớn nổi điên hét lên

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Nữ Bá Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Vu Khống Hãm Hại

Anh họ lớn vừa mới dứt lời, không chỉ hai người anh họ khác choáng váng, mà ngay cả Lữ Giai cũng có chút không dám tin nhìn anh ta.

Nhưng lúc này hành động của anh họ lớn có chút điên rồ, hung hăng trừng mắt nhìn Lữ Giai: "Hôm nay nếu không phải là bởi vì muốn tìm cô ta báo thù thay em, chuyện cũng sẽ không trở thành bộ dáng như bây giờ!"

Đôi mắt Lữ Giai đỏ lên, rất oan ức.

Nhưng cẩn thận nghĩ lại, anh họ lớn nói cũng không sai, bây giờ anh họ thứ ba đã như vậy, trở lại cô Ba sẽ không bỏ qua cho cô ta, nhưng nếu liên lụy đến anh họ lớn đều bị trừng phạt, cô lớn cũng sẽ tức giận, mà gần đây ba mẹ rất bất mãn với cô ta.....

Ngay bây giờ, chỉ có để cho Cảnh Vân Chiêu gánh chuyện này, mới có thể làm cho anh họ lớn thoát nạn.

Đến lúc đó lửa giận của cô Ba cũng sẽ chuyển dời đến trên người Cảnh Vân Chiêu, mà cô ta có thể không bị mọi người chỉ trích.

Trong lòng như có một con quỷ không ngừng giục giã, nhìn anh họ thứ ba trên đất chảy đầy máu tươi, nhìn vẻ mặt lạnh lùng của Cảnh Vân Chiêu, trong lòng Lữ Giai càng thêm hiện lên một tầng hận ý.

Nếu như không phải Cảnh Vân Chiêu, tất cả mọi người thật tốt!

"Anh họ lớn! Anh mau báo cảnh sát đi, không nên để cho Cảnh Vân Chiêu chạy!" Lữ Giai nói một câu, lập tức xác định lập trường của mình.

Hai người anh họ khác đã hết hoảng không còn hình dáng, biết chuyện này mình cũng không thoát khỏi liên quan, vừa nghe Lữ Giai nói, cũng không dám nói thêm cái gì, trong lòng cũng hi vọng chuyện này do con nhỏ Cảnh Vân Chiêu gánh chịu.

Bọn họ đều là đứa trẻ có cha có mẹ, nếu thật sự xảy ra chuyện gì, người nhà nhất định sẽ đau lòng muốn chết, nhưng Cảnh Vân Chiêu thì khác!

Cô ta không phải là một đứa trẻ mồ côi hay sao? Cho dù cô ta vào ngục giam cũng không có người biết đau lòng!Sun520 – Diễn.Đàn.Lê.Quý.Đôn

Lúc này mấy người cùng một chiến tuyến, cuối cùng anh họ lớn thở phào nhẹ nhõm, tay run rẩy cầm điện thoại, mới báo cảnh sát.

Nhưng dù sao tuổi của mấy người này cũng còn trẻ, lúc này xảy ra biến cố lớn như vậy, đều quên hết bằng chứng quan trọng nhất, dĩ nhiên, có Cảnh Vân Chiêu ở đây, cũng không thể để cho những người này xóa vân tay trên tảng đá.

Xe cảnh sát cùng với xe cứu thương rất nhanh chạy tới, thấy tại chỗ này mấy gương mặt tuổi trẻ, vẻ mặt của những cảnh sát cũng đều khó coi.

Cảnh Vân Chiêu chưa từng nghĩ sẽ rời đi, cho nên lúc lên xe cũng rất dứt khoát, mà người anh họ thứ ba này, mặc dù chảy máu rất nhiều, nhưng lại không có chết, được người đưa lên xe cứu thương, nhanh chóng rời đi.

"Chú Cảnh sát, là Cảnh Vân Chiêu ra tay, là cô ta đập anh họ đó!" Vẻ mặt Lữ Giai hoảng sợ, cố gắng bình tĩnh lại nói.

"Không sai không sai! Chính là cô ta! Chú cảnh sát, chú nhìn xem trên người chúng cháu đều có rất nhiều vết thương lớn nhỏ, cô ta biết võ thuật, đều là do cô ta đánh!" Mắt anh họ lớn đỏ lên, có chút nóng nảy.

Hai người còn lại đều cúi đầu, không lên tiếng cũng không còn phản bác.

Chuyện này đã báo cho người lớn các bên, chắc hẳn chẳng mấy chốc sẽ đến, mà Cảnh Vân Chiêu đã cắt đứt liên hệ với nhà họ Kiều, cho nên cũng không thể liên lạc với ai, cuối cùng suy nghĩ một chút, chỉ báo cho ông nội Cam Tùng Bách.

Cô cũng không muốn bởi vì chuyện của mình lại làm phiền đến ông cụ Cam, nhưng dù sao hôm nay mình sống trong nhà ông nội Cam, bây giờ vào đồn cảnh sát cũng nên báo với ông một tiếng mới phải, tránh cho bọn họ lo lắng.

Cảnh Vân Chiêu vẫn không có mở miệng, chỉ an tâm chờ Cam Tùng Bách đến đây.

Nếu không có người lớn ở đây, có mấy lời nói cũng nói vô ích.

Cam Tùng Bách đến trước, mẹ và ba người cô của Lữ Giai đã đến, đến đều là đàn bà, trong nhà lúc này đàn ông đều ở bệnh viện, nhưng mấy người phụ nữ này thật đáng sợ, vừa bước vào chính là một dáng vẻ hung ác.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiêu Nữ Bá Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Cô Gái Nhỏ Có Lòng Dạ Độc Ác

Kiếp trước Cảnh Vân Chiêu bởi vì tự vệ giết lầm Kiều Úy Dân thì Kiều Hồng Diệp cùng với bạn bè thân thích của nhà họ Kiều nghĩ đúng là như vậy, tức giận đùng đùng đến đây, nhìn thái độ của cô ta (KHD) thật giống như muốn ăn thịt người vậy.

"Mẹ, bây giờ em họ sao rồi ạ?" Anh họ lớn của Lữ Giai vừa thấy người thân, lập tức hỏi. Sun520 – Diễn.Đàn.Lê.Quý.Đôn

Chỉ thấy một người cô lớn tuổi thờ dài: "Còn không biết tình hình như thế nào nữa, dù sao lúc đến bác sĩ nói thật nghiêm trọng, chảy quá nhiều máu, không nhất định có thể cứu về được rồi....."

Thốt ra lời này, chỉ thấy anh họ lớn thờ phào nhẹ nhõm.

Cảnh Vân Chiêu lạnh lùng nhìn thấy anh ta lộ ra vẻ mặt như thế, trong ánh mắt tràn đầy khinh bỉ.

Nói quan hệ anh em họ rất tốt, nhưng hôm nay để bảo toàn cho mình, lại muốn để cho người khác chết đi, không có lời khai của người trong cuộc này, đến lúc đó anh ta mới đẩy hết tất cả sai lầm đến trên người của cô, thứ người như thế, làm cho cô ghê tởm.

"Đều là mày! Cảnh Vân Chiêu! Nếu không phải là mày thì anh Ba của tao cũng sẽ không có bộ dáng như vậy!" Lữ Giai vừa nghĩ tới trong ngày thường anh Ba đối tốt với cô ta, lập tức háng giọng hét lên.

Cảnh Vân Chiêu thật sự không muốn nói chuyện, nhưng lúc này nghe được cô ta nói trước mặt nhiều người như vậy, cũng không muốn nhịn nữa: "Bởi vì tôi sao? Ngăn tôi đánh nhau là các người, đả thương người của mình cũng là các người, nhưng bây giờ gắn tội danh ở trên đầu của tôi? Đây là cái lý lẽ gì hả!?"

Lữ Giai vừa nghe lập tức hoảng sợ: "Mày nói bậy! Là mày cầm tảng đá đập anh Ba của tao!"

"A! Hoá ra là cô cũng biết cầm tảng đá à!" Cảnh Vân Chiêu hừ lạnh một tiếng: "Chú cảnh sát, xảy ra chuyện lớn như vậy, chắc hẳn mạng vũ khí tấn công kia về chứ à, cùng lắm thì hóa nghiệm một cái là được, phía trên dính máu người bị hại cùng với dấu vân tay của hung thủ không phải sao?"

Vừa nói như thế, mấy người lập tức bối rối ngay tại chỗ.

Chuyện xảy ra quá mức đột nhiên, bọn họ hoàn toàn quên kiểm tra tảng đá, chỉ muốn đẩy tội danh ra ngoài.....

Đặc biệt là anh họ lớn, gương mặt vốn đẹp trai cũng có chút dữ tợn, đầy hoảng hốt lo sợ, nhìn chằm chằm Cảnh Vân Chiêu, trong lòng rối một mui, đột nhiên nhìn chằm chằm cái áo khoát mà Cảnh Vân Chiêu đang cầm, đột nhiên nghĩ tới cái gì, hai mắt tỏa sáng.

"Không đúng! Lúc Cảnh Vân Chiêu đánh chúng tôi cũng quần áo khoác! Lúc cô ta cầm đá thì dùng áo khoác bao lấy tay, cho nên phía trên mới có thể không có vân tay của cô ta! Về phần tôi..... Tôi ngăn cản cô ta, giành lấy từ trong tay cô ta, cho nên phía trên dính vân tay của tôi....." Anh họ lớn vội vàng giải thích.

Về mặt kì lạ này khiến cảnh sát nhướng mày, ngay cả chính mẹ ruột của anh ta đều cảm thấy kỳ lạ.

Nhưng dù sao cũng là con trai của mình, nào có nói không tin?

Về mặt đau lòng và tức giận mắng Cảnh Vân Chiêu: "Dưới gầm trời này tại sao có thể có cô gái nhỏ có lòng dạ độc ác như mày vậy hả? Nếu cháu ngoại xảy ra chuyện gì, mấy nhà chúng tao dù là tấn gia bại sản cũng muốn cho mày vào ngôi tù!"

"Lời nói cũng đừng nói tuyệt tình như vậy chứ!" Cảnh Vân Chiêu liếc người phụ nữ này một cái, mới nhìn anh họ lớn nói: "Đúng vậy, tôi dùng áo khoác quần lấy tay, nhưng bên trên áo khoác này của tôi có thể nhìn ra được nếp gấp, chỉ bao lấy một tay mà thôi, tôi muốn cầm tảng đá một tay cũng không thể được! Hơn nữa chú cảnh sát, cho nên con làm như vậy cũng không phải vì xóa hết dấu Sun520 – Diễn.Đàn.Lê.Quý.Đôn vết, mà là biết đêm hôm khuya khoác nhìn không rõ ràng lắm, nếu con chỉ là tự vệ, cũng không muốn bởi vì nhất thời sai lầm làm ngộ thương người khác, quần áo khoác trở thành như vậy có thể giảm bớt một chút sức lực!"

Cảnh Vân Chiêu cũng không nhớ qua chuyện phát triển trở thành như vậy.

Suy nghĩ vốn thật sự không để lại dấu vết, cho bọn họ một chút dạy dỗ, tránh cho những người này bị thua thiệt lại chìa mũi dùi về phía cô.

Nhưng lúc đối phương cầm tảng đá kia lên, trái tim cô lại đột nhiên cảm thấy lạnh lẽo, rõ ràng hai người không có thù hận không quen biết nhau, mà đối phương lại muốn đẩy cô vào chỗ chết!

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiêu Nữ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Còn Thân Hơn So Với Anh Em Ruột

Cô học võ thuật không lâu cho nên cũng không tinh thông lắm, lúc cùng bọn họ dây dưa cũng bị kéo nhiều lần, nhưng không có bị thương nặng mà thôi.

Cho nên lúc đó chỉ kém một chút, ngã xuống đất chính là cô.

Lấy tính tình của Lữ Giai và mấy người này, nếu cô ngã xuống đất không dậy nổi, nghênh đón tuyệt đối không phải là xe cứu thương, mà là chẳng thèm quan tâm.

Bên ngoài bây giờ đã mưa xuống, tuy nói không lớn, nhưng cũng đủ để xóa sạch rất nhiều dấu vết, đến lúc đó cho dù đầu cô máu chảy cạn sạch chết ở trong đêm mưa, cũng không có người biết là ai làm.

Vì vậy lúc đối phương tàn nhẫn ra tay, cô cũng đã nghĩ tới bây giờ.

Lúc này, so với lời nói của người anh họ lớn, Cảnh Vân Chiêu nói hiển nhiên càng thêm hợp lý một chút, hơn nữa tuy nói trên mặt của mấy người khác, vết thương trên người rất rõ ràng, nhưng bên trên mặt mũi của Cảnh Vân Chiêu cũng có chút vết trầy, còn có cánh tay kia, hiển nhiên cũng bị thương nhẹ.

Bốn thanh niên cùng nhắm vào một nữ sinh Cảnh Vân Chiêu, thế nào đều cảm thấy không phải là người sau tìm phiền toái.

"Mày chính là con quý thiếu đạo đức không biết xấu hổ là gì mà!! Cháu ngoại của tao cũng không rõ sống chết mà mày lại vẫn có thể nói ra lời này, cha mẹ mày đã không dạy mày cách làm người hay sao hả! Mày nói không phải là mày đánh, vậy còn có thể là ai đây hả? Còn có thể là con trai tao ra tay! Cảnh sát, quan hệ của con tôi và cháu ngoại vẫn luôn rất tốt, còn thân hơn so với anh em ruột đó....!" Người phụ nữ kia lại hăng giọng gào to.

Đáng khen cho một cái còn thân hơn so với anh em ruột, vào lúc quan trọng, không để cho báo cảnh sát lại con trai của bà đó.

Nếu như không phải anh ta trì hoãn vậy một lát, không chừng người bị thương kia còn không có nghiêm trọng như bây giờ!

Người phụ nữ này lời nói vô tâm đúng lý hợp tình làm cho vẻ mặt anh họ lớn bệch, mấy người kia càng thêm hung hăng rút cổ lại, hoàn toàn chính là đáng về bị dọa dẫm phát sợ.

"Cảnh sát! Cháu gái của tôi sẽ không chủ động gây chuyện!" Người phụ nữ kia mới gào thét xong, sau lưng đã vang lên tiếng của Cam Tùng Bách.

Cảnh Vân Chiêu nghe lời này trong lòng cũng có chút xúc động, không có nhận được có chút cảm động.

Tuy nói nhận người này làm ông nội, nhưng dù sao cô và Cam Tùng Bách cũng chỉ là mấy lần duyên phận, hoàn toàn chưa từng hiểu rõ qua.

Nhưng cô vào đồn cảnh sát hai lần, lần đầu tiên Cam Tùng Bách không chút khách khí giúp cô, còn lần này, biết rõ là đã thương người thậm chí là có thể biến thành tội lớn giết người, vẫn tin tưởng cô như trước, thái độ này, cho dù là người ông ruột thịt, cũng chưa chắc có thể làm được.

Trong lòng Cảnh Vân Chiêu cảm thán, mà Cam Tùng Bách cũng là giống như thế.

Ông hết sức thích y thuật của cô bé này, nếu không cũng sẽ không ra mặt hai lần như vậy.

Cô bé này cũng mới mười lăm tuổi mà thôi, lại trong khoảng thời gian ngắn đến chỗ như thế này hai lần, còn trẻ như vậy đã bị nhiều tra hỏi như vậy, cuộc sống sau này còn không biết phải thế nào mà qua được đây!

Cô bé không cha không mẹ, mình làm nông nội nếu không giúp đỡ, cuộc sống này của cô bé không phải càng khó khăn hay sao?

"Ông nội." Cảnh Vân Chiêu đứng lên, đối với ông cụ này, trong lòng cảm kích, hốc mắt không nhận được có chút ướt át. Sun520 – Diễn.Đàn.Lê.Quý.Đôn

"Con gái, ông biết con uất ức mà, yên tâm đi, chỉ cần con trong sạch, không ai có thể làm gì được con đâu!" Cam Tùng Bách lập tức an ủi.

"Nó còn uất ức? Ông nhìn xem đánh con chúng tôi thế này! Còn chưa tính chuyện nó đánh mấy đứa này, bây giờ còn có một người nằm trong bệnh viện nữa đó!" Người phụ nữ dài dòng đó lại nói liên thoắt không ngừng.

"Con gái, con nói với ông nội một chút, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?" Trong lòng Cam Tùng Bách cũng kinh ngạc, nhưng vẫn bình tĩnh lại, mở miệng hỏi Cảnh Vân Chiêu.

Cảnh Vân Chiêu cũng không có thêm dầu thêm mỡ, chỉ là nói chi tiết tất cả mọi chuyện gặp phải mấy người trên đường.

Trí nhớ của cô không tệ, vì vậy từ đầu tới đuôi, không sót một câu, đối phương nói cái gì làm cái gì, không có giấu giếm chút nào cả.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiêu Nữ Bá Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Không Phải Là Ta Làm

Khi Cảnh Vân Chiêu vừa nói xong tất cả mọi chuyện đã qua, vẻ mặt Lữ Giai đều trở thành kinh hãi, thái độ cô ta giống như là thấy quỷ vậy.

Cô ta nói không có một chút giả dối, nhưng cũng không có bỏ sót một chút nào, trí nhớ biến thái như vậy, thật sự làm cho người ta cảm thấy sợ hãi!

"Tao không tin! Con tao lại không biết mày cần mày làm cái gì? Tao xem bọn họ chính là thấy mày làm chuyện gì đó không đúng đắn, cho nên mới phải ra mặt khuyên mày, nhưng mày không nghe, ngược lại gây bạo lực đối với bọn họ!" Mẹ của anh họ lớn hùng hổ dọa người, nói.

Nếu chuyện giống như nữ sinh này nói, cả đời con trai bà không phải xong rồi sao!?

Cho dù như thế nào, bà cũng không tin, con trai của bà, phẩm chất thế nào bà còn không rõ ràng lắm sao?

"Bây giờ vì sao tôi biết con trai của bà sẽ làm ra chuyện vu khống hãm hại rồi, hoá ra là đều là học từ người mẹ này, thượng bất chính hạ tắc loạn!" Cảnh Vân Chiêu mất lạnh nhìn lại, nói chuyện chẳng chút khách sáo.

"Mày, đứa nhỏ xui xẻo này!" Người phụ nữ kia vừa nghe, đưa tay muốn nhào tới.

Cảnh Vân Chiêu né người sang một bên, người phụ nữ kia chụp hụt, trực tiếp ngã ở trên mặt đất.

Cảnh Vân Chiêu thấy thế, cũng là nói: "Chú cảnh sát, chuyện hại người hay bị người hại phát sinh xác suất cũng không nhỏ, chú cũng nhìn thấy rồi đây."Sun520 – Diễn.Đàn.Lê.Quý.Đôn

"Vì vậy, mặc dù tôi tuổi còn nhỏ, nhưng tôi sẽ không để mặc cho người khác oan uổng, một là tôi không có tùy ý thêu dệt chuyện, hai là không có vân tay của tôi, chỉ bằng những lời nói cá mề một lửa từ một phía này mà phán định tôi đã thương người thậm chí giết người, chỉ có thể nói, là không thể nào!"

Tuy đối phương nhiều người, nhưng cũng không có tính bằng chứng quyết định, cho dù cô như thế nào cũng không thể nào nhận tội được.

Lần này Cảnh Vân Chiêu nói năng có khí phách, ánh mắt kiên định như đá, nhìn mọi người như có dao găm thổi mạnh vào tim.

"Nói không sai! Các người cho là người đông thế mạnh là có thể thắng hay sao? Không phải còn có một người nằm viện sao? Chờ cậu ta tỉnh lại, đến cùng là có chuyện gì xảy ra đoán chừng cũng có thể rõ ràng chân tướng!" Cam Tùng Bách cũng tức giận nói.

Lúc này thật sự khó nói chính xác chuyện này ai đúng ai sai chút nào.

Sun520 – Diễn.Đàn.Lê.Quý.Đôn

Chỗ kia vắng vẻ, ngay cả một máy theo dõi cũng không có, còn cần cẩn thận tra rõ.

Hai bên ai cũng không chịu thua, giương mắt tròn mắt nhìn cả một buổi tối.

Sáng hôm sau, bệnh viện bên kia cuối cùng điện thoại tới, giải phẫu kết thúc.

"Mất máu quá nhiều trở thành người thực vật?" Nhận điện thoại trong lòng người phụ nữ cả kinh, nhìn mấy người kia một chút, rồi nói với điện thoại bên kia: "Bây giờ còn chưa có tra rõ đầu, con nhỏ kia không chịu thừa nhận, còn nói trên hung khí không có vân tay của nó nữa....."

Giọng nói càng ngày càng nhỏ, Cảnh Vân Chiêu cũng lười nghe, không phải là một số lời phi báng của bà ta thôi sao.

Chỉ là một câu người sống đời sống thực vật, lại làm cho vẻ mặt của Lữ Giai cùng với đám anh em họ của cô ta tốt hơn nhiều.

Chỉ là, tin này làm cho bọn họ mừng rỡ cũng chỉ duy trì một lát, tiếp đó cảnh sát cũng nhận một cuộc điện thoại, gương mặt trịnh trọng, sau khi để điện thoại xuống, nhìn về mặt của đám người Lữ Giai và Cảnh Vân Chiêu, hết sức nghiêm túc.

"Sáng sớm hôm nay đồng nghiệp đi tra án gần đó đã có tin tức, người dân lâu đời diện đúng dịp thấy các cháu....." Cảnh sát nói một nửa, dừng một chút: "Mặc dù các cháu tuổi không lớn lắm, nhưng tính chất vụ án này cũng tương đối nghiêm trọng, thừa dịp bây giờ còn vội vàng, nên tự thú đi, chưa tới mấy giây, có thể đã muộn rồi."

Cảnh Vân Chiêu bĩu môi, mặt không đổi sắc.

Mà mấy người Lữ Giai, vẻ mặt không có chút máu lần nữa.

Cảnh sát vẫn quan sát biểu hiện về mặt của mấy người này, lúc này nhìn dáng vẻ này, trong lòng cũng đã rõ.

Đám đứa bé này tuổi cũng không lớn, kinh nghiệm biến cố lớn như vậy, muốn che giấu mà không có bất kỳ sai sót nào là không thể nào.

"Không phải là tôi làm!" Đột nhiên, bên cạnh một người anh họ cả đêm không có lên tiếng hoảng sợ hét một tiếng: "Hoàn toàn chính là một ngoài ý muốn! Là anh họ lớn, anh ấy không cẩn thận làm chuyện đó, không liên quan gì đến chúng tôi....."

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiêu Nữ Bá Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Tra Ra Manh Mối

Nói chuyện này, là anh họ nhỏ nhất của Lữ Giai, mới mười bảy tuổi, tố chất trong lòng tự nhiên cũng tương đối thấp.

Trải qua một buổi tối hành hạ, đôi mắt của cậu ta cũng không có bao nhiêu tinh thần, nhìn qua ừ ừ, như một đôi mắt gấu mèo, trên người vẫn còn đang phát run, ngay cả vật áo cũng bị cậu ta nắm biến dạng.

Trái lại Cảnh Vân Chiêu rất đồng tình với cậu ta, một buổi tối, vẫn luôn cúi đầu, cổ cũng có chút cứng ngắc.

"Chúng cháu thật sự không phải cố ý mà....." Anh họ nhỏ khóc, cậu ta nhìn người phụ nữ bên cạnh: "Tâm tình Giai Giai không tốt, chúng cháu muốn dỗ con bé vui vẻ cho nên đưa con bé đi KTV gần đó ca hát, không ngờ trên đường gặp phải Cảnh Vân Chiêu, một mình cô ta, chúng cháu nghĩ là có thể dạy dỗ cô ta một chút, cho nên ép cô ta vào trong hẻm nhỏ để đánh, thật không nghĩ đến chúng cháu không có đánh thắng cô ta, cho nên anh họ lớn nóng nảy, mới ném tảng đá, nhưng cô ta tránh khỏi, ngược lại trúng vào đầu anh Ba....."

Tiếng khóc này cũng là đứt từng khúc ruột gan, nhìn sau một buổi tối, vẻ sợ hãi tăng lên gấp mấy lần.

"Không có, không sai..... Chính là như vậy....." Bên kia, hai người anh họ còn lại rúc đầu mắt đỏ cũng nói.

"Các người nói vậy! Là Cảnh Vân Chiêu ra tay!" Anh họ lớn trong nháy mắt đứng lên, vọt đến chỗ anh họ thứ Tư, một vòng đánh mạnh ở trên sống mũi của đối phương.

Chỉ thấy đối phương chảy ra hai hàng máu tươi, ngã lệch ở một bên, cả người cậu ta bị dọa hôn mê.

Vừa xảy ra biến cố, cảnh sát chung quanh cũng không thể không ngồi yên, lập tức tiến lên kéo người lại.

"Không phải là con làm mà! Mẹ phải tin tưởng con! Đây là Cảnh Vân Chiêu! Đây là cô ta! Em nói đi Giai Giai, em nói cho bọn họ biết, chuyện này không có quan hệ gì với anh đi!" Anh họ lớn hoàn toàn điên rồi, giống như dã thú kêu gào, vội vàng đẩy sợ hãi.

Lữ Giai chỉ là cô gái mới mười lăm tuổi, làm sao gặp được chuyện như vậy.

Trong lòng cô ta rõ ràng, sau khi anh họ nhỏ mở miệng, bọn họ đã xong rồi, cô ta cũng xong luôn rồi!

Nước mắt "Ào ào" rơi xuống, trực tiếp ngồi xổm dưới đất, ôm nhau khóc rống: "Anh họ lớn không phải cố ý..... Chúng con chỉ muốn dạy dỗ Cảnh Vân Chiêu một chút mà thôi, là Cảnh Vân Chiêu tránh khỏi mới có thể đáng vẻ như vậy....."Sun520 – Diễn.Đàn.Lê.Quý.Đôn

"Lữ Giai! Em là người gieo họa, em cũng nói vậy, em cũng nói vậy!" Chân trái anh họ lớn lại rất dài, mặc dù trên người bị người lôi, trong cơn tức giận vẫn đạp Lữ Giai một cước.

Đâu chỉ có anh họ lớn tức giận, mà còn cả ba người cô nữa, cũng đều như điên vậy, ánh mắt chán ghét nhìn Lữ Giai.

Nhà họ Lữ đời trước, chỉ có một người đàn ông, đó chính là cha của Lữ Giai, nhưng hết lần này đến lần khác, nhà họ Lữ gả ra bốn người con gái, mỗi người cũng sinh một con trai, duy chỉ có cha của Lữ Giai, chỉ sinh một người con gái mà thôi.

Mặc dù đáng tiếc, nhưng dù sao trong cùng một thế hệ chỉ có một cô bé, cho nên đặc biệt một chút, trong ngày thường cũng thương yêu nhiều một chút, lại không nghĩ rằng, cô bé vẫn luôn nằm trong lòng bàn tay hôm nay lại mang đến mối họa lớn cho mấy nhà bọn họ như vậy!

Lúc này, cha mẹ của anh Ba bị thương cũng đã chạy tới, vừa đúng gặp phải một màn này.

"Giai Giai à, chúng ta không có lỗi với con, làm sao con có thể hại chúng ta như vậy hả!" Tiếng khóc kia từng con liên tiếp.

Cảnh Vân Chiêu cũng thờ ra một hơi, đồng tình ư? Cũng không có.

Cô tỉnh táo hơn bất kì ai, có mấy người khi đáng thương nhìn qua là biết làm cho người ta khổ sở, nhưng khi những người này đáng hận, đều sẽ như dã thú cắn người mà thôi.

Lúc này, cảnh sát cũng thờ dài một hơi.

Khu dân cư đối diện thật sự có người nhìn thấy bọn họ, nhưng chỉ thấy mấy người Lữ Giai này chủ động khiêu khích, sau đó lại thấy bọn họ đi vào hẻm nhỏ, bởi vì quá mức tối tăm, hoàn toàn không có ai nhìn thấy chuyện gì xảy ra bên trong, thậm chí bởi vì bọn họ tuổi còn nhỏ, cũng không có người nghĩ đến sẽ xảy ra chuyện như vậy.

Cho dù như thế nào, chuyện đã tra ra manh mối rồi.

Chương 50: Mọi Chuyện Rõ Ràng

Xác nhận lời chứng, sau khi làm xong tất cả quy định trình tự, cuối cùng Cảnh Vân Chiêu cũng rời khỏi đồn cảnh sát.

Trước khi đi, bên trong này đầy tiếng nhục mạ, tiếng khóc cũng không dừng lại mà còn âm ỉ hơn.

"Trước khi đến ông đã thông báo cho cô giáo của con, gây ra chuyện lớn như vậy mà, hôm nay cũng không cần đi trường học nữa, trở về buông lỏng một chút." Cam Tùng Bách thở dài, nhìn Cảnh Vân Chiêu, an ủi.

Cảnh Vân Chiêu gật đầu một cái, hôm nay thứ sáu, sáng ngày mốt cũng không có giờ học, mà thành tích của cô luôn luôn rất tốt, cũng đã học xong rất nhiều thứ, khó có được có thể tiết kiệm một chút thời gian, vẫn là học y thuật và võ công thì tốt hơn.

Nhất là sau khi xảy ra chuyện lần này, cô càng cảm thấy mình quá mức nhỏ yếu, nếu cô có đầy đủ thời gian luyện võ, mấy người kia căn bản không gần được người của cô, đáng về này như bây giờ, mặc dù làm cho đối phương bị thua thiệt, nhưng trên mặt trên người mình cũng giữ lại không ít vết thương.

Sờ sờ vết sẹo nhỏ trên mặt, tâm trạng Cảnh Vân Chiêu phức tạp.

"Cái đó....." Cam Tùng Bách muốn nói lại thôi, suy nghĩ một chút, vẫn mở miệng hỏi: "Con gái, mặc dù trong huyện này trị an không tệ, nhưng dù sao con tuổi cũng còn nhỏ, buổi tối không nên chạy loạn, nhất là chỗ kia, đều là hẻm nhỏ tối tăm, thật muốn xảy ra chuyện gì, ngay cả một chứng cứ cũng không có....."

Cam Tùng Bách cũng là tốt tính, trong lòng Cảnh Vân Chiêu rõ ràng.

Nếu như cô là cháu gái ruột của Cam Tùng Bách, lúc này đã có thể không phải dịu dàng khuyên can như vậy rồi, không chuẩn đã bị ông quát mắng một trận.

Nhưng ông nội Cam nói cũng không sai, mặc dù cô có võ công, tuổi còn nhỏ, lại đi bộ một mình, nhất định chính là khiến người khác tội phạm mà.

"Con biết rồi ông nội, sau này buổi tối không đi nữa rồi." Cảnh Vân Chiêu trả lời.

Trong lòng Cam Tùng Bách có chút không hiểu, buổi tối không đi nữa sao? Với trí tuệ đó muốn đi chỗ kia rồi sao?

Cảnh Vân Chiêu và nhà họ Kiều đã chặt đứt quan hệ, theo lý thuyết cùng những thân thích kia lui tới có thể cũng không lớn, làm sao sẽ mãi muốn đi đến chỗ kia?

Cam Tùng Bách đã nhiều tuổi, Cảnh Vân Chiêu lại là cô gái nhỏ, hơn nữa còn không có quan hệ máu mủ, có mấy lời thật sự không tiện mở miệng hỏi nhiều, nghĩ thâm quay đầu lại nói chuyện với con bé Sở Sở một chút, để cho con bé thường ngày quan tâm nhiều hơn một chút.

Đưa Cam Tùng Bách đi rồi, Cảnh Vân Chiêu lại đi một chuyến đến thị trường được liệu, lại mua không ít hạt giống trở lại, trong tay cô có một vạt khối, mua hạt giống cũng đầy đủ hết, hơn nữa mua một số cây con, tiền kia đào mất lại tiêu mất sạch sẽ.

Trên đường trở về, cũng không quên nói với ông Từ một tiếng, nói cho ông ấy biết buổi tối mình không thể đi qua.

Nhưng tính khí ông già này thật sự rất quái lạ, vừa nghe lời nói của Cảnh Vân Chiêu, thì cho rằng cô từ chối lười biếng, vung tay một cái, trực tiếp ném cho cô mười mấy quyển sách, yêu cầu cô về sau mỗi tuần phải đi một lần, mỗi một lần, thấp nhất phải đọc được năm quyển sách, nếu không thì cho dù được liệu của cô có tốt hơn nữa, cũng kiên quyết không mua. Sun520 – Diễn.Đàn.Lê.Quý.Đôn

Mặc dù yêu cầu này có chút quá đáng, nhưng Cảnh Vân Chiêu hớn hờ đồng ý, có không gian ở đây, thời gian của cô gấp năm lần người thường, hơn nữa bên trong Nạp Linh Ngọc cũng có thể tìm kiếm được những sách này, khiến cho cô nhớ dễ dàng hơn, cũng không khó lắm.

Ba ngày sau, Cảnh Vân Chiêu nhốt mình ở trong phòng, trừ phi cần thiết, nếu không rất ít ra ngoài.

Trong không gian, còn lại là nửa tháng thời gian, gần như mỗi đêm ngày bối tụng, luyện võ.

Đội lúc cô đi ra, hiển nhiên cảm thấy thân thể mình cũng nhẹ nhàng rất nhiều, cả người lại gầy một vòng, bắt quá so với trước kia, da dẻ lại tốt hơn nhiều, không giống màu da vàng vọt như trước kia.

Mà trong trường học, đã không còn bóng dáng của Lữ Giai nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Nữ Bá Sĩ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Kết Quả

Bởi vì chuyện này huyền ảo quá mức nghiêm trọng, nên cha mẹ Lữ Giai đã làm thủ tục nghỉ học cho cô ta.

Anh họ lớn của Lữ Giai cũng bị đi tù, tuy nói là ngộ thương, nhưng cũng bởi vì anh ta không có kịp thời báo cảnh sát khiến cho người bị thương nặng hơn, cuối cùng rơi vào kết quả người sống đời sống thực vật.

Về phần Lữ Giai, mặc dù cô ta chưa có trưởng thành, nhưng người giám hộ quả thật phải có trách nhiệm, cũng không thiếu được bồi thường, mà cha mẹ Lữ Giai bởi vì cô ta mà hoàn toàn quyết liệt chuyện này, mấy người cô kia của cô ta không bao giờ yêu thương cô ta giống như trước nữa, mà là oán hận tột cùng.

Bởi vì chuyện này mà cuộc sống của Cảnh Vân Chiêu cũng thay đổi rất nhiều.

Trước kia ánh mắt của các bạn học nhìn cô phần nhiều là khinh thường hoặc là không thích, nhưng bây giờ, lại hoàn toàn biến thành sợ hãi.

Bên ngoài lại truyền ra Cảnh Vân Chiêu thật là kì diệu, thậm chí còn có người nói, Lữ Giai gọi rất nhiều anh em trên đường, cũng không thể đánh ngã Cảnh Vân Chiêu, nói cô ta (CVC) có một thân võ công kỳ lạ, sau lưng còn có đại ca Hắc Bang giúp đỡ nữa.

Nghe đến mấy lời đồn đãi này, Cảnh Vân Chiêu chỉ cảm thấy buồn cười.

"Vân Chiêu, tâm trạng của bạn quá tốt, biết mọi người trong lớp nhìn bạn thế nào không hả?" Trong lớp học, Tiêu Hải Thanh lắc lắc cánh tay của cô, nhỏ giọng hỏi.

Tiêu Hải Thanh suy nghĩ trong lòng không rõ ràng lắm, trên thế giới tại sao có thể có một Cảnh Vân Chiêu tuyệt vời như vậy!

Ba ngày hai bữa gây ra chuyện gì không nói, còn càng ngày càng quá tà dị nữa chứ, nhưng cô cố tình hết lần này đến lần khác xem như không có chuyện gì hết vậy, khi đi học giống như thường ngày, duy nhất không bình thường chính là trong ngày thường cô nói thầm gì đó trong miệng, đều sẽ xuất hiện tên thuốc lộn xộn lung tung gì đó, nghe không hiểu.

"Miệng ở trên mặt người khác, mình có thể có cách gì?"

Cảnh Vân Chiêu cũng bắt đầu dè dặt, cô muốn làm cho danh tiếng tốt một chút trước nhưng danh tiếng mới vừa tốt được một chút, thì Lữ Giai đã gây ra chuyện, bây giờ ai cũng biết cô nửa đêm yêu thích hèm nhỏ và công phu quyền cước, ai còn có dũng cảm làm bạn với cô giống như Tô Sở và Tiêu Hải Thanh đây? Sun520 – Diễn.Đàn.Lê.Quý.Đôn

Chính là Tô Sở, mấy ngày nay ánh mắt nhìn cô đều giống như nhìn người quái dị, luôn không nhìn được tò mò hỏi cô trước kia có chuyện anh dũng nào khác hay không.

"Bây giờ, bên ngoài trường học tất cả mọi người đều biết bạn là phản tử bạo lực....." Nhắc tới cái từ này, ngay cả Tiêu Hải Thanh cũng vui vẻ: "Thân thể bạn như que diêm, lại là phản tử bạo lực nữa chứ, gió vừa thổi thì người đã bay như tờ giấy rồi....."

"Bạn gặp qua người giấy ăn một bữa ba chén cơm hay chưa?" Cảnh Vân Chiêu cũng vui vẻ nói.

Sau khi luyện võ, bữa ăn của cô đã tăng vọt, mỗi lần bị Tiêu Hải Thanh nhìn thấy cô đều sẽ bị sốc.

"Đúng rồi, thứ Bảy tuần sau là sinh nhật Diệp Thanh....." Tiêu Hải Thanh vừa liếc mắt lớp phó học tập một cái, nhẹ giọng nói.

"Chuyện đó liên quan gì tới mình chứ?" Cảnh Vân Chiêu trực tiếp bấu môi.

Cô thích cô gái như Tiêu Hải Thanh này, nói chuyện làm việc không điệu bộ chút nào, dứt khoát trực tiếp, về phần Diệp Thanh, hoàn toàn chính là một đại tiểu thư, trên mặt viết tất cả đều là kiêu ngạo, ánh mắt nhìn người khác, hoặc là đồng tình, hoặc là khinh bỉ, kết giao bạn bè cũng phải cân nhắc giá trị của đối phương, không có ý nghĩa.

"Bạn ngốc thật đấy, với tính tình của Diệp Thanh, thì trải qua một sinh nhật có thể yên tĩnh hay sao? Nghe nói đã đặt ở khách sạn Hương Hải mấy bàn rồi đó, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, chỉ cần không phải đếm ngược mười tên học sinh, cô ta khẳng định cũng sẽ muốn mời, duy chỉ có..... ngoại trừ bạn thôi." Sun520 – Diễn.Đàn.Lê.Quý.Đôn Về mặt Tiêu Hải Thanh hả hê.

Cảnh Vân Chiêu ngây người, không nghĩ đến căn bản như vậy.

Kiếp trước cô chính là cách xa đám người này, cũng không còn nhớ đã từng muốn mời, càng không tham gia bất kỳ cuộc gặp gỡ nào.

Đời này danh tiếng dọa người hơn, ai dám mời cô đây?

Nhưng.....

"Đây không phải là rất tốt hay sao? Tôi cũng không rảnh để lãng phí thời gian." Cảnh Vân Chiêu ngược lại vẫn còn rất vui mừng, thời gian chính là sinh mạng, có thể tiết kiệm là tiết kiệm.

Chương 52 - Đối xử khác biệt

Edit: Sun520 – Diễn.Đàn.Lê.Quý.Đôn

Tiêu Hải Thanh vừa nghe, không nhìn được liếc mắt.

"Bạn rốt cuộc có hiểu hay không vậy, đây là đối xử khác biệt à? Sinh nhật của cô ta xác thực không quan hệ gì với chúng ta, nhưng cô ta không được kỳ thị chứ! Quay đầu lại người khác nhắc tới chuyện này, không chừng có người cười nhạo nhưng cũng có người thông cảm với bạn đây, bạn cũng không phải không biết trí tưởng tượng của những người này, bạn chuẩn bị 3 năm ở trường cấp 3 này, toàn bộ thời gian đều bị người khác hiểu lầm và cô lập?" Khuôn mặt Tiêu Hải Thanh cay đắng.

Nếu không phải dưới mắt vẫn còn đi học, sợ là cũng không nhìn được muốn đặt một bàn.

Cảnh Vân Chiêu nhìn Diệp Thanh, người đang ngồi ở hàng ghế đầu một cái: "Vậy bạn nói phải làm thế nào? Không mời mà tới không phải càng buồn cười hơn sao?"

"Hắc hắc, thật ra thì mình đã đặt một phòng VIP cho bạn rồi, đến lúc đó chúng ta đến thưởng thức một bàn thức ăn là được." Tiêu Hải Thanh chớp mắt, nói.

Nhà hàng Hương Hải là nhà hàng lớn nhất và thần bí nhất toàn huyện, bên trong một tòa nhà rất khó đặt, giá tiền cũng rất cao, mặc dù gia cảnh Diệp Thanh không tệ, nhưng cô ta thích thể diện đồng thời cũng có chút keo kiệt, tuyệt đối sẽ không đặt khu vực VIP.

Cô ta và Cảnh Vân Chiêu cũng không cần phải dính vào một chỗ, đến lúc đó chỉ cần xuất hiện trên lầu để cho người ta nhìn trúng một cái cũng đã đủ rồi, cũng không có ý lấy le, chỉ là có thể tránh khỏi lời đồn đại một chút mà thôi.

"Được, mình mời khách." Cảnh Vân Chiêu cười nói.

Thật ra thì cô lại cảm thấy không sao cả, dù sao lời đồn đại cho tới bây giờ cũng không ít, chỉ là khó được kết giao với người bạn như Tiêu Hải Thanh, cô vẫn sẽ nghe ý kiến của cô ấy (THT).

"Khách khí cái gì chứ, mình lại không thiếu chút tiền này....." Tiêu Hải Thanh liếc mắt đưa tình nói.

Cảnh Vân Chiêu vẫn kiên trì: "Vậy thì mình không đi."

Tiêu Hải Thanh vừa nghe, trừng mắt, bĩu môi, chưa từng thấy qua nữ sinh trở mặt nhanh như vậy, cũng không muốn chiếm nửa điểm tiện nghi của người khác, thật là một con lừa bướng bỉnh mà, nhưng nói thật ra, tính tình này, càng ngày càng khiến cô thích nha. Sun520 – Diễn.Đàn.Lê.Quý.Đôn

"Được rồi, vậy bạn mời khách đi, mình sẽ ăn hết tim của con nhóc như bạn....." Về mặt Tiêu Hải Thanh vui vẻ.

Hai người động tĩnh cũng không nhỏ, bởi vì Cảnh Vân Chiêu, trên bục giảng thầy Kim vẫn cố gắng kiềm chế, thật không nghĩ đến hai người này càng tán gẫu càng vui vẻ, dứt khoát trực tiếp gọi Tiêu Hải Thanh lên bục giảng làm bài thi trước, Tiêu Hải Thanh là một quái thai, tuy nói thành tích mỗi cuộc thi chưa chắc lý tưởng, nhưng kì lạ trong ngày thường bài thi rất ít khi sai, sau khi giải xong hết, để lại thầy Kim có vẻ mặt sững sờ, tự nhiên trở lại chỗ ngồi.

Một thiên tài quái dị mới, thầy Kim cũng không thể nói được gì, một bài giảng an ổn vượt qua.

Chỉ là mấy giờ học sau đó, bóng dáng của Diệp Thanh quả nhiên sôi nổi hẳn lên.

Xuyên qua ở trong lớp, trừ trong lớp đếm ngược mười tên học sinh, phát thiệp mời cho mỗi người xong, dĩ nhiên, không có Cảnh Vân Chiêu.

"Cái đó..... Bạn học nào nhận được thiệp mời, thứ bảy này là sinh nhật của mình, mình đã đặt bàn ở nhà hàng Hương Hải rồi, nếu như mọi người có rảnh rồi nhất định phải tới đây nha! Nhất là lớp trưởng, bạn nhất định phải đến nếu không sau này mình sẽ không đề ý đến bạn đâu đấy!" Về mặt Diệp Thanh thẹn thùng, đứng ở bên trên bục giảng nói.

Nhìn ánh mắt của lớp trưởng Trương Hạ, được gọi là một ánh mắt đăm đăm đưa tình.

"Diệp Thanh, bạn có phải quên Cảnh Vân Chiêu rồi hay không hả?" Trương Hạ đột nhiên hỏi.

Mấy ngày nay cậu ta luôn luôn quan tâm đến Cảnh Vân Chiêu, thấy cô thật rất "Đáng thương", ngoại trừ Tiêu Hải Thanh, cũng không người nguyện ý để ý đến cô, lần trước cậu ta đã khuyên cô, còn tưởng rằng cô có thể thay đổi điều đó, lại không nghĩ rằng cô không những không có đổi, lại vẫn tệ hại hơn,

gây ra chuyện lớn với Lữ Giai ở lớp bên cạnh như vậy.

Khoẻ miệng Cảnh Vân Chiêu giật giật một cái, có mấy người, bị mắc một chứng bệnh nghiêm trọng gọi là tự mình đa tình, không chữa được nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiều Nữ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Vây Quanh Kim Y Đại Tiểu Thư

"Lớp trưởng mình chưa, mình chỉ là..... Không mời cô ta....." Diệp Thanh uất ức nhìn Tường Hạ, đôi tay có chút co quắp: "Là như vậy, mình cảm thấy sinh nhật này, dĩ nhiên là muốn trôi qua vui vẻ một chút, nếu người không quen thuộc lắm tụ chung một chỗ, sẽ có chút lúng túng, cho nên mình không muốn đến lúc đó tất cả mọi người chơi không vui."

Tiêu Hải Thanh hừ lạnh hừ một tiếng, hết sức không vui nghe lời dối trá.

Không quá quen thuộc?

Trong lớp Diệp Thanh là lớp phó học tập, luôn luôn tự xưng là thanh cao, cô ta chỉ quan hệ tốt với hai ba bạn học mà thôi, trong những người mà cô ta mời, rất nhiều người đều là không có nói chuyện với nhau một câu nào, chẳng lẽ những người đó cũng có thể coi như là quen thuộc sao?

Rõ ràng chính là cố ý khiến Cảnh Vân Chiêu khó chịu, lại không nên làm bộ nói uất ức như thế, giống như Cảnh Vân Chiêu thiếu nợ cô ta vậy.

"Ba ba" một tiếng, Tiêu Hải Thanh trực tiếp xé thiệp mời: "Diệp Thanh, bạn nói không sai, người không quen tụ chung một chỗ sẽ không ở cùng nhau, cho nên xin lỗi, tôi không có cách nào tham gia sinh nhật của bạn được, dù sao, chúng ta không quen nha, còn có, tôi và Vân Chiêu cũng sẽ phải đi ăn cơm đấy, chỉ có hai chúng tôi mà thôi, không khí cũng sẽ tốt hơn."

Tiêu Hải Thanh này nói chuyện cũng là thật độc, chửi xiên chửi xỏ Diệp Thanh gây ô nhiễm không khí.

Tính tình Diệp Thanh cũng không tốt, nhưng trong ngày thường thích chịu đựng, bây giờ ngay trước mặt của nhiều bạn học bị Tiêu Hải Thanh nhục nhã như vậy, lập tức tức giận: "Được thôi, hai người các bạn thích yên tĩnh thì chính mình tự đi ăn đi, chúc mừng bạn và Cảnh Vân Chiêu, làm một người bạn có tiền, dứt khoát sau này khiến Tiêu Hải Thanh trả giúp bạn (CVC) học phí luôn đi!"

Mặt Cảnh Vân Chiêu không chút thay đổi: "Chỉ là một bữa cơm mà thôi, bạn nói như vậy, bạn là chuẩn bị thay thế những bạn học này trả học phí sao, nuôi bọn họ cả đời sao?"

"Diệp đại tiểu thư giàu có như vậy, cho dù bao toàn bộ cũng là dư dả, không giống như tôi đây, là một đứa con gái nhà nghèo còn phải để Vân Chiêu mời khách." Tiêu Hải Thanh cũng giải thích thay Cảnh Vân Chiêu ngay lập tức. Ba người vừa nói một lần, cả lớp đều im lặng.

Mắt Diệp Thanh ửng đỏ, khoẻ miệng cũng có chút cong xuống, lông mi chớp không ngừng, trong mắt thoáng hiện tầng nước, thật giống như bị uất ức nhiều thế nào.

Nhịn mấy giây, lại mở miệng nói: "Cảnh Vân Chiêu, vậy bạn phải chú ý một chút, món ăn ở nhà hàng Hương Hải đắt lắm đấy, nhớ mang theo nhiều tiền, tránh cho đến lúc đó không có tiền trả, tuổi của bạn, người khác cũng không dám mời đi làm để trả nợ, chỉ là xem hoàn cảnh học cùng một trường, không có tiền thì bạn đến tìm mình, trả tiền một bàn thức ăn cũng không có gì."

Lời này, mười phần khiêu khích.

Cảnh Vân Chiêu mím mím môi, đột nhiên nghĩ tới tin đồn về một bạn học kiếp trước.

Trước cô vẫn không nhớ ra được bạn học kia là ai, nhưng mấy ngày này chung đụng tới nay, trong đầu cô chỉ có Diệp Thanh là để lại ấn tượng tương tự.

Diệp Thanh có cha là một doanh nhân, trong nhà kinh doanh bốn năm siêu thị, kích thước cũng không tính là nhỏ, nhân vật như thế cũng coi như có mặt mũi ở huyện Ninh Hương này, nhưng sau đó, cha của cô ta vận chuyển tiền bạc đầu tư ở chỗ khác, mất hết cả vốn, còn thiếu nhiều khoản nợ, Diệp Thanh trực tiếp từ một đại tiểu thư rơi xuống một nhân vật Trụy Lạc Phàm Trần, thậm chí ngay cả tất cả bạn học bình thường không bằng.

Nhưng cô ta kiêu ngạo từ nhỏ, sau đó lại tiếp tục giả vờ làm một người với đáng về có tiền, đồn mẩu thân của cô ta đến mức tự sát.

Cảnh Vân Chiêu nhớ, lúc chuyện kia xảy ra, có lẽ là sau khi cô nghỉ học không lâu ở kiếp trước, nói cách khác, bây giờ trong nhà Diệp Thanh, có lẽ cũng đã là sâu văn thâm vự* (*ưu sầu) rồi.

Đột nhiên, ấn tượng Cảnh Vân Chiêu đối với Diệp Thanh biến thành chán ghét, một cô gái không quan tâm đến cha mẹ ruột của mình, cho dù là bề ngoài ăn mặc xinh đẹp đi nữa, cũng làm cho người ta thấy ghê tởm.

Chương 54: Con Gà

Cánh Vân Chiêu nhàn nhạt quét Diệp Thanh một cái, âm thanh cãi vả mới vừa rồi dừng lại đột ngột.

Giống như đột nhiên quên có một người giống vậy trước mắt, quay đầu nhìn về phía nơi khác, nhưng Diệp Thanh nhìn thấy lúc Cánh Vân Chiêu nghiêng đầu, trong mắt lộ ra vẻ mặt thật sự có chút thẫn, giống như cô ta là một vật bản vậy.

Không giải thích được.

Nhất định là Cánh Vân Chiêu sợ mới không dám để ý đến cô ta.

"Cánh Vân Chiêu, trên người bạn cũng không có tiền, mình khuyên bạn tìm Kiều Hồng Diệp nhận sai rồi mượn chút, dù sao cô ta cũng là em gái của bạn không phải sao....." Tường Hạ ngồi ở đằng trước quay đầu lại, nhỏ giọng khuyên một câu.

"Mượn cái rắm! Bạn đặc biệt không xen vào việc của người khác thì sẽ chết à? Thật ra bạn thích Kiều Hồng Diệp phải không, cả ngày như con ruồi ông ông bên cạnh lỗ tai của Vân Chiêu mãi phải không, nếu có lần sau, bạn tin tôi may cái miệng thú vị lại hay không hả!" Tiêu Hải Thanh "Pằng" một tiếng quăng một quyển sách đến, đúng lúc nện trúng mặt của Tường Hạ, đường vòng cung đẹp khiến Cánh Vân Chiêu cũng không thể không vỗ tay khen hay rồi.

Khỏe miệng vẽ ra một đường cong với Tiêu Hải Thanh: "Chửi giỏi lắm."

"Đó là tự nhiên, gần đây mình còn thu lại một chút, bằng không tổ tông mười tám đời cậu ta cũng có thể bị mình đào ra mắng một lần." Tiêu Hải Thanh hất mái tóc dài một cái, làm ra một bộ dáng kiêu ngạo.

Bộ dáng này làm cho Cánh Vân Chiêu rất vui, gần đây lúc cô và Tiêu Hải Thanh bên nhau, lời nói đối phương vẫn dịu dàng nhỏ nhẹ, làm hại cô cho là đời này Tiêu Hải Thanh không giống với kiếp trước nữa!

Tường Hạ cũng sẽ chỉ dựa vào cái miệng này, nếu thật động thủ, một đấng mày râu sợ là còn không bằng cô gái lợi hại như Tiêu Hải Thanh, hôm nay được Tiêu Hải Thanh mắng cầu huyết đầy đầu, cũng không dám trả lời một câu nào, nhưng cậu ta lại sĩ diện, vội vàng tìm đồ của mình giả bộ nói sang chuyện khác, làm như chưa từng xảy ra cái gì.

"Con gà!" Tiêu Hải Thanh bĩu môi, khinh bỉ một câu. Thái độ này của Tường Hạ, trong lòng Diệp Thanh cũng không thoải mái, oán hận từ trên bực giảng đi xuống, tức giận đập mạnh cái bàn rồi ngồi xuống ghế, đáng tiếc không ai quan tâm đến, cuối cùng vẫn là an phận xuống.

Chớp mắt chính là thứ bảy, Cánh Vân Chiêu đã đi ra ngoài sớm, đi đến một con hẻm nhỏ.

Lần này chỉ mang theo một gốc cây nhân sâm, bán cũng không tệ, cũng muốn ông Từ xác nhận có khả năng thu mua hay không.

Không biết giá tiền gốc nhân sâm, có mấy ngàn khối một cân, nhưng có một số, mấy vạn thậm chí trăm vạn một gốc cây.

Gốc cây này của Cánh Vân Chiêu, tiêu tốn không ít không gian lam tuyến, dược liệu khác đều là dùng để tưới là sau khi pha loãng gấp mấy trăm lần, nhưng gốc nhân sâm này dùng tỷ lệ lam tuyến và nước là 1-10, nhân sâm này lên mỗi một cái râu dài cho nên giữ cẩn thận, ngay cả những tiểu trùng từ khi thấy cô lấy nhân sâm ra không gian cũng lưu luyến dính trên đầu gốc, đủ để chứng minh đây là một đồ tốt.

"Hôm nay không có thuốc à?" Sau khi học thuộc lòng xong sách thuốc, ông Từ giương mắt hỏi một câu.

"Có một gốc này muốn cho ông xem một chút, nếu được thì ông có thể thu, nếu không được có thể không cần miễn cưỡng....." Cánh Vân Chiêu trái lại cảm thấy ông lão này rất đáng thương, tính khí kì lạ như vậy, bên cạnh trừ học trò lạnh băng này, cũng không có người nào khác.

"Phí lời làm gì, có thì lấy ra, lắm điều....." Ông Từ lườm cô một cái.

Mặc dù chung đụng không nhiều lắm, nhưng trong lòng Cánh Vân Chiêu đã rõ ràng tính nết của ông lão này, hoàn toàn không để ý đến giọng nói chuyện của ông ấy, đưa tay lấy nhân sâm ra.

Ông lão này cũng thật lợi hại, cách một bọc giấy, nhưng dường như cũng có thể ngửi được mùi của nhân sâm, vẻ mặt lập tức trở nên kinh ngạc và bất đầu cẩn thận.

Cẩn thận cầm lấy đồ từ trên tay cô, vừa mở ra, con người đều muốn trợn lên: "Đồ tốt như vậy, mà lại dùng đồ hư bao bọc là sao hả? May nhờ râu này không gãy, nếu không sau này con cũng không cần tới nữa....."

Chương 55: Thanh Toán Xong Tiền Hàng

Dáng vẻ ông Từ vuốt nhân sâm giống như là một sắc quý nhân phụ nữ vậy, quan sát một lúc lâu phía trước phía sau, ánh mắt già nua cũng bốc lên lục quang* (*ánh sáng màu xanh lá cây).

"Ba trăm vạn, con lấy tiền đi, đồ giữ lại!" Ông Từ dứt khoát nói đơn giản, nhưng tay cũng không nói lòng được.

Nhưng ánh mắt nhìn Cảnh Vân Chiêu cũng càng ngày càng nóng bỏng, thật giống như cô chính là châu báu vậy, chỉ là trong lòng thờ dài, đồ tốt như vậy, ở kinh đô, cũng là khó gặp, nếu ông cắt đi thành từng miếng ăn là không được rồi, vẫn là pha rượu thì tốt hơn, cường thân kiện thể, để lâu được!

Lúc này Cảnh Vân Chiêu đã bị con số 300 vạn kia đập chổng mẹt, kiếp trước đừng nói là ba trăm vạn, chính là ba vạn khối, cô đều không có sờ qua!

Nhưng cô còn chưa có mất trí: "Ông Từ, nếu ông không có nhiều tiền như vậy hay là thôi đi, không nên bởi vì mua một gốc cây nhân sâm mà phải bán ngôi nhà này."

Ông Từ này không phải là một lão già sao? Làm gì có tiền chứ?

Nếu ông lão bởi vì tai họa này mà sau này không có chỗ đặt chân, tuổi già thê lương, khiến cô áy náy, dù sao ông đối với cô cũng rất tốt.

Ông Từ vừa nghe, lập tức dáng vẻ vừa một bộ phùng mang trợn mắt, chỉ là vừa định khiển trách, lại nghĩ tới nhân sâm trong tay, lập tức đập lửa, hiếm khi nói nhỏ nhẹ: "Con cũng quá coi thường ông, chút tiền này đối với ông mà nói không đáng kể chút nào! Hàng Uyên! Con phụ trách chuyển khoản cho con bé này đi."

Người đó gọi là Hàng Uyên, chính là người trung niên hơn ba mươi tuổi ở bên cạnh ông lão.

Khuôn mặt đối phương luôn là một bộ lạnh lùng, duy chỉ có lúc đối mặt với ông Từ thì thái độ mới cung kính tôn trọng, vẻ mặt cũng hiền hoà rất nhiều, nhưng lúc này Cảnh Vân Chiêu nói chuyện vui vẻ với ông Từ, thì nhìn thấy Hàng Uyên sẽ thân thiện hơn so với trước kia.

"Con không có thẻ ngân hàng." Cảnh Vân Chiêu cũng có chút lúng cuống tay chân. "Vậy Hàng Uyên đưa con đi làm một cái." Gương mặt ông Từ không nhịn được phát tay một cái, ôm nhân sâm bảo bối trở về phòng, chốc lát cũng không muốn ở lại.

Cảnh Vân Chiêu có chút bất đắc dĩ: "Chú Hàng Uyên, gốc cây nhân sâm thật đáng nhiều tiền như vậy?"

"Con mang đến gốc cây đủ năm, hơn nữa bề ngoài cũng không có bất kỳ tổn hại, giá tiền tự nhiên sẽ không thấp, nhưng vật tốt như vậy hiếm có." Chú Hàng Uyên kinh ngạc trong nháy mắt, mới trả lời.

Trong lòng Cảnh Vân Chiêu cũng gõ một hồi chuông báo động, bán nhân sâm này, một lần là đủ rồi, nếu số lần nhiều hơn nữa, chỉ sợ ông Từ đều không nhận được hồi nữa.

Nhưng không thể không nói, ông Từ cùng với chú Hàng Uyên đều là người tốt, lúc trước cô mang được liệu đến mặc dù giá trị không có đắt như nhân sâm này, nhưng chất lượng tất cả đều là tinh phẩm khó gặp, nhưng hai người sừng sốt không nói gì đã nhận, nếu là người khác, khẳng định cũng không nhận được nghi ngờ trong lòng mà đã hỏi lại mấy câu rồi.

Cái hẻm nhỏ vắng vẻ, nhưng khu vực quanh cũng có ngân hàng, Hàng Uyên đưa cô đi, tuy Cảnh Vân Chiêu nhỏ tuổi, nhưng không có dẫn đến sự chú ý của người khác.

Cô đi học cần không ít tiền, trong ngày thường cũng có chút tổn hao, cho nên trên người giữ lại hơn 10 vạn tiền mặt, tiền còn lại cũng chia ở hai thẻ ngân hàng.

Sau khi thanh toán tiền hàng, lúc này Cảnh Vân Chiêu mới đứng hẹn đi nhà hàng Hương Hải.

Nhà hàng Hương Hải ở trung tâm chợ, nhưng diện tích lại rất lớn, bên trong bài biện càng thêm hiển thị rõ tôn quý.

Cảnh Vân Chiêu từng nghe người nói qua, ông chủ của nhà hàng Hương Hải này cũng không phải người địa phương, mà là người của một đại gia tộc ở thủ đô, cũng nghe nói tổ tiên của ông chủ này xuất từ huyện Ninh Hương, thỉnh thoảng sẽ trở lại giỗ tổ, để cho tiện, mới có thể xây nhà hàng lớn như vậy.

"Vân Chiêu!" Vừa vào cửa, Tiêu Hải Thanh ngồi ở một chỗ chờ lập tức đứng dậy đi ra: "Bạn đến thật là muộn, mình còn tưởng rằng bạn cho mình leo cây đây nè!"

Chương 57: Xấu Quá Đi

Xung quanh bàn của Diệp Thanh đã ngồi đầy người, nói xong lời kia, làm bộ nhìn hai bàn một cái, trong mắt lộ ra vẻ mặt đáng tiếc: "Ai nha, không có chỗ ngồi đây..... Nếu không như vậy đi, mình bảo người ta thêm hai cái ghế, các bạn ngồi ở mọi phía sau mọi người nhé, khi gấp thức ăn sẽ dễ cho người khác giúp là được."

"Không cần làm phiền bạn, nếu tôi nói, các người một bàn này còn có chút chật chội, nếu có bạn học cảm thấy không thoải mái, tôi thật ra không ngại muốn mời cô ấy cùng ngồi chung với chúng tôi." Cảnh Vân Chiêu đi tới, nhìn Diệp Thanh, không sợ hãi chút nào.

Thân thể cô vốn là cao gầy, hôm nay lại đổi một thân quần áo mới, cô cảm thấy mặc cũng quá mộc mạc, cả người sạch sẽ thoáng mát, hơn nữa phong cách tự tin này, nhìn qua mới càng giống như là một thiên kim nhà giàu, thái độ nói chuyện nhẹ nhàng, lại làm cho Diệp Thanh cảm thấy một chút áp lực.

"Chúng tôi quang minh chính đại, bạn cũng không cần giả bộ cùng chúng tôi, bạn nói bạn đặt bàn, vậy ngược lại hỏi bạn một chút đặt ở đâu vậy? Hơn nữa, dù bạn thật sự đặt, nhưng có bằng chứng gì để chứng minh không phải Tiêu Hải Thanh trả tiền hay không? Ai cũng biết gia cảnh Tiêu Hải Thanh rất tốt, bạn ấy nhất định là có khả năng đó." Diệp Thanh làm rõ nói.

Cảnh Vân Chiêu sờ trán một cái, hoàn toàn hết ý kiến với Diệp Thanh này.

Mặc dù cô tuổi còn nhỏ, không hề hiểu chuyện, nhưng dưới tình hình trong nhà chịu khổ, lại vẫn có thể giả bộ không xảy ra chuyện gì, có thể thấy được bản chất đã xấu quá rồi.

Cảnh Vân Chiêu cũng lười nói nhảm với cô ta, vẫy tay với nhân viên phục vụ đi ngang qua bên cạnh: "Làm phiền cô dẫn chúng tôi đi phòng ngồi sao."

"Được ạ." Nhân viên phục vụ mỉm cười, làm việc siêng năng.

Nhà hàng Hương Hải có rất nhiều phòng ăn, tầng một cũng đều có chút tinh xảo, tầng hai hoàn cảnh phần lớn tương đối lãng mạn, tầng ba là thích hợp gia đình tụ hội, dịp quan trọng, về phần tầng 4, 5, phần nhiều là chính trị gia, doanh nhân trao đổi chỗ, sẽ không để cho người tùy tiện đi vào, có một mức độ riêng tư nhất định, lên cao nữa là phòng ở, tầng lầu càng cao, phục vụ và môi trường càng tốt.

Phòng này là Tiêu Hải Thanh đặt, bởi vì chỉ có hai người các cô, cho nên đặc biệt chọn một hoàn cảnh đẹp đẽ, nằm ở lầu hai, hơn nữa nếu mở rèm cửa sổ ra, cũng có thể nhìn thấy tình hình tầng dưới. Thái độ Cảnh Vân Chiêu hơi thật sự khiến cho Diệp Thanh tức giận không nhẹ.

Nhưng chỉ chớp mắt vừa nghĩ, rồi lại tiêu tan, Cảnh Vân Chiêu có tiền hay không còn phải đợi đến bữa tiệc lúc kết thúc lại nói.

Khẽ hừ một tiếng, hất đầu ngồi xuống: "Mọi người chúng ta ăn trước đi, không cần phải để ý đến các bạn ấy!"

Trong lòng những bạn học này cũng đều có một nguyên tắc tiêu chuẩn, ngược lại cũng cảm thấy Cảnh Vân Chiêu và Tiêu Hải Thanh không có chuyện gì, nhưng dù sao cũng là sinh nhật Diệp Thanh, ở đây ai cũng chẳng thể khiến cho Diệp Thanh không vui, coi như là cho cô ta mặt mũi.

Diệp Thanh lập tức bảo người ta mang thức ăn lên, trong chốc lát phục vụ đã mang đầy một bàn thức ăn ngon, mùi vị thức ăn ở nhà hàng Hương Hải này là ngon nhất huyện Ninh Hương, gần như trong nháy mắt hấp dẫn chú ý của mọi người, nơi nào còn nhớ rõ mới vừa không vui, trong tay bụng đã bắt đầu ăn mừng.

Mà lúc này Cảnh Vân Chiêu và Tiêu Hải Thanh đã đến phòng ngồi sao, vừa vào phòng, Cảnh Vân Chiêu lại cảm thấy tâm tình buồn lòng rất nhiều.

Phòng ngồi sao này bố trí hơi tối, dưới chân đạp chính là thủy tinh trong suốt, thủy tinh phía dưới còn lại là cảnh trí ngôi sao trên trời, ý nghĩa là chân đạp lên ngôi sao nhỏ, mà tinh xảo nhất là hình chiếu đến bốn phía, giống như sống trong ảo cảnh vậy, rất đẹp.

Phòng tương đối đặc biệt, quan tâm là tâm hồn hưởng thụ, cho nên giá tiền cũng rất đắt.

Về mặt Tiêu Hải Thanh đây xin lỗi mỉm cười với Cảnh Vân Chiêu: "Vân Chiêu, phòng này còn phải thu thêm các khoản phí khác....."

Lúc trước cô đặt phòng này thật sự không nghĩ để cho Cảnh Vân Chiêu trả tiền, tuy nhà hàng Hương Hải này có rất nhiều phòng, nhưng có rất nhiều khách, trong lúc đó đổi phòng rất khó khăn.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiêu Nữ Bá Sĩ* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Tự Tìm Khó Chịu

Tiêu Hải Thanh chỉ sợ trên người Cảnh Vân Chiêu không mang theo nhiều tiền mặt, nên cô nhắc nhở trước một chút, vốn định móc tiền ra, lại lo lắng đã thương lòng tự ái của Cảnh Vân Chiêu, trong lòng cũng rất rối rắm suy nghĩ này.

Nhưng Cảnh Vân Chiêu lại thật giống như người không có chuyện gì, chỉ gật đầu một cái, sau đó an an ổn ổn ngồi xuống.

Màu sắc tất cả các món ăn này đều là đặt trước tốt rồi, Cảnh Vân Chiêu vừa đứng cũng đói bụng, dù sao chỉ có hai người cô và Tiêu Hải Thanh, hoàn toàn không cần phải đề dặt khách khí, trực tiếp bảo nhân viên phục vụ mang thức ăn lên.

Gia cảnh Tiêu Hải Thanh tốt, lúc chọn món ăn cũng không nghĩ quá nhiều, mắt nhìn một số món ăn tình sảo đắt tiền, cũng có chút đứng ngồi không yên.

Đứng trước thức ăn lạnh thì còn có thể tiếp nhận, nhưng đến phía sau.....

"Quê trai ngọc kèm châu liên tục, Uyên Ương Phi Thúy Kim Yêu Đái, Bích Ba Du Long tình ý dài, long phượng vũ cánh ngất trời bay,....." (nguyên văn)

Trên thực tế, cũng chính là nước xốt chiên xào, tôm hùm tời, cổ pháp chưng Thạch Ban, vây cá mập Phật.....(Edit: Không biết đúng hay không?)

Dĩ nhiên, đây vẫn chỉ là một phần nhỏ, vì tranh giọng điệu, Tiêu Hải Thanh gần như là gọi món chính bên trong một lần, trước không nói tên thức ăn mờ mịt đoán không ra là cái gì, chính là ăn vào trong miệng cũng là rất lạ, thậm chí bên trong này có chút xanh xao, trước kia Cảnh Vân Chiêu nghe cũng không có nghe qua.

"Cái đó..... Vân Chiêu, đồ mắc như vậy mà mình lại để cho một mình bạn trả tiền cũng rất xin lỗi đi, nếu không như thế này, chúng ta mỗi người trả một nửa được không?" Tiêu Hải Thanh thử dò xét nói.

Cảnh Vân Chiêu đang ăn vui vẻ: "Không cần phải như vậy, nói mình mời khách mà, món ăn hơi nhiều một chút cũng không còn quan trọng, đóng gói lại mình xách về, chỗ mình ở còn có hai người bạn, đặt ở trong tủ lạnh ăn trong nhiều ngày."

Cảnh Vân Chiêu vừa nói như thế, Tiêu Hải Thanh tội lỗi hơn: "Trách mình đi, mình chỉ muốn vui vẻ, cũng không có đúng mực."

"Bạn biết là tốt rồi, lãng phí đáng xấu hổ, cho nên bạn phải ăn nhiều vào, chúng ta phải tiêu diệt các thức ăn này sạch sẽ mới được!" Cảnh Vân Chiêu vui đầu tiếp tục, dù sao trong nhà cũng không có người ngoài, vuốt vuốt tay áo, đột biến nhanh như gió.

"Mình còn tưởng rằng học sinh giỏi đều là người không có thái độ ăn như thế, hoá ra khả năng của bạn là như vậy." Về mặt Tiêu Hải Thanh sầu sảo không nhận được cười nói, nét mặt kia càng thú vị hơn.

Nhưng Tiêu Hải Thanh cũng thầm thở dài một tiếng, đừng thấy hành động này của Cảnh Vân Chiêu có chút lời thôi léch thếch, tại sao không thể nhìn ra được đáng về thô tục chứ, hành động giống nhau rơi vào không cùng một người thật là hoàn toàn khác nhau.

Nhìn Cảnh Vân Chiêu ăn hương vị ngọt ngào như thế, Tiêu Hải Thanh cũng không nhận được chếp miệng, cuối cùng bằng bất cứ giá nào: "Bạn chậm một chút, để lại cho mình một chút đi..... A a a! Thức ăn này thật là ngon nhất, trở lại một hộp, không cho phép giành với mình....."

Hai người ăn khí thế ngất trời, chỉ chớp lát cửa phòng bao này lại mở ra.

"Hai vị khách, khách lâu dưới tặng cho các người một đĩa hải sản đắt tiền, xin từ từ dùng." Phục vụ viên khách khí đã bùng lên, hai người vừa nhìn, nhưng chỉ thấy là cá ăn còn dư lại hành trộn đậu hũ mà thôi.

Khách lâu dưới? Trừ Diệp Thanh cũng không còn có người khác.

Tiêu Hải Thanh không có lên tiếng, Cảnh Vân Chiêu đưa tay lấy một món ăn đưa vào trong tay nhân viên: "Làm phiền cô đưa cái này trở về, cũng nói cho bạn học nữ đưa đồ ăn cho cô, hãy nói..... Thức ăn này mùi vị không tệ, để cho bạn ấy ném một chút nhỏ, nếu như bạn ấy hỏi tên món ăn cùng với nguyên liệu, nói thật là được."

Cảnh Vân Chiêu cũng không hào phóng như vậy, đưa về món ăn này thật sự là sơn hào hải vị, được đặt tên là San Hồ Bách Hoa Bào, màu nước tươi đẹp, nhưng chỉ còn lại nước canh cùng với trang sức khắc hoa phía trên mà thôi, món ăn này giá trị hơn 1600, Diệp Thanh nhìn trúng một cái sợ là có thể tức giận học máu thôi.

Cảnh Vân Chiêu chưa từng có ý tứ khoe của, nếu như Diệp Thanh không trêu chọc cô, bữa cơm này cô an tâm ăn cơm còn chưa tính, cô tình đời phương lại đuổi tận cùng không buông, tự tìm khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiêu Nữ Bá Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Bẽ Mặt

Lúc nhân viên phục vụ kia đưa đồ ăn vốn cũng có chút bối rối, nếu như nói nữ sinh lầu dưới không phải khách rất quen thuộc của nhà hàng, cô ta cũng sẽ không đưa món ăn đến bàn khác.

Lúc này thấy khách không có tức giận, còn để cho cô ta bưng đồ ăn thừa trở về đáp lễ đối phương, trong lòng cũng vui vẻ một chút.

Nhìn dáng vẻ này, hai vị khách này không dễ đối phó à? Chỉ là, rõ ràng mình phục vụ một bàn lầu dưới không so sánh được với hai vị khách trước mặt này.

Hơn nữa nữ sinh này nói chuyện, vóc người đẹp không nói, vẻ ngoài cũng là tuyệt đẹp, hơn nữa khí chất này càng thêm cao quý, chính là thiên kim của một đại gia tộc nào đó mới đúng?

Nhân viên phục vụ lịch sự đồng ý, làm theo lời dặn của Cảnh Vân Chiêu.

"Bạn cũng rất hư hỏng nha, Diệp Thanh rất sợ mất sĩ diện, bạn lại đưa hành lá trộn đậu hũ còn sót lại, trong lòng cô ta ước gì bạn một nghèo hai trắng không đủ khả năng để ăn một bữa cơm đó, bạn lại dứt khoát trực tiếp làm mất mặt như vậy! Đúng rồi, lúc mình tới có nghe được, một bàn kia của Diệp Thanh ghi rõ là 1600 đồng, nói cách khác, chúng ta đưa món ăn này đi, là trị giá bằng một bàn món ăn của cô ta đó!" Tiêu Hải Thanh cười càng vui sướng hơn, giống như đã thấy dáng vẻ Diệp Thanh giận sôi lên vậy.

Cảnh Vân Chiêu kéo khoe môi: "Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, mình thật sự không muốn trêu chọc cô ta."

Diệp Thanh nhắm vào chính mình đơn giản là có hai nguyên nhân.

Thứ nhất, thành tích của cô vẫn là đứng nhất toàn trường, trong cùng một lớp, Diệp Thanh lớp phó học tập tuyệt đối là trực tiếp không bằng cô.

Thứ hai, có lẽ là vì Tường Hạ.

Diệp Thanh thích Tường Hạ là mọi người đều biết sự thật, nhưng Tường Hạ lại thích Kiều Hồng Diệp, vì Kiều Hồng Diệp quản nhiều chuyện của cô, mà Diệp Thanh lấy mình làm người trung tâm, khẳng định cho là giữa cô và Tường Hạ có quan hệ mờ ám gì đó, hơn nữa hoàn cảnh gia đình của cô, càng làm cho Diệp Thanh cảm thấy, sự tồn tại của cô vũ nhục cuộc sống đầy tự hào của cô ta. "Cảnh Vân Chiêu, có ai đã từng nói rằng bạn thay đổi rất nhiều hay không? Mình có ấn tượng sâu sắc với bạn, trước kia chính là học giỏi, bên ngoài truyền ra bạn lợi hại như vậy, nhưng trên thực tế thì, ai có thể bắt nạt, nhưng gần đây giống như không phải như vậy, bạn thật sự lợi hại, mấy lần bị người bắt nạt cũng không ăn thua thiệt, suýt nữa gây ra án mạng lớn, nhưng chỉ là chọc ra chút mùi tanh mà thôi, không có ảnh hưởng gì cả." Tiêu Hải Thanh nói xong, không nhìn được giờ lên ngón tay cái, mặt than thở.

Hai mắt Cảnh Vân Chiêu cong lên một chút: "Bạn không phải lợi hại sao? Câu nói đầu tiên có thể dọa được Tường Hạ run rẩy cả người."

Còn nữa, kiếp trước còn phát triển thành một nữ cường nhân cao siêu nữa chứ, mặc dù danh tiếng không tốt trong phương diện tình cảm, nhưng vẫn lợi hại không ai dám trêu chọc.

"Hai ta muốn thoải phòng lẫn nhau như vậy hay sao? Mình sẽ đồ mặt đấy nha!" Tiêu Hải Thanh cười to nói.

"Thật sao? Là rượu đỏ gây ra đấy chứ?" Cảnh Vân Chiêu cũng vui vẻ nói, đưa tay chạm vào ly của Tiêu Hải Thanh, uống một hơi cạn sạch.

Không khí càng cay càng tốt, nhưng đại sảnh bên kia, Diệp Thanh đã bị lửa giận làm đầu óc choáng váng.

Cảm thấy mất mặt, trên mặt nóng hừng hực, ngượng đến luống cuống!

Cảnh Vân Chiêu, da mặt thật là dày mà, không biết bưng đồ ăn thừa từ nơi nào đến, dùng để nhục nhã cô ta!

"Tại sao khách sạn các người lại như vậy hả?! Người khác bảo các người đưa cái gì tới đây thì các người sẽ đưa nó tới đây hay sao? Đây chính là đồ ăn thừa đã dính nước miếng của người khác rồi, ai biết bên trong có bao nhiêu vi khuẩn chứ, không chừng trên người mới vừa rồi dùng bữa còn có bệnh nữa đấy!" Diệp Thanh cũng không nể mặt mũi, nói chuyện chanh chua.

Ngồi ở bên cạnh nàng Tường Hạ nhú mày một cái: "Diệp Thanh, bạn đừng âm ỉ, các bạn học đều ở đây, rất khó coi."

Diệp Thanh vừa nghe, càng đau lòng: "Thế nào khó coi? Còn có chuyện khó coi hơn chuyện người dùng đồ ăn thừa vũ nhục hay sao? Mình tốt bụng đưa cho cô ta một món đất tiền, cô ta tặng cho mình cái gì đây? Nếu cô ta thật sự có bản lĩnh, sao không tặng cá chưa ăn qua? Cổ tình đưa đồ ăn thừa, cảm thấy mình là tên ăn xin sao?!"

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiêu Nữ Bá Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Tự Cho Là Đúng

Diệp Thanh đỏ ngầu cả mặt, dường như hoàn toàn quên mất chuyện ai là người tặng món ăn trước, lúc này nhìn đồ ăn thừa đắt giá kia, trong lòng không không chế được mà ghen tỵ.

Cảnh Vân Chiêu không phải là một con nhỏ không cha không mẹ sao? Tại sao có thể nhục cô ta như vậy chứ?!

"Diệp Thanh, bạn đừng như vậy, mới vừa rồi là chúng ta đưa đồ ăn thừa đi qua trước....." Bên cạnh một bạn học nữ không nhìn nổi, lên tiếng nhắc nhở.

Diệp Thanh là lớp phó học tập, bình thường nói chuyện rất nhỏ nhẹ, tính tình rất tốt, ai biết gần đây thay đổi lớn như vậy, nhất là bây giờ, trước mặt nhiều người như vậy, hét to vì một món ăn, như người đàn bà chanh chua vậy, mắc cỡ chết người.

Đều là mười lăm mười sáu tuổi, vốn là sĩ diện hảo, Diệp Thanh ảm ỉ như vậy ai có thể chịu được?

"Mình đưa trước thì thế nào! Món ăn mà mình đưa cũng còn nhiều như vậy, cô ta thì sao?! Thức ăn gì đó cũng đã ăn sạch, bẩn thỉu! Nếu bạn thay cô ta nói chuyện thì bạn ăn đi!"

Diệp Thanh rất tức giận, đưa tay đoạt đĩa thức ăn thừa từ trong tay nhân viên, trực tiếp đặt mạnh xuống trước mặt bạn học nữ vừa nói chuyện, lập tức, cái đĩa phát ra tiếng vang va chạm, một ít nước canh văng đến khắp nơi trên bàn, trên người trên mặt mấy bạn học cũng dính không ít.

Sau khi Diệp Thanh hành động đã có chút hối hận, cô ta thật sự là quá mức tức giận, nhưng lời đã nói ra khỏi miệng, muốn thu hồi lại đã không thể nào, hơn nữa, cô ta vốn là sĩ diện, theo bản năng nghiêng đầu đi, về mặt vẫn là tức giận.

Lúc này mọi người cũng đều không bình tĩnh, Diệp Thanh tức giận Cảnh Vân Chiêu, tại sao sự tức giận này lại rơi trên đầu của bọn họ?!

Cho dù bọn họ ăn gì đó của Diệp Thanh, nhưng quả thật Diệp Thanh chủ động mời, còn không phải là vì chúc phúc sinh nhật của cô ta hay sao? Bây giờ thì tốt hơn, cũng không còn ăn được món gì ngon nữa, vẫn còn chọc một thân rối loạn!

"Bạn cũng thật là quá đáng mà! Bạn thật sự cho rằng bạn là lớp phó học tập thì rất giỏi sao! Tối thiểu trong mắt người ta Cảnh Vân Chiêu không bắt nạt bạn học giống như bạn! Bạn tốt hơn nói xin lỗi ngay lập tức, nếu không sau này mọi người chúng ta coi như không có người như bạn trong lớp." Một bạn học nam tức giận đứng đứng lên nói ra.

"Bạn muốn Cảnh Vân Chiêu cô lập tôi như vậy sao? Bạn cho rằng bạn là ai! Bây giờ bạn đừng quên bạn ăn của tôi uống của tôi đấy, có tư cách gì dạy dỗ tôi như vậy hả? Lại nói tôi làm gì sai, các bạn là dự sinh nhật của tôi, tại sao lại thay Cảnh Vân Chiêu nói chuyện!" Diệp Thanh vẫn như cũ chết cứng không hồi cái.

Trong lòng quả thật có chút sợ, có thể để cho cô ta cúi đầu nhận thua, không thể nào.

Cô ta thốt ra lời này, các bạn học cũng đều bị chọc tức, âm thanh mấy người cãi vã cũng không nhỏ, chọc cho người xung quanh không ngừng quàng tới ánh mắt khác thường.

Về mặt Diệp Thanh rất đỏ, lại gất gao chịu đựng.

"Diệp Thanh, tôi còn nghĩ rằng tính tình bạn dịu dàng chứ, không ngờ bạn là người như vậy, nhưng chuyện này xác thực cũng là Cảnh Vân Chiêu quá mức hẹp hòi, đưa đồ ăn còn chưa tính, cô tình đưa một đồ ăn thừa, nếu không như vậy đi, Diệp Thanh, nếu bạn để cho người làm hai phần San Hô Bách Hoa Bào để cho mọi người nếm thử một chút, coi như là chịu nhận lỗi rồi, hôm nay mọi người là ra ngoài chơi, cũng không thể bởi vì một người mà mất hòa khí có phải hay không....." Trương Hạ nổi danh là người hiền lành, vào giờ phút này, vẫn không quên nói lời hữu ích.

Nhưng cậu ta nói lời này, làm cho người ta không thích, ngay cả người bên cạnh bàn đều có chút buồn cười.

Nam sinh này còn nhỏ tuổi, nhưng lại là người tự cho mình là người công bình, hơn nữa còn có chút ích kỷ, người khác cũng mau đánh nhau, cậu ta ngược lại, còn muốn món ăn kia, thậm chí còn không quên chiếm tiện nghi của cô gái người ta nữa.

Dĩ nhiên, Trương Hạ không nghĩ như vậy, cậu ta chỉ cảm thấy, nếu mọi người cãi nhau bởi vì San Hô Bách Hoa Bào, vậy thì dùng San Hô Bách Hoa Bào giải quyết là được, Diệp Thanh cũng thể hiện rộng lượng hơn, khiến Cảnh Vân Chiêu nhìn một chút, cô ta phí hết tâm tư tìm đến món ăn, ở trong mắt bọn họ thật ra thì chẳng đáng là gì, tùy thời muốn ăn thì có thể ăn.....

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiêu Nữ Bá Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Xảy Ra Ngoài Ý Muốn

Lúc này Tường Hạ cảm thấy mình khiêm tốn rộng lượng, nghĩ mình là người đóng vai trò quan trọng, nhưng Diệp Thanh vừa nghe, sắc mặt từ đỏ chuyển trắng.

Sở dĩ cô ta tức giận cũng không phải bởi vì Cảnh Vân Chiêu tặng món ăn còn dư lại tới đây, mà bởi vì là giá trị đĩa thức ăn này!

Một bàn món ăn của cô ta đã đắt giá rồi, bây giờ để cho cô ta đi gọi hai phần như vậy? Cô ta lấy nhiều tiền ở đâu ra đây!

Hơn nữa sinh nhật lần này, cô ta cầu xin cha mẹ thật lâu mới có được 500 đồng, nhưng số tiền đó đâu có đủ? Không có cách nào khác, chỉ có thể bán quà tặng trang sức sinh nhật cha mẹ tặng lúc trước, mua cho mình mấy bộ quần áo xinh đẹp, tiền còn lại chỉ đủ mời khách ăn cơm. Sun520.Lê.Quý.Đôn

"Tường Hạ bạn đừng nói nữa, mọi người chúng ta cũng không phải là tên ăn xin, cho nên mọi người cũng không phải nhìn trúng bữa cơm này, mà là cho cô ta một cái nhân tình, lại không nghĩ rằng cô ta bắt nạt người như vậy, nếu chúng ta không muốn tiếp tục ở lại, vậy thì đi trước đây!" Nữ sinh bị nước canh văng dính trên người đứng lên, cầm áo khoác lên chuẩn bị rời đi.

Nhưng Diệp Thanh lại nóng nảy, có người nữ sinh dẫn đầu, những người khác sao có thể ngồi yên? Cô ta không phải mắt mặt hơn sao!?

Lập tức, vội vàng tiến lên ngăn lại: "Không được đi!"

"Chân dài ở trên người tôi, bạn sao không cho tôi đi được chứ!" Nữ sinh trực tiếp hất tay Diệp Thanh ra, trừng mắt cả giận nói.

Nữ sinh tên là Dương Diễm Diễm, trước kia quan hệ rất tốt với Diệp Thanh, nhưng trước kia Diệp Thanh đối với mọi người cũng không phải là sắc mặt này, với lại, hôm nay ăn mừng sinh nhật Diệp Thanh, cô ta còn đặc biệt đổi một thân quần áo mới, coi như là cho Diệp Thanh mặt mũi, cũng không muốn mình mất mặt, nhưng Diệp Thanh thì khác, một bàn nước canh văng tới đây, quần áo mới cũng bị bẩn, sau khi về nhà còn không biết cha mẹ khiển trách cô ta thế nào nữa đây! Sun520.Lê.Quý.Đôn

"Chính là không cho phép! Bạn mới vừa ăn cái gì cũng là tôi mua! Bạn phải nghe tôi!" Diệp Thanh bắt đầu quấy nhiễu.

Dương Diễm Diễm tức đỏ mặt: "Bao nhiêu tiền thì thứ hai tôi trả lại bạn là được, bây giờ bạn cút ngay cho tôi!"

"Bạn mới cút! Trả không nổi tiền bạn cứ việc nói thẳng, tức giận nói ăn vạ thì có bản lĩnh gì chứ!" Diệp Thanh càng tức giận hơn, hai người lập tức không tránh được thân thể tiếp xúc.

Dương Diễm Diễm là quyết tâm phải đi, sao có thể từ bỏ ý đồ, cũng dùng hết hơi sức muốn xông qua, nhưng Diệp Thanh động thủ có chút vô lại, cào da cô ta (DDD) đau rất, dưới sự tức giận, dứt khoát xé quần áo trong tay, trực tiếp đánh nhau với Diệp Thanh!

Những người bên cạnh nhìn mắt choáng váng, có mấy người khuyên can, có mấy người tiến lên giúp một tay, trong khoảng thời gian ngắn khí thế ngất trời, loạn thành một đoàn.

Nhân viên phục vụ vừa nhìn cảnh thế này, bỗng cảm thấy có chuyện xấu, vội vàng đi gọi bảo vệ, chỉ là nhân viên phục vụ mới vừa đi, lại thấy Dương Diễm Diễm không biết sao thân thể mất thăng bằng, cả người ngã về phía bàn ghế.....

"A ——" Tiếng hét bén nhọn, khiến cho lòng người tê rần.

Cảnh Vân Chiêu đang mở rèm cửa sổ ra, vừa nhìn thấy cảnh này, trong lòng giật mình: "Không hay rồi, lầu dưới đã xảy ra chuyện, chúng ta đi xuống thôi!"

"Sao thế? Có phải Diệp Thanh lại náo cái gì? Chúng ta quan tâm người ta làm cái gì....." Tiêu Hải Thanh trả lời vì không có nhìn thấy tình hình, mặt đỏ ửng đi tới phía trước cửa sổ vừa nhìn, cũng giật thót mình, trong nháy mắt đầu tỉnh táo ngay, vừa quay đầu, Cảnh Vân Chiêu đã vội vã ra ngoài.

Lầu dưới hoảng loạn, một đám bạn học càng thêm nom nớp lo sợ, dù sao vẫn là đứa bé, sợ đến tay chân luống cuống.

Chỉ thấy cái trán Dương Diễm Diễm chảy máu tươi đỏ chói, tay che mắt phải, máu tươi chảy xuống cái trán, nhìn qua rất kinh khủng.

"Tránh ra!" Cảnh Vân Chiêu vội vàng tiến lên, gạt tay Dương Diễm Diễm ra vừa nhìn, chỉ thấy con mắt có chút lồi ra, máu bầm trong mắt thật đáng sợ.

Chương 62 - Cấp cứu

Edit: Sun520.Lê.Quý.Đôn

Con mắt Dương Diễm Diễm bị thương không nhẹ, nếu không kịp thời xử lý, tuyệt đối sẽ để lại hậu di chứng rất lớn! Huống chi, ngoại trừ mắt cô ta bị thương ở ngoài, cái trán bị thương cũng không nhỏ, cho dù xe cứu thương đến, sợ rằng trước tiên cũng là xử lý cái trán ra máu, mà không phải nhắm vào ánh mắt của cô ta. Sun520.Lê.Quý.Đôn

"Gọi xe cứu thương chưa!?" Tiêu Hải Thanh vừa xuất hiện lập tức khẩn trương hỏi.

"Hải Thanh, sát vách chính là tiệm thuốc, bạn đi mua một chút xích thạch chi mạt và đương quy mạt về đây! Phải nhanh lên một chút!" Cảnh Vân Chiêu vội vàng nói một tiếng, quay đầu lại nhìn chằm chằm nhân viên phục vụ đang hốt hoảng: "Làm phiền cô tìm một chút thịt heo tươi mới tới đây, tôi cần dùng gấp!"

Mặc dù Tiêu Hải Thanh không hiểu ý tứ của Cảnh Vân Chiêu, nhưng cô vẫn đồng ý phân phó của cô (CVC), bên cạnh khách sạn này lại có một tiệm thuốc, nhanh chân chạy tới.

Nhưng nhân viên phục vụ kia thì rất do dự: "Xe cứu thương lập tức sẽ đến....."

Người bạn học này bị thương nặng như vậy, cô ta chắc chắn cũng phải chịu một chút trách nhiệm, ngộ nhỡ nữ sinh kì lạ này làm cho vết thương lớn hơn thì làm thế nào? Cô ta cũng gánh không nổi.....

Cảnh Vân Chiêu cũng có thể hiểu ý nghĩ của những người này, nhưng lúc này lửa giận càng nhiều hơn một chút.

"Nhanh một chút! Sau này nếu con mắt này của bạn ấy xảy ra vấn đề gì, cô có thể chịu trách nhiệm không hả!" Cảnh Vân Chiêu lạnh giọng rống lên một câu.

Khí thế kia dọa mọi người giật mình, mà lúc này Dương Diễm Diễm đã đau đến hôn mê bất tỉnh.

Người phản ứng là không lừa được người, nếu như con mắt này bị thương không nặng, Dương Diễm Diễm cũng sẽ không che chặt trước, huống chi, ánh mắt là yếu ớt nhất.

"Làm theo yêu cầu của cô ấy đi." Mọi người đang lo lắng, vang lên một giọng nói từ tính mà xa lạ.

Cảnh Vân Chiêu nhìn lướt qua, đối diện với đôi mắt hoa đào, trong khoảnh khắc lướt qua đó, cô cũng không nhớ rõ gương mặt đó.

Người đàn ông xa lạ kia vừa nói, nhân viên phục vụ kia hết sức nghe lời đi ra phía sau, lúc này Cảnh Vân Chiêu mới yên tâm.

Tốc độ của Tiêu Hải Thanh rất nhanh, không có qua hai phút, cũng đã mang theo thứ mà Cảnh Vân Chiêu muốn trở lại, chờ nhân viên phục vụ lấy ra thịt heo, Cảnh Vân Chiêu làm theo những bước trong trí nhớ, trộn lẫn hai loại dược liệu vào trong thịt heo, sau đó đắp vào phía trên con mắt hơi lõm ra của Dương Diễm.

Mắt của cô ta có chút nhô ra, còn cần nhẹ nhàng ép trở về, một lát sau, chỉ nhìn thấy máu độc chảy ra khỏi mắt của cô ta, lúc này Cảnh Vân Chiêu mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng nhớ tới mình mới vừa theo bản năng hành động cứu trị, Cảnh Vân Chiêu cũng cảm thấy sợ hãi.

Mới vừa quá mức vội vàng, thậm chí căn bản quên mình học y không tốt, nhưng cũng may, cô vẫn hiểu cơ sở một chút, hơn nữa cô từng vững vàng làm cách cứu trị này rồi, trong đầu lại hấp thu nhiều tinh túy bên trong Nạp Linh Ngọc, lúc này vận dụng, cũng không xa lạ, ngược lại tốt giống như từng làm qua vô số lần vậy, bắt vào tay rõ ràng.

Sẽ mất một lúc để lấy máu độc trong mắt của Dương Diễm Diễm, sau đó chờ xe cứu thương đến, trực tiếp đưa người đi bệnh viện. Sun520.Lê.Quý.Đôn

"Cô bé này, sợ rằng cô phải cùng đi với chúng tôi một chuyến." Người đàn ông vừa rồi đột nhiên mở miệng nhắc nhở.

Cảnh Vân Chiêu sững sờ, lại nghe đối phương tiếp tục nói: "Mới vừa rồi cô sơ cứu cho cô ta không phải sao? Nếu như xảy ra vấn đề gì, còn cần cô kịp thời phụ trách."

Khoé miệng Cảnh Vân Chiêu rụt rụt, nhưng cũng không có sự kháng cự, chỉ nhẹ gật đầu cùng lên xe.

Trên xe cứu thương, nhân viên cứu hộ xử lý một ít đơn giản để cầm máu, trong lòng Cảnh Vân Chiêu hiểu rõ, đã xác định Dương Diễm Diễm sẽ không có gì đáng ngại, cũng không có lo lắng nữa, lúc này mới cẩn thận nhìn người đàn ông xa lạ này.

Lời của anh ta khiến nhân viên phục vụ nghe theo như thế, lại một đường đi theo tới đây, có lẽ là người quản lý khách sạn Hương Hải rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiêu Nữ Bá Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Mang Đến Vận Đào Hoa

Người đàn ông này vóc người cao lớn, khoảng chừng 24 - 25, trên người cổ áo sơ mi trắng mờ mờ, lộ ra một sợi dây chuyền màu bạc song hoàn, chất liệu đặc biệt cũng không tốt cho lắm, vội vã đi ra ngoài, cho nên còn chưa kịp mặc chiếc áo khoác màu xanh dương đậm trong tay.

Chỉ là, dường như cũng không lạnh, thân thể nghiêng về phía sau một chút, mày khẽ cau lại.

Lúc này Cảnh Vân Chiêu mới chú ý tới diện mạo của anh ta, rất đẹp trai, mặc dù đôi mắt hoa đào không mang nụ cười nhưng cũng có chút gây nhẹ, môi

mỏng giờ lên, da thịt thì trắng nõn, phối hợp với hình dáng rất hoàn mỹ.

Chỉ là nhìn qua mang theo mấy phần mùi quần áo lụa là, hơn nữa diện mạo này, mang đến vận đào hoa.

Cảnh Vân Chiêu vẫn cảm thấy, người đàn ông này giản dị một chút mới tốt, đáng đáp một người đàn ông mà còn ưu tú hơn phụ nữ, người bình thường không thể không chế nôi.

Ánh mắt dừng lại chỉ mấy giây, trực tiếp quay qua chỗ khác.

"Dáng vẻ của tôi xấu xí lắm sao?" Hành động của Cảnh Vân Chiêu đưa tới sự chú ý của đối phương, con người đen như mực nhìn chăm chăm cô, cũng quan sát một lúc rồi.

Cảnh Vân Chiêu có chút cảm thấy không giải thích được: "Hoàn hảo."

Hoàn hảo? Lê Thiếu Vân mỉm cười càng đậm, anh sống lâu như thế, vẫn là lần đầu có người dùng hai chữ này hình dung diện mạo của anh như vậy.

Mới vừa ở khách sạn, anh dựa vào một góc ở lầu dưới, nghe được không ít lần cái tên "Cảnh Vân Chiêu", mà chuyện xảy ra một màn kia, anh chính mắt nhìn thấy nữ sinh này từ lầu hai chạy như bay xuống, hình như chính là nhân vật chính trong miệng mấy nữ sinh ầu ẩu đó. Sun520 – Diễn.Đàn.Lê.Quý.Đôn

"Mới vừa dùng đồ ăn thừa đuổi người chính là cô phải không?" Lê Thiếu Vân cười híp mắt mở miệng nói.

Có thể nói, bàn đồ ăn thừa là nguồn gốc phát sinh cảnh đâm máu này.

"Không sai, nhưng vị tiền sinh này, là nhân viên phục vụ của các người đưa thức ăn còn dư lại của người khác đến trước mặt của tôi trước, tôi ăn miếng trả miếng không có vấn đề gì chứ?" Cảnh Vân Chiêu theo bản năng nói. Người đàn ông này thật khó hiểu, chẳng lẽ thấy cô tuổi còn nhỏ, nghĩ tới để cho cô gánh chịu tai nạn này sao?

Vừa nhìn dáng vẻ phòng bị của Cảnh Vân Chiêu, Lê Thiếu Vân lập tức nói: "Dĩ nhiên là không có vấn đề, tôi chỉ tò mò hỏi một chút mà thôi." Sun520 – Diễn.Đàn.Lê.Quý.Đôn

Cảnh Vân Chiêu nhìn anh một cái, không có tiếp tục quan tâm, dù sao Dương Diễm Diễm còn nằm ở nơi đó, những chuyện khác trở về đầu nói thì tương đối tốt hơn.

Nhà hàng Hương Hải vốn ở vị trí trung tâm huyện Ninh Hương, cách bệnh viện cũng chỉ có mấy con phố mà thôi, chẳng bao lâu đã đến nơi, Dương Diễm Diễm trực tiếp được đẩy vào phòng cấp cứu, còn dư lại hai người Cảnh Vân Chiêu mắt lớn trừng mắt nhỏ.

Nhưng lúc này Cảnh Vân Chiêu đột nhiên nhớ tới, hình như Diệp Thanh chạy mất rồi.

Mới vừa rồi lúc xe cứu thương đến, hiển nhiên không thấy Diệp Thanh, bằng không khẳng định cũng phải cùng đi đến chứ.

Dương Diễm Diễm không hiểu sao lại vào bệnh viện, sau khi những bạn học khác tỉnh lại, trong chốc lát cũng đều chạy tới, bạn học biết nhà họ Dương đã gọi điện thoại tới thông báo.

Lúc cha mẹ Dương Diễm Diễm nghe được tin tức kia cũng có chút bối rối, không hiểu tại sao con gái đi ăn cơm, lại bị đưa vào bệnh viện!

Chỉ là lúc đợi cha mẹ cô ta chạy tới nơi, vết thương của Dương Diễm Diễm đã băng bó kỹ, người cũng đã nằm an tĩnh ngủ mê man ở trong phòng bệnh rồi.

"Anh là chủ khách sạn phải không?! Nếu con gái của tôi xảy ra chuyện không hay, tôi chính là liều mạng cũng phải đòi cái công đạo cùng với các người đó!" Mẹ Dương vừa đến, vọt thẳng đến trước giường, thấy dáng vẻ của con gái, rất đau lòng, quay đầu nhìn về phía Lê Thiếu Vân hung hăng nói.

Cảnh Vân Chiêu khẽ nhủ mày, phức tạp nhìn Lê Thiếu Vân một cái.

Theo cô thấy, trách nhiệm của Lê Thiếu Vân thật sự cũng không lớn, nếu như không phải là Diệp Thanh cố ý muốn gây chuyện, cũng sẽ không như vậy, huống chi Lê Thiếu Vân một đường hộ tống tới đây, khắp mọi mặt phí dụng cũng đều đã nộp đầy đủ hết, vẫn tính là chịu trách nhiệm.

Dĩ nhiên, cha mẹ Dương Diễm Diễm chỉ biết là con gái bị thương ở khách sạn, hoàn toàn không biết tí mĩ quá trình, nên phản ứng như thế cũng là bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiêu Nữ Bá Sĩ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Mang Đến Vận Đào Hoa

Người đàn ông này vóc người cao lớn, khoảng chừng 24 - 25, trên người cổ áo sơ mi trắng mờ nhỏ, lộ ra một sợi dây chuyền màu bạc song hoàn, chất liệu đặc biệt cũng không tốt cho lắm, vội vã đi ra ngoài, cho nên còn chưa kịp mặc chiếc áo khoát màu xanh dương đậm trong tay.

Chỉ là, dường như cũng không lạnh, thân thể nghiêng về phía sau một chút, mày khẽ cau lại.

Lúc này Cảnh Vân Chiêu mới chú ý tới diện mạo của anh ta, rất đẹp trai, mặc dù đôi mắt hoa đào không mang nụ cười nhưng cũng có chút gầy nhẹ, môi mỏng hơi lên, da thịt thì trắng nõn, phối hợp với hình dáng rất hoàn mỹ.

Chỉ là nhìn qua mang theo mấy phần mùi quần áo lụa là, hơn nữa diện mạo này, mang đến vận đào hoa.

Cảnh Vân Chiêu vẫn cảm thấy, người đàn ông này giản dị một chút mới tốt, đáng đáp một người đàn ông mà còn ưu tú hơn phụ nữ, người bình thường không thể không chê nổi.

Ánh mắt dừng lại chỉ mấy giây, trực tiếp quay qua chỗ khác.

"Dáng vẻ của tôi xấu xí lắm sao?" Hành động của Cảnh Vân Chiêu đưa tới sự chú ý của đối phương, con người đen như mực nhìn chằm chằm cô, cũng quan sát một lúc rồi.

Cảnh Vân Chiêu có chút cảm thấy không giải thích được: "Hoàn hảo."

Hoàn hảo? Lê Thiếu Vân mỉm cười càng đậm, anh sống lâu như thế, vẫn là lần đầu có người dùng hai chữ này hình dung diện mạo của anh như vậy.

Mới vừa ở khách sạn, anh dựa vào một góc ở lầu dưới, nghe được không ít lần cái tên "Cảnh Vân Chiêu", mà chuyện xảy ra một màn kia, anh chính mắt nhìn thấy nữ sinh này từ lầu hai chạy như bay xuống, hình như chính là nhân vật chính trong miệng mấy nữ sinh lầu đã đó.

"Mới vừa dùng đồ ăn thừa đuổi người chính là cô phải không?" Lê Thiếu Vân cười híp mắt mở miệng nói.

Có thể nói, bàn đồ ăn thừa là nguồn gốc phát sinh cảnh đấm máu này.

"Không sai, nhưng vị tiên sinh này, là nhân viên phục vụ của các người đưa thức ăn còn dư lại của người khác đến trước mặt của tôi trước, tôi ăn miếng trả miếng không có vấn đề gì chứ?" Cảnh Vân Chiêu theo bản năng nói. Người đàn ông này thật khó hiểu, chẳng lẽ thấy cô tuổi còn nhỏ, nghĩ tới để cho cô gánh chịu tai nạn này sao?

Vừa nhìn dáng vẻ phòng bị của Cảnh Vân Chiêu, Lê Thiếu Vân lập tức nói: "Dĩ nhiên là không có vấn đề, tôi chỉ tò mò hỏi một chút mà thôi."

Cảnh Vân Chiêu nhìn anh một cái, không có tiếp tục quan tâm, dù sao Dương Diễm Diễm còn nằm ở nơi đó, những chuyện khác trở về đầu nói thì tương đối tốt hơn.

Nhà hàng Hương Hải vốn ở vị trí trung tâm huyện Ninh Hương, cách bệnh viện cũng chỉ có mấy con phố mà thôi, chẳng bao lâu đã đến nơi, Dương Diễm Diễm trực tiếp được đẩy vào phòng cấp cứu, còn dư lại hai người Cảnh Vân Chiêu mắt lớn trừng mắt nhỏ.

Nhưng lúc này Cảnh Vân Chiêu đột nhiên nhớ tới, hình như Diệp Thanh chạy mất rồi.

Mới vừa rồi lúc xe cứu thương đến, hiển nhiên không thấy Diệp Thanh, bằng không khẳng định cũng phải cùng đi đến chứ.

Dương Diễm Diễm không hiểu sao lại vào bệnh viện, sau khi những bạn học khác tỉnh lại, trong chốc lát cũng đều chạy tới, bạn học biết nhà họ Dương đã gọi điện thoại tới thông báo.

Lúc cha mẹ Dương Diễm Diễm nghe được tin tức kia cũng có chút bối rối, không hiểu tại sao con gái đi ăn cơm, lại bị đưa vào bệnh viện!

Chỉ là lúc đợi cha mẹ cô ta chạy tới nơi, vết thương của Dương Diễm Diễm đã băng bó kỹ, người cũng đã nằm an tĩnh ngủ mê man ở trong phòng bệnh rồi.

"Anh là chủ khách sạn phải không?! Nếu con gái của tôi xảy ra chuyện không hay, tôi chính là liều mạng cũng phải đòi cái công đạo cùng với các người đó!" Mẹ Dương vừa đến, vọt thẳng đến trước giường, thấy dáng vẻ của con gái, rất đau lòng, quay đầu nhìn về phía Lê Thiếu Vân hung hăng nói.

Cảnh Vân Chiêu khẽ nhủ mày, phức tạp nhìn Lê Thiếu Vân một cái.

Theo cô thấy, trách nhiệm của Lê Thiếu Vân thật sự cũng không lớn, nếu như không phải là Diệp Thanh cố ý muốn gây chuyện, cũng sẽ không như vậy, huống chi Lê Thiếu Vân một đường hộ tống tới đây, khắp mọi mặt phí dụng cũng đều đã nộp đầy đủ hết, vẫn tính là chịu trách nhiệm.

Dĩ nhiên, cha mẹ Dương Diễm Diễm chỉ biết là con gái bị thương ở khách sạn, hoàn toàn không biết tí mĩ quá trình, nên phản ứng như thế cũng là bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiêu Nữ Bá Sĩ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Ai Là Diệp Thanh?

Nhưng thái độ của Lê Thiếu Vân lại khiêm tốn, lúc này cũng không có mở miệng phản bác, ngược lại những bạn học khác có chút không nhịn được.

"Di Dương à, thật ra thì chuyện này không trách khách sạn được, đều là Diệp Thanh huyền não, Diệp Thanh làm nước đồ ăn thừa bắn vào trên người của Diễm Diễm hơn nữa thái độ cũng không tốt, Diễm Diễm muốn đi, nhưng Diệp Thanh không cho đi, hai người lôi kéo không cần thận làm tổn thương Diễm Diễm....." Vừa nhìn những bạn học khác muốn mở miệng, Tường Hạ lập tức thay mặt nói trước.

Di Dương vừa nghe, sắc mặt cũng không quá tốt: "Không cần thận? Xuống tay ác như vậy, đáng về này mà không cần thận ư....! Mới vừa rồi khi chúng tôi đến hỏi bác sĩ, đôi mắt này thiếu chút nữa thì phá hủy! Còn đầu thì chảy máu như vậy, cái này phải bao lâu có thể bù lại đây hả? Nếu sau này để lại sẹo thì làm thế nào đây! Đúng rồi, ai là Diệp Thanh! Có phải là cháu hay không?"

Cảnh Vân Chiêu cách gần đó, ở trong phòng bệnh thời gian lâu nhất, nhìn qua cũng lo lắng nhất, cho nên mẹ Dương theo bản năng lại cảm thấy cô gái trước mắt này chính là Diệp Thanh trong miệng bọn họ, hung hăng nhìn chằm chằm.

"Di à, sợ rằng di nhận lầm người rồi." Bên cạnh, Lê Thiếu Vân chủ động nói giúp: "Cô ấy tên Cảnh Vân Chiêu, nếu như không phải cô ấy xử lý vết thương mắt của con gái di trước, thì sau này mắt của cô bé ấy (ĐĐĐ) vẫn còn chưa chắc có thể nhìn thấy đâu."

Mặc dù Lê Thiếu Vân trẻ tuổi, nhưng khí thế có chút dọa người, xem ra trời sanh mặt hoa đào lúc này đã thu lại hơi thở quần áo lụa là, thái độ nhìn qua hết sức nghiêm túc.

Cha Dương mẹ Dương vừa nghe, cũng có chút sững sờ.

Là cô nữ sinh này xử lý vết thương cho con gái sao? Làm sao có thể chứ?

Sau khi đến bà đã hỏi bác sĩ, bác sĩ nói vết thương trên trán chỉ là chuyện nhỏ, duy nhất hậu di chứng chính là về sau có thể sẽ để lại sẹo, nhưng nhờ kịp thời dùng đúng thuốc cho mắt, nếu không cho dù sẽ không mù thì nhìn đồ cũng sẽ không rõ ràng giống như trước nữa.

Lúc ấy bọn họ còn nghĩ, trong khách sạn nhiều người, bảo vệ không nghĩ là sẽ gặp được bác sĩ tốt bụng giúp đỡ, nhưng không có nghĩ đến, người tốt bụng này thế nhưng cùng lửa với con gái mình? Hơn nữa tên này cũng có chút quen thuộc, hình như cũng cùng một lớp với con gái hay sao đấy?

Cha mẹ Dương hoài nghi nhìn Cảnh Vân Chiêu, lại nhìn những người khác, chỉ thấy những người khác cũng đều gật đầu ngầm thừa nhận, lúc này cũng không thể không tin rồi.

"Di à, di nhất định không nên trách Cảnh Vân Chiêu, mặc dù chuyện này bởi vì bạn ấy, nhưng đầu gì bạn ấy đã đền bù sai lầm....." Cha mẹ Dương vừa định cảm tạ, Tường Hạ lại nói tiếp một câu.

Thái độ của Tường Hạ hết sức chân thành, thậm chí nếu như không phải là bởi vì thái độ quá mức nghiêm túc, có lẽ mọi người có thể nghĩ rằng cô cố ý.

"Có ý tứ gì? Bởi vì cô ấy sao?" Cha Dương sắc mặt lạnh lẽo.

"Dạ, là như thế này ạ, mọi người chúng con đang dùng cơm ở đại sảnh tầng dưới, Cảnh Vân Chiêu và nữ sinh bên cạnh bạn ấy ở phòng khách quý tiêu phí trên lầu, bởi vì bạn ấy (CVC) tức giận nhất thời tặng một bàn đồ ăn thừa tới đây, chọc Diệp Thanh mất hứng, Diễm Diễm nói mấy lời hay thay cho Cảnh Vân Chiêu, cho nên Diệp Thanh tức giận phát ở trên người Diễm Diễm....." Tường Hạ từng chữ từng câu giải thích.

Cậu ta nói xong lời này, Cảnh Vân Chiêu trở thành người độc ác.

"Tường Hạ, cậu có phải là người hay không hả? Bàn lãnh đồ trắng thay đen cũng quá mạnh đi!" Tiêu Hải Thanh lập tức tức giận nói.

Về mặt Cảnh Vân Chiêu lạnh lùng: "Chú di, con với Diệp Thanh có chút mâu thuẫn không sai, nhưng cũng không phải con gây chuyện trước, chính con ở trên lầu, hoàn toàn không rõ ràng tại sao lầu dưới đột nhiên đánh nhau, nếu như bên trong bởi vì con, con sẵn sàng gánh chịu trách nhiệm này, nhưng nếu có người đẩy tất cả trách nhiệm ở trên người con, con không nhận, hơn nữa con tin tưởng tất cả bạn học mắt thấy toàn bộ quá trình ở đó, có đúng như lời của Tường Hạ hay không, trong lòng mọi người rõ ràng."

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiêu Nữ Bác Sĩ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Tiểu Nhân Quấy Phá

Cảnh Vân Chiêu vừa nói như thế, sắc mặt của những bạn học khác cũng có chút tội lỗi.

Theo lương tâm mà nói, Cảnh Vân Chiêu thật sự không có làm gì sai, cho dù là đồ ăn thừa kia, xét đến cùng cũng không thể trách cô được.

"Dì ơi, thật ra thì chuyện là như vậy, Diệp Thanh mời mọi người chúng con ăn cơm, duy chỉ bỏ Cảnh Vân Chiêu qua một bên, là muốn cố ý khiến Cảnh Vân Chiêu khó chịu, không ngờ Cảnh Vân Chiêu cũng đặt chỗ ở nhà hàng Hương Hải, hơn nữa còn là phòng khách quý, cho nên trong lòng Diệp Thanh không vui, lúc ăn cơm luôn hoài nghi Cảnh Vân Chiêu là gạt chúng ta, cho nên cầu xin nhân viên phục vụ kia tặng một đĩa ăn còn dư lại hành lá và đậu hũ, lúc đầu phục vụ viên kia cũng không đồng ý, nhưng Diệp Thanh cố ý phải làm được, nhân viên phục vụ bị dây dưa không còn cách nào khác....."

Nói chuyện là nữ sinh có quan hệ tốt với Diệp Thanh và Dương Diễm Diễm, lúc này nhìn dáng vẻ hôn mê của Dương Diễm Diễm, trong lòng cũng là có chút đau lòng.

Cha Dương mẹ Dương hoàn toàn không biết quan hệ mâu thuẫn của Diệp Thanh với Cảnh Vân Chiêu, sắc mặt cũng có chút không chịu được, cho đến lúc bạn học nói đến con gái bị thương, sắc mặt hai người này càng thêm căng ngày càng khó coi.

Diệp Thanh, cô nữ sinh này bà từng nghe con gái nhắc đến.

Con gái đã từng khen dáng người Diệp Thanh đẹp, thành tích học tập rất ưu tú, hơn nữa nói mặc dù hoàn cảnh gia đình bạn rất tốt, nhưng không có một chút đáng về tiểu thư, hai người già bọn họ luôn hi vọng con gái mình chơi cùng đứa trẻ ngoan.

Lại không nghĩ rằng, cừ non hoá ra là con sói.

Tuổi nhỏ như thế, ý định ác độc như vậy, cũng bởi vì lòng ghen tỵ nhất thời của mình, là có thể nặng tay đối với người khác như vậy! Quan trọng hơn là, chuyện xảy ra nghiêm trọng ngoài ý muốn như thế, Diệp Thanh lại vẫn bỏ chạy!

"Cho dù cô ta không phải cố ý, con gái của tôi cũng do một tay cô ta đẩy bị thương, hôm nay chuyện này tôi sẽ nói chuyện với chủ nhiệm các cháu một chút, tôi càng muốn hỏi cha mẹ của Diệp Thanh một chút, trong nhà có tiền thì có thể muốn làm gì thì làm sao!" Cha Dương giận dữ một tiếng.

"Chú di, thật xin lỗi." Trong lòng mấy bạn học không dễ chịu, vội vàng nói xin lỗi.

"Không liên quan đến các cháu....." Cha Dương cũng có chút bất đắc dĩ phát phát tay, quay đầu lại nói với Cảnh Vân Chiêu: "Cảnh Vân Chiêu đúng không? Lần này, cảm ơn con về chuyện của con gái chú."

Nếu mắt của con gái có vấn đề, khi con gái tỉnh lại, phải sống tiếp thế nào đây?

"Cảnh Vân Chiêu, làm sao bạn biết xử lý vết thương như thế nào? Khi đó bạn phản ứng làm tôi rất sợ, tôi còn tưởng rằng bạn trúng tà rồi chứ, nhưng lần sau gặp phải chuyện như vậy bạn vẫn nên cẩn thận một chút nha, dù sao bạn cũng không phải là bác sĩ, nếu không có cứu trợ về cũng thôi, ngộ nhờ nghiêm trọng hơn thì làm thế nào đây hả?" Lúc qua trọng, Trương Hạ lại nói một câu.

Tiêu Hải Thanh càng thêm tức giận tròn mắt nhìn thẳng, chưa từng thấy qua người như vậy.

Ngay cả những học sinh khác cũng có chút không chịu nổi, mọi người lại không phải kẻ ngốc, dựa vào Trương Hạ nói cái gì thì chính là cái đó.

"Trương Hạ, sao bạn nói như vậy chứ, lúc đó Cảnh Vân Chiêu thật tuyệt vời, động tác dứt khoát như vậy, vừa nhìn đã biết là có lòng tin rồi." Lập tức có bạn học nói giúp vào.

Trương Hạ tiếp một câu: "Bạn không biết, cậu của mình chính là bác sĩ, lượng thuốc dùng rất phức tạp! Trước kia chỉ thấy qua không ít người không hiểu y thuật lại giả làm người biết cứu người, kết quả ngược lại chữa chết người, bạn nói gặp phải biết bao lang băm có trái tim tội tệ không hả!"

Lời nói của Trương Hạ, khiến sắc mặt mọi người tái đi.

"Chú Dương, chuyện khẩn cấp xuất phát từ lòng tốt mà thôi, bởi vì quá mức đột nhiên, cho nên con cũng không nghĩ nhiều như vậy, chẳng qua con có học qua y thuật một đoạn thời gian, cho nên lúc đó khi nhìn thấy tình hình của Diễm Diễm, mới phải quyết định như vậy, mặc dù trên thế giới này có rất nhiều lang băm quấy rối, nhưng cũng có rất nhiều tiểu nhân tự đại suy đoán lòng người, nếu người người đều giống như tiểu nhân đó cứ khoanh tay đứng nhìn chỉ biết nói mát, lúc này Diễm Diễm lại thật sự nguy hiểm." Cảnh Vân Chiêu không chút khách khí mở miệng trả lời một câu.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiêu Nữ Bá Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66

Đối với người như Trương Hạ, lúc này Cảnh Vân Chiêu cũng coi là bá phục.

Nếu như nói Tường Hạ là có ý thì cũng thôi đi, cậu ta trời sinh mang theo tính tự cho là đúng, hoàn toàn không ý thức được lời nói của mình đến tột cùng có gì không ổn, hay mang đến thương tổn cho người khác như thế nào, nói thật ra đây là lời nói đầy tâm cơ của cậu ta giống như là chuyện thường như cơm bữa, cho là người khác nghe không hiểu vậy.

Kiếp trước lúc Cảnh Vân Chiêu và Tường Hạ quen biết đã là mấy năm sau rồi, khi đó Tường Hạ trải qua một chút tôi luyện, nói chuyện cũng không làm người ta ghét như bây giờ, nhưng mơ hồ cũng cất dấu một chút bản tính, hơn nữa mỗi lần nhìn thấy cô và Kiều Hồng Diệp tranh chấp chuyện gì, bản tính kia càng rõ ràng hơn nữa.

Dáng người Tường Hạ khá tốt, cũng không có chuyện riêng trao đổi với người khác, các bạn học thấy cậu ta thì phần lớn là cậu ta hăng hái đánh bóng rổ hoặc là khi xử lý chuyện của lớp, nào nghĩ tới cậu ta âm thầm nói chuyện không che giấu miệng như thế.

Mặc dù Tường Hạ nhìn như bệch tuệch* (chỉ ác khẩu chứ lòng dạ lương thiện), nhưng cậu ta thông minh, tiểu nhân trong miệng của Cảnh Vân Chiêu, tự nhiên lặng lẽ đến trên người mình.

"Cảnh Vân Chiêu, bạn nói ai là tiểu nhân hả?" Không nhịn được mở miệng khiển trách một câu.

Cảnh Vân Chiêu cười lạnh một tiếng: "Chẳng lẽ trong lòng bạn không biết sao?"

"Tôi nói cái người này tại sao có dáng vẻ như vậy....." Tường Hạ lập tức bắt mắt, vừa muốn tiếp tục, đột nhiên trong phòng bệnh truyền đến một trận hỗn loạn.

Mọi người quay đầu nhìn lại, đó là một đôi vợ chồng và cô giáo Kim, vợ chồng này có chút quen mắt, Tường Hạ nuốt lại lời trước đó, mắt nhìn chăm chăm gọi một tiếng: "Chú Diệp, di Diệp? Sao hai người ăn mặc như vậy ạ?"

Người đến chính là cha mẹ của Diệp Thanh.

Chỉ nhìn một thân âu phục của cha Diệp mặc, nhưng có chút nếp gấp, nhìn qua một bộ dáng vẻ vất vả, trên người có chút mùi rượu và khói thuốc lá, râu đầy mặt, tóc cũng xơ nhớt, mẹ Diệp càng không xinh đẹp và nổi tiếng như trước kia nữa, trên người mặc quần áo nhân viên bán hàng của siêu thị.

Hôm nay vừa mới bắt đầu học kì sau của lớp mười, các bạn học chung đụng chỉ có hơn nửa năm thời gian, mặc dù các bạn học biết trong nhà Diệp Thanh coi như không tệ, nhưng lại cũng không biết cha mẹ của bạn đến tột cùng là nghề nghiệp gì, duy chỉ có Tường Hạ là khác.

Diệp Thanh đã từng nói với Tường Hạ, nói cha là giám đốc, mẹ là phu nhân rảnh rỗi, tài sản trong nhà cũng hết sức phong phú.

Thậm chí cậu ta đã gặp cha mẹ Diệp Thanh hai lần, khi đó cha mẹ bạn ấy (DT) lái xe hơi trị giá hàng triệu, dáng vẻ cha là một bộ sự nghiệp thành công, mẹ cũng thanh lịch, rõ ràng khác với các cha mẹ bạn học khác.

Nhưng bây giờ, tại sao không giống với trong trí nhớ chứ?

Câu hỏi "Đơn giản" này của Tường Hạ, khiến cha mẹ Diệp lộ ra lúng túng.

"Đây là anh Dương chị Dương phải không? Thật là xin lỗi hai người! Tôi là mẹ của Diệp Thanh, cô giáo Kim vừa mới báo cho hai vợ chồng chúng tôi biết rồi, con gái tôi không hiểu chuyện, để cho con gái hai người chịu khổ rồi!" Mẹ Diệp mang tới trái cây vội vàng đặt ở trước giường, cúi người chào và nói.

Cha Dương xoay người lại, trên mặt mẹ Dương vẫn khó coi.

"Không dám chịu lễ của hai người, con gái nhà tôi bị thương mấy giờ rồi, Diệp Thanh nhà các người không lộ mặt nhìn một cái!" Cha Dương lạnh giọng nói.

Đưa bé xào xáo mà thôi, bọn họ cũng không phải là là người không thông tình đạt lý, nếu con gái không có chuyện gì, thái độ đối phương đủ tốt, chuyện này cũng không phải là không thể đơn giản kết thúc, nhưng kết quả thì sao, thậm chí ngay cả cái bóng của Diệp Thanh cũng không nhìn thấy!

Cha của Diệp Thanh có chút vô tri vô giác, cũng không nói gì, nhưng mẹ Diệp liên tục nói xin lỗi: "Đưa nhỏ nhà tôi không hiểu chuyện, sợ là quá sợ hãi rồi, đến bây giờ cũng không có về nhà, cho nên không thể đưa nó tới đây nhận lỗi với các người, đều là sai lầm của tôi, là tôi không có dạy dỗ tốt, thật xin lỗi! Thật xin lỗi!"

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiêu Nữ Bá Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Lê Thiếu Vân

Cảnh Vân Chiêu nhìn người phụ nữ kiếp trước bị con gái bức bách đến tự sát, trong lòng có chút cảm thông.

Khi đó chuyện của mẹ Diệp Thanh loan truyền xôn xao ở huyện thành, gia đình chồng bà rút xuống dốc không phanh, từ đó chồng chưa gượng dậy nổi, sau lại còn si mê đánh bạc, toàn dựa vào người vợ này, một người kiêm chức mấy công việc bán thời gian sinh kế của gia đình, thậm chí càn cố gắng trả nợ.

Dù vậy, cũng không để cho con gái nghỉ học, thậm chí dưới sự mãnh liệt yêu cầu của con gái, thời thời khắc khắc bảo vệ con gái mình.

Nhưng cho dù bà chống đỡ cả gia đình, lại nhịn không được con gái vĩnh viễn vợ vết, một người chồng không đáng tin, một con gái không tin được, trực tiếp đẩy bà đến đường cùng.

Lúc này nhìn người phụ nữ này khom lưng khụy gối xin lỗi người khác thay cho con gái, Cảnh Vân Chiêu cũng là ngủ vạ tạp trần, có nhiều người mong mồn có một người người mẹ như vậy nhưng không được, và có nhiều người có cũng không quý trọng.

Lúc mẹ Diệp không ngừng nói xin lỗi, về mặt cha mẹ Dương hòa hoãn chút, chỉ là ngoài miệng không có tha thứ, nhai đi nhai lại một số mặt dạy dỗ con gái, mẹ Diệp tiếp tục đáp lời, nửa điểm cũng không có dám phản bác lại, còn cha Diệp Thanh dường như cảm thấy mất mặt, cho nên ông ta quay đầu lại và rời đi.

"Đúng rồi dì Diệp, Diệp Thanh còn nợ khách sạn một khoản chưa có thanh toán đấy ạ, vừa đúng có giám đốc khách sạn ở đây, dì quay đầu lại trả cho anh ấy đi, dù sao cũng là bạn ấy (DT) mời khách....." Tường Hạ không đúng lúc lại nhắc nhở một câu.

Đôi mắt cậu ta tò mò nhìn mẹ của Diệp Thanh, trong lòng cũng có chút tính toán.

Theo lý thuyết cậu ta không nên nói lời này, nhưng chỉ muốn nhìn một chút, nhà họ Diệp có giống như lời nói của Diệp Thanh là có tài sản phong phú hay không?

Sắc mặt mẹ Diệp trắng nhợt: "Cái này, như vậy..... Bao nhiêu tiền vậy?"

"Cũng không nhiều, đã thanh toán một nửa, còn nợ lại một ngàn sáu ạ." Tường Hạ lại nói.

Về mặt của những bạn học khác cũng có chút đỏ. Giám đốc của khách sạn là Lê Thiếu Vân nhú mày, nhìn về mặt Tường Hạ giống như phát hiện vùng đất mới vậy, thái độ cũng thật khiếp sợ.

"Nơi này của cậu ta, có vấn đề?" Nghiêng đầu nhìn về phía Cảnh Vân Chiêu chỉ chỉ đầu, nhỏ giọng lại gần.

Khoé miệng Cảnh Vân Chiêu rụt rụt, nhịn cười: "Xem như thế đi."

Lê Thiếu Vân cười xấu xa một chút, lộ ra một bộ vớ lẽ như chợt hiểu ra, đôi tay cắm ở trong túi quần, nhìn qua, dễ coi.

"Một ngàn sáu" ba chữ này hung hăng đập vào lòng mẹ Diệp một cái, hai mắt cũng có chút đỏ, luống cuống tay chân móc túi, cuối cùng cũng chỉ lấy ra mấy trăm khối, mắt thấy mọi người nhìn mình, chỉ thiếu chút nữa ngã quỵ.

"Dì Diệp, Tường Hạ nói đùa đấy ạ, tiền này con đã trả rồi, không tin dì hỏi người này....." Cảnh Vân Chiêu chỉ vào người đàn ông bên cạnh, nhất thời giật mình, anh tên gì nhỉ?

"Tôi họ Lê, Lê là ánh sáng, Thiếu là thiếu gia, Vân là mây bay trên trời, tên đầy đủ là Lê Thiếu Vân." Khoé miệng người đàn ông nhếch lên, trên mặt mỉm cười trả lời.

"Đúng vậy ạ, giám đốc Lê sẽ không thu lần thứ hai." Cảnh Vân Chiêu bổ sung.

Bên cạnh, lông mày Tiêu Hải Thanh nhíu lại, có chút không hiểu trợn mắt trừng Cảnh Vân Chiêu, nhưng nhìn ánh mắt ôn hòa của bạn, lại nuốt lời nói trở vào, thật sự mà nói, mặc dù cô ghét Diệp Thanh, nhưng mới nhìn qua người mẹ có chút hốt hoảng, rất khó có ác cảm.

Nước mắt mẹ Diệp "Rào rào" rơi xuống, vội vàng đưa mấy trăm khối trên tay đến trong tay Cảnh Vân Chiêu: "Cái đó..... Dì không để cho con trả tiền đâu, hôm nay ra cửa vội vàng, không mang bao nhiêu, còn dư lại dì sẽ trả cho con sau, cảm ơn con bạn học nhỏ....."

Trong lòng Cảnh Vân Chiêu rõ ràng, mẹ Diệp chưa nói chuyện nhà họ Diệp phá sản cũng không phải vì mặt mũi của mình, mà là vì Diệp Thanh.

"Đúng rồi, tiền thuốc thang tôi còn....." Đột nhiên, mẹ Diệp nghĩ đến nay tiền viện phí, hoảng hốt một chút, chỉ là mới nói được nửa câu, Lê Thiếu Vân đã nói: "Đã nộp xong tiền viện phí rồi."

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiêu Nữ Bá Sĩ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Phun Ra

Mẹ Diệp Thanh ngốc đi chẳng nữa cũng nhìn ra được đây là Cảnh Vân Chiêu và Lê Thiếu Vân nhìn ra bà túng quẩn mà hỗ trợ, nhất thời vừa cảm động vừa đau lòng.

Kể từ khi trong nhà phá sản tới nay cuộc sống của họ đã không tốt hơn, vì con gái, bà nhịn xuống tất cả uất ức, nhưng bây giờ mới biết, hoá ra con gái bà vẫn luôn lấy làm kiêu ngạo không hề kiên cường hiểu chuyện giống như bà nghĩ, cuối cùng gần như là muốn áp đảo bà trở thành cọng rơm.

Thậm chí bà có chút hối hận, trước kia cưng chiều con gái như vậy.

Thật ra thì trước kia mẹ Diệp dạy dỗ không có bao nhiêu chuyện, chủ yếu là ở cha Diệp mà thôi.Sun520 – DD.

Những năm cha Diệp thuận buồm xuôi gió, lại chỉ sinh một con gái, dĩ nhiên là mặc cho Diệp Thanh làm ầm ĩ, chỉ cần Diệp Thanh mở miệng, tất nhiên ông ta sẽ đáp ứng nhận lời, khi mẹ Diệp tiến hành dạy dỗ thật ra thì đã chậm, bởi vì Diệp Thanh từ nhỏ biết, mình là công chúa trong nhà, có cha của cô ta ở đây, cho dù mẹ cũng không cách nào ngăn cản cô ta lấy được tất cả mong muốn.

"Cám ơn các người, chờ tôi tìm được con gái nhất định đưa nó đến xin lỗi các người." Lúc này mẹ Diệp rung rung, không có lời nào để nói.

Sai cũng đã sai rồi, nhưng con gái cũng không có can đảm nhận sai, lúc này bà còn có thể làm sao?

Mẹ Diệp vừa nói xong, Tường Hạ vừa muốn mở miệng, Cảnh Vân Chiêu nói thẳng: "Chúng con ở chỗ này ảnh hưởng Diễm Diễm nghỉ ngơi cũng không tốt, đi Diệp đi Dương, mọi người chúng con đi trước đây, chờ khi Diễm Diễm tỉnh lại sẽ đến nữa ạ."

Mẹ Dương gật đầu một cái, nhiều người như vậy, là đủ ồn ào.

Tường Hạ có chút phiền não tron mắt nhìn Cảnh Vân Chiêu một cái: Ai muốn đi chứ!

Chẳng qua đã nói hết lời, Lê Thiếu Vân và Cảnh Vân Chiêu xoay người đi ra phía ngoài, người khác vừa nghe cũng đều đồng ý, Sun520 – DD. cậu ta căn bản không cơ hội cự tuyệt.

Mặc dù bọn họ đi, nhưng mẹ Diệp ở lại trong phòng bệnh, dễ dàng chăm sóc, mà mấy người Cảnh Vân Chiêu mới ra cửa, Tường Hạ không nhìn được: "Các bạn không cảm thấy đi Diệp thật kỳ lạ hay sao? Còn có chú Diệp nữa, trước kia lúc tôi gặp chú ấy cũng không thế này, còn nữa, gia đình nhà họ Diệp có tiền như vậy, đi Diệp ra cửa vậy mà chỉ mang theo mấy trăm khối?! Đúng rồi, quan trọng nhất là đi ấy mặc trên người....."

"Tường Hạ, tôi cảm thấy kỳ lạ nhất chính là bạn đó." Một người bạn học trong đó mở miệng nói.

"Đúng vậy! Không ngờ lớp trưởng lớp là như vậy, mặc dù Diệp Thanh có lỗi rất đáng ghét, nhưng liên quan gì đến mẹ của bạn ấy chứ!" Bên cạnh lập tức có bạn học không giúp.

Khoé miệng Cảnh Vân Chiêu bĩu một cái, bày tỏ đồng ý.

Bình thường Tường Hạ nói cô mấy cái kia cũng chỉ là chuyện nhỏ, mỗi lần cô làm bộ như không nghe được, chuyện này còn chưa tính, nhưng bây giờ, không khỏi cũng quá chẳng phân biệt được trường hợp rồi.

"Các bạn đây là thế nào? Tôi không nói sai cái gì à? Trước kia Diệp Thanh luôn giả bộ làm mình rất có tiền, bây giờ nhìn lại rõ ràng là giả, tôi không phải sợ về sau mọi người chúng ta lại biết bị bạn ấy lừa gạt sao!" Tường Hạ hoàn toàn không ý thức được nguyên nhân mình chọc nhiều người tức giận, thậm chí còn cảm thấy không hiểu những người khác nữa.

Hơn nữa lúc thấy Cảnh Vân Chiêu hé miệng cười, tức giận hơn: "Cảnh Vân Chiêu, bạn nói bạn trả tiền cho khách sạn bên kia, sẽ không ra cửa thì đòi ý đây chứ?"

"Dĩ nhiên sẽ không." Cảnh Vân Chiêu dặt khoé miệng mỉm cười, ánh mắt cũng là lạnh lẽo: "Nhưng nếu tôi mời khách, có phải tôi có quyền từ chối một số người ăn không uống hay không đây?"

"Bạn có ý tứ gì? Chúng ta mọi người ăn đều ăn rồi, bạn còn muốn để cho chúng ta trả tiền lại à!" Tường Hạ liếc mắt, mặt xem thường, mặc dù Diệp Thanh tự xưng là người giàu có, nhưng cũng không hẹp hòi giống như Cảnh Vân Chiêu!

Cảnh Vân Chiêu ha ha cười hai tiếng, xoa xoa đôi bàn tay, đột nhiên một quyền giống như đánh vào bụng của Tường Hạ.

"Còn không đến nỗi phải trả tiền, nhưng để cho bạn phun ra vẫn là có thể!"

Chương 69 - Đào hoa

Edit: Sun520 – DD.

Động tác của Cảnh Vân Chiêu rất nhanh, các bạn học còn chưa kịp phản ứng, đã thấy Tường Hạ ôm bụng khom người kêu đau rồi.

Mà về mặt Cảnh Vân Chiêu lạnh dọa người, vung mạnh tay một quyền, sau đó cô nhấc chân hung hăng đánh xuống trên lưng của Tường Hạ, trong nháy mắt, Tường Hạ "Rầm" một tiếng nằm trên đất, vội vàng bò cách xa chân Cảnh Vân Chiêu, cả người hết sức nhếch nhác lăn lông lốc mấy vòng, con người đều muốn trợn lên.

"Cảnh Vân Chiêu, có phải bạn điên rồi hay không hả!" Tường Hạ đau mở miệng trách móc, hung hăng mắng một tiếng.

"Tôi nhắn nhủ bạn đã lâu rồi Tường Hạ à, hôm nay tôi nói cho bạn biết, nhẫn nại của tôi là có giới hạn!" Ánh mắt Cảnh Vân Chiêu hung dữ, bước tới mấy bước, một giây kế tiếp hướng về phía bụng của cậu ta, vừa hung hăng đập một cái!

Trong nháy mắt, quanh thân mấy bạn học nhìn tròn tròn mắt.

#Sun520 – DD.

Cảnh Vân Chiêu cũng rất có danh tiếng về phương diện đánh nhau, cũng là rất lợi hại, trước đây Lữ Giai tìm ba anh họ cũng không có thể thắng được, bọn họ cũng đều nghe nói qua!

Vì vậy một chốc lát này, ai dám lên trước khuyên can!?

Nhất là bên cạnh Cảnh Vân Chiêu còn có Tiêu Hải Thanh tham gia náo nhiệt, vừa thấy Cảnh Vân Chiêu động thủ thì không nhịn được, đi lên nắm hai chân của Tường Hạ, sức lực kia quả thật kinh người.

"Như vậy mới có thể ới ra chứ!" Tiêu Hải Thanh cười ngông cuồng, trong lòng vui vẻ.

Hai người phối hợp, không chỉ trong chốc lát, đầu óc của Tường Hạ đã bắt đầu đầu choáng váng muốn nôn mửa, trong bóng tối, mọi người bao quanh chột nghiêng người cách xa cậu ta mấy bước.

Cảnh Vân Chiêu thở ra một hơi, sửa sang lại quần áo một chút, vẻ mặt khôi phục nhẹ nhàng, thật giống như 1 giây trước cũng không có xảy ra chuyện gì.

Một bên, Lê Thiếu Vân lộ ra ánh mắt kinh ngạc, chà xát tay, thường thức nhìn về phía Cảnh Vân Chiêu dựng lên một cây ngón tay cái.

"Công phu không tệ, học ai thế?" Lê Thiếu Vân sáp đến tò mò hỏi.

Cảnh Vân Chiêu liếc anh một cái, phui bụi bặm như có như không trên người: "Thấy vật bản phản ứng tự nhiên, không có công phu gì."

Lê Thiếu Vân hé miệng, cười mê người, trong nháy mắt khiến mấy nữ sinh bên cạnh không nhịn được mặt đỏ lên, cố tình chính anh không có phát hiện, vẫn cười như hoa đào: "Hôm nay nhờ có em phản ứng kịp thời cứu chữa nữ sinh kia, miễn phiền toái đến khách sạn Hương Hải chúng tôi, vì biểu đạt cảm ơn, tôi mời em ăn một bữa cơm thế nào?"

Lông mày Cảnh Vân Chiêu nhíu lại: "Không cần."

Cô cảm thấy Lê Thiếu Vân này có một khuôn mặt thật hoa đào, tốt nhất vẫn là cách khá xa một chút.

So với bây giờ, ánh mắt mấy bạn học nữ trợn trắng mắt tại chỗ rồi, cũng không phải là đang quyến rũ người chưa thành niên phạm tội sao?

Ánh mắt Lê Thiếu Vân tối lại, quan sát Cảnh Vân Chiêu, cảm giác người nữ học sinh này và những người khác không là một kiểu, hoặc là nói, có loại vô cùng lão luyện thành thực, hơn nữa công phu này cùng với khí độ, không quá giống một người bình thường, để cho anh không nhịn được nghĩ muốn tìm hiểu một chút. Sun520 – DD.

Chỉ là Cảnh Vân Chiêu vừa mở miệng từ chối, Lê Thiếu Vân cảm thấy nên tỉnh táo thêm một chút.

Cũng cảm thấy mình mới vừa cảm thấy rất là khó hiểu, thân phận trước kia, đặc biệt anh cũng gặp rất nhiều người, mà nữ sinh trước mắt chỉ là cô bé mười lăm mười sáu tuổi còn chưa phát triển, còn không đến mức để cho anh tò mò chứ?

Lập tức, dẹp ý nghĩ.

Lúc này Tường Hạ ới không sai biệt lắm, gian nan bò dậy từ dưới đất, oán hận nhìn Cảnh Vân Chiêu.

"Lớp trưởng, bạn đã ới mấy thứ ới ra rồi, lúc trước chuyện này cũng rõ ràng rồi, dĩ nhiên nếu như bạn cảm thấy thân thể không thoải mái, sau lưng chính là bệnh viện, tùy bạn đi kiểm tra, chỉ là sắc mặt này của bạn, cũng không phải chuyện gì lớn, nếu bạn giả dối thật sự nói sai lời tôi nói, tôi không ngại bồi thường chút tiền, nhưng sau này bạn đêm gió lớn lại độc đi đường làm phiền bạn cẩn thận một chút, gặp phải cái gì lưu manh..... Vậy coi như không xong." Cảnh Vân Chiêu không lo lắng mở miệng, không sợ hãi chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Cung Chiêu Nữ Bá Sĩ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

